

НЕ СЕ МЪЛВИ

“Добрата молитва

“Духът Божи

Ще ви прочета една част от двайсет и седма глава на Притчите, от началото до осемнайсети стих.

“Всичко в живота е постижимо

Ще взема стиха “Камъкът е тежък, пясъкът е тежък . Има едно изречение, което казва: “Всяко нещо е тежко на мястото си. Например нашата земя, както е поставена в пространството, няма почти никаква тежест. Тя има тежест само по отношение на слънцето. И когато казваме, че тежи толкова и толкова, това показва с каква сила тя се привлича от слънцето. Туй, което математиците изчисляват, показва само привлекателната сила на слънцето, с която се привлича от слънцето. Това са философски въпроси, които някой път през съвременния наш живот нямат почти никакъв смисъл.

Ние се намираме в противоречието, в което се намира един културен петел. Той, след като търсил щастието, отишъл в едно купище и като разровил, изровил един скъпоценен камък. Помислил си: “Защо ми е тази пущина, що не беше едно зрънце или нещо за ядене. Ако този петел беше умен - да продаде камъка, през целия си живот неговото бъдеще беше осигурено, и не само на него - и на много други като него. Сега нас ни се вижда, че петелът постъпил много глупаво, но някой път и ние пропускаме такива скъпоценни условия за жи-

вота. Всички недъзи и страдания, които сега светът има, всеки човек, който страда, показва, че е пропуснал нещо. Щом известна къща се събаря някъде, има известни причини или в самия архитект, или в основата, или в почвата. Тези хора, които живеят в къщата, на кого да се сърдят? Ако почвата не е здрава и ако нейните основи не са здрави, хората, които влизат в нея, да знаят, че тази къща след време ще се събори.

Цялата съвременна философия е турена в една посока. Ние разрешаваме въпросите, но не ги разглеждаме обективно, както трябва. Много от нашите възражения са често лични. Някой казва: "Аз така мисля. Всеки от своето гледище мисли, че неговият възглед е прав. Всеки учен човек, какъвто и научен въпрос да разглежда, все го разглежда от свое гледище. И духовният човек пак си има едно свое лично гледище, от което разглежда нещата. Религията, това не е философия. Религията не може да разреши нищо в света. Когато казваме сега, че религията не може да разреши нищо, религията, това е една система, създадена от хората. Може да бъде полезна. Къщата никога няма да бъде тъй направена здраво, но тя може да ти служи за удобство или едно средство, или едно условие, но къщата никога няма да създаде здравето, нито пък да те направи умен.

Не само това, но и науката, и тя не може да ни допринесе. Може да мислите, че то е едно противоречие. Ти може да имаш храна, но при тази храна, ти пак ще умреш. Казваме, че ако ти гладуваш, ще умреш. Смъртта не идва от недояждането, но и от преяждането. Всички хора умират, но никой не умира от глад, всички умират все от преяждане. Ето какво разбирам. След като си натоварил каруцата вълн от нейните възможности, като се счупи, не може да върви. Ти казваш: "Няма да я товаря вече. Каква полза? Ти няма да я товариш вече, но колата не върви. Ти няма да ядеш, но след като ко-

лата ти е натоварена и счупена, няма какво повече да ядеш. Сегашното човечество, както индивидуално, така и народите, все се осигуряват. Това е един обществен въпрос. Всички народи мислят, че ще дойде една опасност и осигуряват своето бъдеще. По някой път имат известен оглед, но някой път постъпват безразборно. Правно е това до известна степен. Но не е един народ, който урежда своето бъдеще, не е един човек, който урежда своето бъдеще.

Има три условия, три фактора в света. Едните са физически. Това е физическият свят, това е природата на човека. Другото е тъй нареченото онзи духовният свят, или чувствата на хората, или неговото сърце. Аз наричам - това са меките условия на живота. Третото условие се намира в умствения свят. Или човек може да оправя положението си само когато неговата воля е в съгласие с физическия свят и сърцето му е в съгласие с духовния свят и умът с божествения свят. Когато се говори за тези три свята, разбираме, че тези три велики свята, разбираме, че те са населени с най-разумни същества. Когато говорим за земята, аз не разбирам за тези обикновени същества, растения и животни. Светът е населен със същества, които ние не виждаме. И ние в сравнение с тези същества сме като мравки. Те имат такава сила, ако искат, могат да ни изчистят, но понеже те са богати, казват: "Хайде, тези бедните нека живеят между нас. И ние някой път гето ходим да водим войни, да завладяваме земята, че мислим да направим нещо, туй не се отнася до нас. Аз не зная кой народ досега е могъл да завладее земята. Тя е дадена за цялото човечество.

Бог каза на Агама, постави го за един обикновен говедар. После, като държа изпит този обикновеният говедар, скъсаха го на изпита и го изпъдиха от рая. Първият човек, за когото аз ви говоря, който е бил направен по образ и подобие на Бога, на него е дадено той да

наследи земята и да я управлява и неговите очи са отворени на четири. Сегашните хора трябва да се заинтересуват, те искат да знаят дали има духовен свят. Аз говоря за една човешка раса, за истинските хора, с които вие трябва да се запознаете. Сега вие може да ме запитате къде са те. Те са там, дето сте и вие. Ако ме запитате къде са перата на кокошката, ще кажа, че те са в яйцето. Ако ме запитате къде е сърцето на пилето, ще кажа, че е в яйцето. Или къде е неговият стомах? Ще кажа, че и той е вътре в яйцето. Всичко е вътре. Ами пилето? И то е вътре. Когато туриш едно яйце под квачката, пилето става господар. На всичките тези неща: и стомаха, и перушината, пилето става господар, то ръководи всички съдбини. Перата са слуги, крилата са слуги. Пилето какво е? То е господар.

Ако нашата философия е права, че ние сме създадени по образ и подобие Божие, тогава ние досега не бихме били в състояние да подобрим своя живот. Ако всичко зависеше от нас, ако нямаше нищо да ни спъва, но опитайте се вие да живеете един свободен живот - казвате, че аз съм свободен - в положителен смисъл да видите колко противоречия ще срещнете. Някой казва: "Аз мога да кажа каквото искам. Ти може да кажеш каквото искаш, но ако ти речеш да говориш каквото искаш, след една седмица хората ще кажат, че ти си луд, неразумен човек. Има един разказ за един млад момък, който се хвалил на своя приятел, хванал се на бас, че той поне една седмица може да говори истината. Той за една седмица се скарал с господаря си, с баща си, с майка си - той бил годен - и най-после се скарал и със своята годеница. Защо се скарал, няма да ви кажа причините. Тя му казала: "Че като мене друга няма. Той си позволил да ѝ каже: "Не, и от тебе има по-красиви. "Махни се, да си вървиш. Той се върнал при своя приятел и казал: "Изгържах своя бас, но всички изгубих.

Питам сега, какво ще ви ползва да говорите истината, когато всичко ще изгубите. Това говорене на истината ли е? Казва се - ние имаме едно особено понятие за истината. Туй е наше мнение. Да си казваш ти мнението. Онзи, който казал, че годеницата му не е била толкова хубава, той не е разбирал онзи закон. Човек може в една година да стане красив и в една година може да погрознее. Вземете един човек, и 40 дни да не яде. Ще видите как ще погрознее. Нищо няма да остане от неговата красота. Понахранете го малко хубаво, оставете го спокоен, насърчавайте го, и ще видите, че веднага ще се измени, той ще стане красив.

Красотата зависи от редица условия, които човек може да си постави - външните, физическите, духовните и божествените. И силата на човека зависи от същите условия. Сега искам да ви посоча - има една наука, която хората трябва да проучват. Не да съжالياват, че ние се намираме в една епоха и да казват: "Как ще се оправи светът? Няма какво да мислим за света. Когато вие пътувате в един параход, и ме питате: "Какво е нашето бъдеще? Нашето бъдеще е да гоидем до пристанището, всички трябва да излезем на брега. Казваш: "Каюмата трябва да оставим. Капитанът ще слезе на брега, ще даде разпореждане всички да слязат и всеки да си вземе пътя, накъдето иска. Параходът ще си остане параход. Ще бъде смешно от наша страна да искаме да се осигурим в този параход. Той не търпи никаква осигуровка. Ти само за 10, 15, 20 дена като платиш, имаш право да пътуваш с него. Като се свърши пътуването, ще излезеш.

Такъв един кораб е и земята сега. Представи си, ти пристигнеш до едно пристанище и кажат, че веднага трябва да слезеш. Казват - еди-кой си е заминал за онзи свят. Не е заминал, слязъл е на пристанището и е заминал за дома си. Всички заминали хора някой път ги търсят на небето горе, а аз ги търся на земята долу: или в Амери-

ка, или в Азия, или в Африка, или в Европа, или в Австралия и Океания. Някои ме питат: “Какво правят нашите в оня свят? Казвам: “Ядат и пият, и се веселят. Този род разсъждения не са в съгласие с онзи възглед, дето един евангелски проповедник заминава и се явява на един свой приятел и казва: “Не е на онзи свят така, както аз го проповядвах. “Че как е? “Не тъй, както знаех. Друг един негов приятел ми разправяше - той имал един приятел. Като дошъл в София, той заминал за онзи свят. Една вечер го сънува и го пита: “Какво има на онзи свят? “Не е твоя работа да знаеш какво има на онзи свят. Този свят и онзи свят се различават по своята интензивност. Онзи свят ето по какво се различава: по степената на своята интензивност, по степената на своята духовност, която е чистотата, и по степената на своята доброта. Тези хора, за които сега ви говоря, те се отличават по едно нещо. Дето живеят, няма никакъв затвор, първото нещо, няма никакви гостилници. Там има здания така наредени. Искаш да влезеш в една гостилница, бутнеш един бутон, и веднага ти сервират. Седнеш, наядеш се и тръгнеш по пътя си. Ще се спреш на някое място, не искаш да пътуваш пообикновеному. Има си апарати, ще бутнеш едно копче, ще се качиш и ще слезеш, дето искаш. После в този свят никакви катастрофи не стават. Досега не се е случвала такава катастрофа. Сега, от наше гледище разгледан, този живот на тия напреднали хора е, както сега да разправят на нравите за културата на хората. Ще кажете: “Тези мрави не мязат ли на нашите мравуняци. По колко крака имат те?

Та казвам, в природата съществува един план. Той е следната философия, на която хората трябва да обръщат внимание. Този общия план е постижим за всички. Сегашният човек е кандигат, за да постигне туй високо положение, както онова малкото дете - в утробата на майката. От този малкия зародиш е кандигат да стане

човек, само че трябва да му се дадат девет месеца в утробата на майката. Преди да е бил в туй състояние, той е бил в утробата на природата, милиони години е седял, за да се създаде. А казват, че Бог е направил човека от пръст, вдъхнал дихание в него, но в това дихание се разбира цял процес, условия, за да се яви човешкият дух, да му се дадат условия да прогресира. Не е въпросът само да имаме къща, ядене и пиене, но да се обичаме, да имаме добродетели. Предназначението на човешкия живот е всички да имате една опитност. След като имате всичко това, остава нещо, което не ни задоволява. Копнеем за нещо, което и ние не знаем.

Та казвам, този камък подразбира: камъкът тежи на мястото си. Всяко едно знание, поставено на своето място, то има своята тежест, своето разбиране. Казвам, съществува в природата един план, който урегулirва нещата. Преди милиони години, когато човекът го нямаше, кой уреди нещата? Ние казваме, че човек урежда земята. Тогава кой уреди земята? Туй, което се казва в Писанието, - Духът Божи. Туй подразбира, че тези същества още преди животните са устройвали земята. Ще каже някой: "Че тогава Господ кой го е създал? Господ се е проявил чрез тези разумни същества в света. Бог не е една личност отвлечена, но той чрез тези толкова разумни, толкова напреднали същества, чрез тях той е създал земята и чрез тях той управлява съвременното човечество. Някои от тях ги наричат ангели на небето.

Небето разбираме разумния свят. Който мисли, че небето е вън от него - аз не разбирам त्याлото. Под думата небе ние трябва да включим човешкия ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа и човешкия дух. Вън от тях ние не може да си представим какво нещо е небето. Когато говорим за физическото небе, ние разбираме небето, дето може да се движи слънцето, и всички звезди, дето функционират. Туй физическо небе е едно

условие, покрив на туй голямото здание, в което човек живее. Небето е само простор на човешкия ум. То е понятно само за ума. Външната страна на небето не е понятна за човешката разумност. Вътрешната страна на небето, тези разумни същества, които живеят, то е достъпно за човешкото сърце. Има нещо, което можем да разберем със сърцето, има нещо, което можем да разберем със своя ум. Не е въпрос само да влезем в съприкосновение. Всичко, което е станало в света, е добро от това гледище. Каквото и да е събитие, какъвто и да е ред и порядък, който сега съществува на земята, той си има своята важност, своето място.

Но ние не трябва да изключваме. Всяко нещо влиза във великия свят. Ние не може да си представим реките, които преди хиляди години са текли, че са същите. С милиарди тонове вода са изтекли, и за бъдеще ще изтекат. Ние разбираме един непреривен процес. Казваме: “Де е отишла тази вода? Отишла е в морето. Казвам, когато хората умират, де отиват? Когато една водна капка умре, де отива? Сливат се всички хора, един ден ще се слоят. Туй различие, което сега съществува, ще изчезне, ще се върнете пак в рая и всички ще съставите един човек. Тогава всичко ще бъде в ред и порядък. Всички хора, които сте тука, и цялото човечество ще влезете в този големия човек, духовния. Ще се наместват кой в костите му, кой в пръстите му, кой в гръбначния му стълб, в лицето му, в космите му, и пак ще остане място за хиляди кандидати да живеят там. Сега туй може да ви се вижда странно, нали така.

Ако вие четете Данте или Милтон, какво са мислили, като са създали тия книги? Данте описва ада, Милтон описва рая и като описва рая, всичко се изгубва, изгубва се мисълта. Този рай става такъв, че никой не иска да влезе там. Турят го някъде на въздуха. Не е на въздуха раят, той е тука, на земята, но не на тази земя,

на която ние живеем. Та Писанието казва: “Бог казва: “Рагвайте се, човечески синове, на неговата Обетована земя. Туй, за което ви говоря, е една теория. Има известни начини, по които вие може да проверите истината. Аз не искам сега да ви занимавам с теории. Теориите са известни положения, но има една истина, която всеки може да провери. Ние считаме пчелите, че са много глупави, че те не разбират нищо, че те по инстинкт вървят. Има много учени пчели. Оказва се, че те си имат станции на радио. Всяка една пчела си има радио в тялото. Когато тази пчела отиде да бере мед, като намери някъде цвят, оттам изпраца вълни на станцията на кошера, те долавят тези вълни. Тази пчела има един начин да говори. Една пчела балерина, като затрепти с крилата си, и тогава всички пчели излизат.

Сега тези работи ги описват не религиозни хора, но хора, които не вярват, които са скептици, които не вярват в Бога. Те са изследвали, че в стомаха, някъде в тялото на тази пчела са имали тези неща. После пчелите имат и един хубав барометър, с който мерят кога ще се развали времето и пчелите се връщат. Инструменти си имат. При това не само това, но те си имат вътрешно осветление, инсталация си имат. Пчелите си имат една инсталация на къси вълни. Те схващат лъчите, които ние не може да схванем. Казват, че в тъмно живеят. Много се лъжете, не, в светлина живеят, но не в нашата. Вътре си имат инсталация и вечерно време е осветена хижата. Ние казваме, че на тъмно живеят. Някои пчели отварят, но външната светлина ги смущава.

Ние считаме, че човек има съвсем повърхностни понятия. У човека има едно чувство между веждите, има една жлеза в гърлото, друга - в сърцето, трета - в гръбначния стълб и ред други жлези, чрез които човек може да се ориентира в много работи, които сега ви смущават. Запример вие не знаете какво ще бъде времето утре. Вие

може да знаете прекрасно. Има някой да ви дава пари. Има една жлеза, която може да ви каже онзи, който има да ви дава, ще даде ли парите, или не. Как? Онзи, който има да ви дава, казва: "Няма да ви дам парите. Той препраща вълните в пространството. Тази жлеза долавя тези вълни, казва: "Няма да ти платя или че ще ми плати. Той казва, туй е неговото последно мнение, което той не е казал. Ти слушаш, каквото той е казал, и вярваш. Туй, което казва тази жлеза, е вярно. Туй сега наричаме интуиция. Не е интуиция. Една жлеза има, която мисли много умно и не само засега, но и след хиляди години може да ти каже какво ще стане. Туй, което ще стане, казва.

Казвате: "Как са наредени нещата? Настоящите неща за нас са бъдеще за по-нисшите същества. Туй, което е настояще за напредналите същества, за нас е бъдеще. Следователно те са напреднали, те знаят, имат една програма. Ние по никој начин не можем да я измерим. Когато тези същества те пращат на земята, да се родиш жена, ти може 99 чифта цървули да скъсаш, пак жена ще се родиш. Ако те те пращат на земята, да се родиш мъж, мъж ще се родиш. Това е Волята Божия. Закон има. В тях няма насилие. Каквото те решат, туй трябва да стане. Запример те казват: "Ти трябва да станеш мъж, понеже на тебе ти липсва твоят ум, не е развит. А за онзи, който става жена, казват: "Тебе ти липсва мекота. Ти тази мекота я нямаш. Защо трябва да станеш жена? За да добиеш нещо. А жената ще дойде да се кокорчи със своята красота. Тя не е жена още. Тя е дошла да се научи на мекия елемент, да стане жена. Тя има само формата на жена, но не е жена. Тя не мяза още на жена. Ако би дошла, такава дама не може да я видите. Ако дойде, ето по какво се отличава. Може да дойде. И тази дама от това общество ще вземе най-скромната човешка форма. Тя ще бъде облечена много скромно, но прилично. Няма да бъде чрезмерно красива, ще забележиш във всичките

ё черти изтънченост. Тя се отличава по това, че нейната коса никога не пада, устата ё никога не побелява, очите ё никога не потъмняват, сърцето ё никога не трепти, страх не знае какво е. Нея огън не я гори, може да влезе в огъня, да се нажежи, десет кола гърва да турите, като излезе от огъня, грехите ё ще светят още повече. В която къща влезе, дето има раздор, всичко ще се просвети, ще има ред и порядък. Тя няма да ви се препоръча, че иде от някой си външен свят. Тя ще ви покаже как човек трябва да живее на земята.

Сегашните хора се отличават с една черта, те казват: “Аз не вярвам в това, не вярвам в онова. Не е вяра да вярваш в онова, което не съществува. Туй е заблуждение, едно заблуждение е да не вярваш в това, което съществува. Заблуждение е да вярваш в туй, което не е, но пък друго заблуждение е да не вярваш в туй, което е. Е ли това в света, в което вярваш? Ако е, трябва да вярваш. Ние може да вярваме само в това, което е. Не може да вярваме в това, което не е. В отрицателните неща няма какво да вярваш. Някой казва: “Аз не вярвам в загробния живот. Но загробният живот е ехо на сегашния живот, защото сегашният живот е Божий живот, той е излязъл от Бога. Когато се казва, че човек ще умре, то се разбира, че той ще се върне у Бога пак, за да се обнови. Капката трябва да се върне в океана, за да се обнови.

Смъртта не е нищо друго, освен човек да се върне в Първия Източник, за да се обнови, или другояче казано: да приеме повече сила, да приеме повече способности, повече дарби, за да може да уреди живота си. Сега разберайте - аз употребявам думата смърт в два смисъла. Единият смисъл, когато човек престъпи Божия закон, той ще умре, лишава се. Другият смисъл на смъртта е - минава от едно състояние в друго, подобрява се неговото положение. Всички мъченици трябваше да умрат, за да се подобри тяхното положение. Христос трябваше да умре, за да се подобри

положението на тогавашното човечество. Един умира за всички. Един умира за всички. Един в света може да повдигне всички. Един ние погразбираме: цялото е в състояние да подобри, да оправи здравословното състояние на всички клетки, които живеят в цялото. Под думата Христос ние разбираме колективното човечество, което взема участие в тази работа. Сега ние имаме повърхностно понятие и казваме: “Господ как ли се занимава с толкова хора в света. Това е детинско схващане.

Съществува един закон в света, че за най-гребните същества, за най-малките същества, за микроскопическите същества и за човека всичко е предвидено, всичките условия, при които техният живот може да се развива, всички условия са предвидени. Не само туй, но и всички изключения, които съществуват, и те са предвидени. Сега, когато казваме, че всичко е предвидено, туй не погразбира, че когато другите работят, ние да не работим. Когато тези разумните същества работят, ще работим и ние. Когато професорите работят в университета, ще работят и студентите; когато професорите престанат, да престанат и студентите. Всеки професор като държи своята лекция, той работи, ако не държи лекцията си, не работи. Та и ние казваме: “Нали Господ работи. Тogaва законът е такъв: когато Господ работи, ще работиш и ти, когато Господ почива, ще почиваш и ти. Всичките лоши условия в света не са нищо друго освен ден, в който трябва да почиваш. Това е седмият ден. Боледуваш, това е седмият ден. Не ти вървят работите, това е седмият ден. Ако ти един ден в седмицата си почиваш, ти ще свършиш повече работа, отколкото, ако не почиваш.

Тogaва казвам, има известно изкуство, с което вие трябва да се занимаете. Запример вие се занимавате с тия изкуства, които нищо не допринасят на човека. Запример хората се занимават с готвачество. Готвачеството е едно изкуство на земята, но трябва по-напред друго едно из-

куство. Първото изкуство, с което всеки човек трябва да започне, е музиката. Няма човек, който да не може да пее и да свири, и да разбира нещо от музика. Ако вие разбирате законите в музиката, всяко нещастие в света ще се дължи на една дисхармония. Ако ти в живота си вземеш един фалшив тон, в човека забележете неговото подсъзнание вътре, в което той не съзнава каквото става.

Има едно съзнание у човека, има четири съзнания: едното - съзнанието, самосъзнанието, подсъзнанието и свръхсъзнанието. Ако ти вземеш един фалшив тон, непременно те очаква някакво нещастие. Няколко души музиканти седят... в съвременната музика по някой път, аз виждам, прониква една фатална гама в музиката, една фатална гама, която руши. Не искам да я кажа, за да не забатачите. Аз съм правил няколко пъти опит с една гама. Щом навляза в тая гама, веднага се изменя пулсът на сърцето у тебе, настава меланхолия, омраза, отчаяние, злоба. Трябва да мине цяла една седмица да работиш, за да може да се възстанови онази първичната гама. Често вие изпадате в тази гама. Мнозина са идвали така при мене отчаяни и казват: "Тебе ти е охолно така. Казвам: "Я вземи основния тон. Какво ще вземе, не му се пее. Казвам, вземи основния тон.

Идва при мене един млад момък и започвам аз музикално да го лекувам. Казвам: "Представи си, че при тебе дойде една красива снажна мома и запява с онзи ангелски глас. "Не обичам да слушам музика. Има ли такива момичета? "Има ги. Казвам: "Тези момичета, като запяват, вземат скърбите на такива момци като тебе. Ти като излезеш, ще ти олекне на сърцето. Като те погледне с мекия си поглед, ще кажете, че е дяволит погледът ѝ. Тя ще каже: "Не пей старата песен, пей нова песен.

Писанието казва: "Новата песен. Има една музика в света. Вие говорите за любовта. Любовта без песен, без музика, това не е любов. Какво ще ми разправяте за лю-

бовта, да казвате: “Аз те обичам. Който ме обича, той трябва да ми пее. И той трябва да ми пее - кога? Когато аз съм заспал, когато съм се унесъл. Аз харесвам майката. Като заспива, майка му пее: “Спи ми, майко, спи. Някои майки казват: “То и без песен ще заспи. Много пей на това дете, да стане човек. Пейте и възпявайте в сърцето си. Във време на страдание пей. Не те обичат, пей. Гонят те от едно място на друго, пей. Изгубил си парите си, пей. Болен си, пей. Пей, ще се оправят работите. Аз да ви кажа опита на един приятел, който оздравя само с песен. Имаше един изключителен случай. Ако не беше пял, щеше да си отиде. Казвам: “Пей. “Ще пее. Жена му ми казва: “Моят мъж току пее, болен е. Казвам: “Не бой се, той се е спасил, като пее. “Ама как ще се спаси? “Той пее. И след като оздравя, казвам, пейте. Страданията се лекуват с пеене. Дето има пеене, има здраве. Най-последно има една чиста мисъл.

Сега вие ще поставите въпроса: “Кога ще се оправи светът? Светът е оправен. В света има само няколко цирейчета останали. Сега тези, като дойдат, ще ги посетим малко и ще се оправи. Писанието казва, че Господ щял да дойде с хиляди и милион свят отгоре. Той така представя малко поетично. Ще дойде да опита, ще тури ред и порядък, както едно време дойдоха русите и освободиха България, така и те ще дойдат да турят ред и порядък. Разумност трябва да се тури. Те няма да направят преврат, да свалят едни и други да турят, да обесят или да турят в затвора, но ще турят ред и порядък.

Сега мен целта не ми е да обръщам вниманието ви към физическия свят. Вие може да знаете какво може да бъде вашето бъдеще, вие може да знаете може ли да бъдете здрави, или не, вие може да проверите дали ще боледувате, или не. Ти остани тих и спокоен. Ще знаеш ще умреш ли, или ще останеш жив. Ако се спреш на туй чувство, може да има десет души лекари да кажат - ще свър-

ши, но туй чувство вътрешно казва - ти има още да живееш, не си довършил своята работа. Когато човек има да живее, животът е по-силен от съдбата в света. Тогава ще ти кажа, при Каспичан има едно село. На един българин умряла жена му, той се оженил за друга и от първата жена останало едно дете много красиво. Като дошла мащехата, толкоз го малтретирала, че то се отчаяло. Имало наблизодна висока канара - 30-60 метра висока, и то отивало там да се хвърли, да се отърве от мащехата. Като се хвърлило, закачил му се сукманът за канарата и то останало да виси във въздуха. Дохождат селяни и го спасяват. Вие какво ще кажете. Не може да умреш. Ще го закачат там, на канарата. Може да ти приведа хиляди факти.

Разправяше ми един български офицер там, на видинския фронт. Един ген войникът му носи едно разпореждане от генерала. Пращат го в една част, а той знае, че за да иде там, трябва да мине през голяма опасност. Той върви, минава, а сърбите го стрелят. Той върви и нито един куршум не го засяга. Настръхнали косите на главата му. Вие ще кажете случайност. Не, този войник има сигурност. Че ако в света няма такава сигурност, кое ще ни даде надежда на нас, страхливците. Ще живееш, докато свършиш работата си, пък като ти дойде времето, ти и цар да си, с тебе ще се случи това, което се е случило с един друг българин, на който му предсказал един гагател: "Ти ще умреш - му казал - от страх от кората на една костена жаба. Той казал: "Е, от всичко може да умра, но от костена жаба да умра, туй не го вярвам. Минават години, един ден той върви по пътя, лятно време било, той видял кората на една костена жаба и казал: "Мене ми предсказаха, че ще умра от такава жаба. Ритнал с крака си кората, наранява се на ръба ѝ, инфектира се и умира.

Ние умираме по единствената причина от нашето неверие, като не спазваме онзи свещен закон. Може да кажете - това е случайност. Не, онази костена жаба ня-

ма да я буташ. От онова забраненото гърво, от него не ти трябва да ядеш. Аз се чудя на ума на този човек. Раят беше пълен с такива хубави плодни гървета. Аз се чудя и на Ева, неговата гъщеря, аз считам Ева негова гъщеря, направи я от самото му ребро. Тя е първото дете, което се роди в рая. И туй дете отиде и каза: “Ако ти ядеш от това гърво, ще станеш като Бога. И бащата, и гъщерята ядоха и излязоха из рая.

Казвам, всеки камък тежи на мястото си. Всяка една мисъл има ценност само когато е свързана с онзи разумния свят. Ако няма в света такива разумни същества, на които да разчитаме, на кого ще разчитате най-после. Слънцето се управлява от тях, звездите се управляват от тях, въздухът се управлява от тях, реките се управляват от тях, движението на цялата земя се управлява от тях. Всичко, каквото става на земята, навсякъде те работят, навсякъде те са господари. Кажете ми какво ще правим ние на земята? Те разполагат с всичко. Аз не искам да оставям в ума ви една идея за караконджовци. Това не са караконджовци, това са същества. Всеки може да направи опит. Когато сте отчаяни, наскърбени, никой не може да ви помогне. Щом си отправиш ума към тях, веднага ще ви просветне и ще имате мир. Тази жлеза у вас веднага ще възприеме и ще каже: “Не се безпокой, всичко ще се уреди.

Като четем 91 псалом, какво се казва там. Аз не казвам, че то е ново заради вас, но вие да придобиете вяра в онова, което е поставено у вас, после да вярвате в онова, което е поставено в другите хора. Трябва да вярвате едни в други. Не в онова, което те проявяват, но в онова, което е вложено в тях. Бог е вложил нещо в тях. Не в онова, което аз съм хванал по радиото, но в онзи божествен процес, който работи.

Идва при мене един господин. Аз съм зянат. Той иска болният да гоиде при мене. Аз му казвам: “Иди си,

твоят болен ще бъде здрав. “Ама как може да бъде здрав. “Не ме безпокой, иди си. Ако вярваш, ще бъде здрав, ако не вярваш, няма да оздравее. “Ама ти си бамбашка човек. Среща ме след една година, казва: “Много ти благодаря. Той още когато идва, аз по радикозното възприемам. Казват: “Кажу ми ще оздравея ли? Казвам му: “Слушай, ти имаш малко криви работи, ще ги оправаш, и всичко ще се оправи, и ти ще оздравееш. Лошите работи в света спират положителните понятия у нас. Тези жлези като работят у нас, тогава ние схващаме, а цом съгрешим, тогава се прекъсва съобщението и ние се намираме в едно безизходно положение.

Знаете ли какво нещо е да изгуби човек вяра в себе си? Знаете ли какво нещо е да дойде човек в едно вътрешно противоречие? Та развивайте сега в себе си, или дайте ход на божественото. Тези жлези в себе си да развивате. Вие може да ги знаете. По някой път аз ще ви похваля в едно нещо. За жените имам едно високо мнение в себе си. Аз да ви кажа добрата страна на жената, туй, което аз харесвам в нея. Аз не се спирам на нейния ум; аз не се спирам на нейното сърце, но само в следното. Една мома среща един момък, който я обича, и ѝ казва: “Аз царица ще те направя. И тя повярва. Баща ѝ ѝ казва, че той не е за нея. “Но той казва, че царица ще ме направи. Тя вярва в това. Не е ли вяра това. Може да я направи царица и ако той не я направи царица, знаеш ли коя е причината? Тя ще стане царица. Мислите ли, че онзи, който ѝ е казал, че ще я направи царица. Тя ще стане царица, стига да вярва. След като се оженият, развали се.

Първо, тя повярва в него по човешки, а след като се оженият, той вече не ѝ говори тъй, а ѝ казва: “Ти ще станеш царица, но, първо, трябва да се научиш да готвиш, трябва да се научиш да переш, това, онова... Тя си казва: “Изменил се е. И тогава тя се осъмни в него и казва: “Излъга ме. И вследствие на това тя не става

царица. Животът ѝ става нещастен. Тя как трябваше да постъпи? Ето да ви дам един съвет за онези, които са пред разрешение на този въпрос. Щом този момък каже на младата мома: “Аз ще те направя царица, тя да му каже: “Аз ще се ожена за тебе само тогава, когато ти ме направиш царица, но преди да ме направиш царица, аз не си помръдвам крака. Туй е правото. Но, че той казва, че ще ме направи царица, туй обещание няма да се изпълни. Онова, което ни обещава той, трябва да го изпълни, нищо повече. Тогава вярата се реализира.

Сега този закон приложен, онова, което великият закон вътре в природата ни казва - аз прилагам сега този закон на природата. Младият момък и младата мома, това не е придобивка на младите, защото ние всинца сме носители на божественото, което функционира. Онова, което Бог е обещал чрез твоята природа или което е обещал чрез твоя живот или чрез твоята душа, или чрез твоя дух, или чрез твоята сила, или чрез твоя ум, или чрез твоего благородно сърце, или чрез твоята воля, то ще бъде - две мнения няма. Няма в анализите на човешкия живот да не са се изпълнили всички обещания, които са дадени, когато човек е излязъл. Само ако човек не вярва, тогава става едно колебание или едно закъснение.

Та първото нещо, старайте се да си създадете, ще кажете тъй в себе си: у мене има всичките възможности за един щастлив живот. Вие ще постъпите, тъй както онзи капитан на парахода постъпва. Той може да срещне най-големите бури в океана, но той седи на капитанското място, разхожда се и дава директива на парахода. Сега в големите кораби не се прави туй движение, но каквито и да са преместванията в живота, вие не се спирайте, защото всяко спиране е съмнение, престава да функционира Божият закон. И целият ад може да дойде, и при най-големите бури, и при най-големите несгоди вие не се спирайте. Тъй вие ще сполучите много по-лесно, отколкото,

ако се колебаете. Тогава ще дойдат най-големите разочарования, които сега съществуват на земята.

И вие всички вярвате, че земният живот ще се оправи. Как ще се оправи? Когато се изправят жлезите и един ден всички ще бъдете зрители, че този живот ще се оправи. Повече от хиляда години няма да отидат. Някои от вас ще се преродите около десет пъти и в последното прераждане вие ще го видите. Та нашата задача в света е онзи великият божествен план, който ще се реализира. Майката, която ражда едно дете, нейната цел не е туй дете да остане дребно, но нейната цел е туй дете да израсте. Божественият план е не ние да останем сега деца. Бог вижда всичките несрети, но той казва: туй дете ще израсте въпреки всичките противоречия, които съществуват. Този промисъл - един от тези ваши братя все ще се намери, вслушайте се някой път, когато сте в мъчнотии, вслушайте се в тази жлеза, някой път в гърлото ще ви проговори, някой път под лъжичката.

Вие ще кажете: “Това е илюзия. Никаква илюзия не е. Ще видите, че туй, което се казва, ще стане. Ако не стане, чакайте тогава. Тук в Писанието има предсказани неща. Пророците са имали в себе си развити тези жлези и всичко това те са го виждали. Някой пророк казва - туй и туй ще стане. И всичко така става. Вие ще кажете - случайно се случи. Случва се веднъж, два пъти, три, четири пъти, случва се деветстотин и деветдесет и девет пъти. Това вече не е случайност. Това е една закономерност, в която вие трябва да вярвате.

Та съвременното християнство от едно теоретическо християнство трябва да премине в реализирането на тези светли идеи. Ние казваме, че като ида на онзи свят... Не разбирайте в другия свят смъртта си, но разбирайте, когато у вас стане една промяна, когато вие умрете за вашето невежество, та да се просвети вашият ум, или туй, което Христос казва: “Да се родите изново. Това е

небето. Като се родите вие, дали сте в онзи свят, или сте в този свят, вие ще бъдете свободни. И тук ще бъдете свободни, и там ще бъдете свободни. Пък ако сте с тия разбираня, които сега имате, тогава в този рай туй щастие никога не може да дойде. Вие погледнете човешката история. Всичките щастливи и благородни хора в света, това, по което се отличаваха тия хора, е това, че те имаха вяра във всяко направление. Аз не считам религиозни хора тези, които са тесногледни. Религиозен човек наричам онзи, който има светъл ум, който има благородно сърце и една възвишена и правдива воля, който има възвишен дух. Всичките тия хора с тези качества, където и да са те, са наши братя без разлика. За нас е важен фактът, имат ли такъв дух, имат ли такава душа, имат ли такава воля, имат ли такъв ум и такава сърце. За мене туй е най-важното. Няма ли туй, тогава небето остава само едно име без съдържание.

Та казвам сега, при тази опитност, която имате, при туй знание, което имате, вие умираме. Аз на една сестра ъ казах. Дойде при мене и ъ казвам: “Ти не си издържа изпита. Един брат не се отнесъл добре със сестрата. Казвам тъй: “Ако аз бях на твоеото място, щях да кажа на този брат: “Я ми кажи още един път, повтори го. Някоя сестра обидила някой брат. Братът да каже на сестрата: “Я го кажи още веднъж, много сладко ми казваш. Аз съм слушал момата да казва: “Да се махаш оттук, мразя те , а той да ъ каже: “Кажи го още един път. Казвам, тогава ти си постъпил по християнски. Туй в света го виждам. Тоя човек, който вярва, той има тази жлеза. Този човек, който мрази, той може и да обича. Омразата може да се обърне в идеална любов. И идеалната любов може да се обърне в омраза. Тази мома усеца, че този момък, когото тя изпъди, издържа, и той от ден на ден израства и неговият авторитет се издига. И всеки един от вас, когато съдбата му каже: “Мах-

ни се оттук , той да каже: “Кажу ми още веднъж.

Това е то вяра в Бога. Ако вие не може да се радвате на вашия Господ - по човешки ви говоря - но това, което той е допуснал то да стане, не че той го е допуснал, но страданията ние си ги създаваме. Господ не може да забрани на страданията, които ние сме предизвикали. Той казва: “Нека се върнат към вас. Туй, което ние сме създали, то се притегля към нас. Туй дете, което си родил, то няма да отиде да живее при другите, то ще дойде при тебе. Ако си го родил добро, то такава ще дойде. Тъй седи животът.

Животът, който Бог ни е дал, е отличен живот. Ако нашият живот не е такъв, то се дължи на ред причини или на физическия свят, или на духовния свят, или на божествения свят, или на умствения свят, или на нашето неразбиране. Трябва една по-умна философия за съвременния живот, за да се избавим от тези несносни страдания, които идат. Ние сме в преддверието на още по-големи страдания, които ще дойдат. Вяра трябва. Зимно време казвате - дърва трябва, възлища трябва, двойни прозорци трябва, юргани трябва. Сега, преди да е дошла зимата, ще дойдат тия работи. Чудни сте вие, дебели дрехи ви трябва, обуца, възлища ви трябва, дебели чорапи. Три месеца, като дойде зимата, и ще се свърши. Тя ще си отиде, и тогава ще дойде пролетта. Вие ще излезете навън и ще благодарите на Бога за добрините, които идат. След големите страдания ще дойде Царството Божие между хората, и тогава всички ще бъдете радостни и весели. Кога ще бъде? Когато стане.

“Отче наш

Тридесет и пета неделна беседа
28 май 1933 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

НАДЕЖДАТА ТИ

*“Отче наш
“Ще се развеселя*

Ще прочета двайсет и четвърта глава от Притчите.

“Духът Божи

Няколко хиляди години са живели хората и в съвсем друг вид са изказали мислите, които имат значение и за днес. “Надеждата ти няма да се отсече (четиринайсети стих). Кога, при какви условия? Някога ние се чудим кои са причините за нещастията, които ни сполетяват. Съвременните хора обясняват причините на болестите. Съвременните социолози обясняват причините за съвременните кризи, обясняват произхода на войните, обясняват причините за земетресенията, обясняват органическото развитие. И нещата си остават необяснени. Необяснени по единствената причина, че онзи шивач, който се е научил да шие дрехи на малките деца, той се намира в затруднение, когато трябва да крои дрехи за големите хора, защото туй дете все малко няма да остане. И ние имаме възгледа за малките деца, само надребно кроим. А и онези, които наедро кроят, не знаят как да кроят; а които надребно кроят, след време кроенето в работа не влиза.

Противоречията, които съществуват, трябва да се обяснят. Има едно голямо противоречие, което съществува и в сърцата на богатите хора, и в сърцата на сиромасите хора, и на силните, и на слабите, и на простите, и на учените - навсякъде съществува едно вътрешно про-

тиворечие. Като се отвори съвременната литература, поети, социолози, гържавници, свещеници навсякъде констатираха, че има едно противоречие. Хиляди лекарства има създадени. Запример защо пагат косите, какви ли не церове има, чел съм. Хванал го някой лишей, пак някакъв цар. Едно време имаше панасия, пенкелер. Каквато болест имаш, като вземеш няколко капки пенкелер, работата се свършва. Пен значи болка, кей - откривател, този, който открива. Болести има, болестите още съществуват. Пенкелер има, но болестите не умряха. Чудното е, че онзи, който откриваше болестите, умря, зарази се от болестта. Лекарите, които лекуват болестите, умират, а болестите продължават да съществуват. Проповедниците, които проповядваха на хората за спасението на човечеството, умряха, а които правят грехове, още съществуват. Тогава задавате въпроса: "Защо светът е създаден така? Всеки задава въпроса, но да се отговори на въпроса, е трудно. На каквото и да е въпрос не може да се отговори, понеже светът е прогресивен. Днес ако отговориш на въпроса, на втория ден ще намериш отговора несъстоятелен. На най-добрия сметач в аритметиката ако му дадете някоя задача, няма да се разреши. Има задачи, които не се разрешават така лесно.

Но казва стихът, че надеждата няма да се отсече само тогава, когато си мъдър. Ние считаме мъдростта достояние само на най-мъдрите хора изключително, като че богатството е достояние само за особени хора, а за простите и невежите не е. Там е една от погрешките. Единственото достъпно нещо за всички хора, това е мъдростта. Всеки едного, у когото мъдростта не е достъпна, той е осъден на смърт. Ако запитате причината за смъртта, ще видете, че в органическото царство, там, дето отсъства мъдростта за един момент, смъртта иде като едно последствие; а където мъдростта присъства, животът иде като едно последствие. Дето иде страданието,

причината е, че мъдростта отсъства; дето иде радостта и щастието, мъдростта присъства. Както и да го обясняват другите, за мене е едно обяснение. Когато аз проповядвам една истина и я приложам и опитам, тя даде резултати, това е истина. Ако ти вложиш мъдростта в света, тя ще те освободи от всички страдания, ще те освободи от всички лишения, от всичко ще те освободи. Сега онези, които не разбират въпроса, решават, има философи на невежеството, които питат: “Господ кой го е създал? Това са първокласни невежи в света. Под гумата създаване какво разбират?”

Щом става въпрос, кой го е създал, значи има някой, който е създал Бога. Няма какво да питаш. И Бог е едно произведение като тебе. Ако питаш за един Господ, за един Господ, който е създаден, той е едно последствие. Щом е последствие, той има една причина. Тогава и в науката на причината има причина, на причината - пак причина. Тогава вие се намирате в положението на онзи цар, който искал да му се разкаже една приказка без край. Начало да има, но край да няма приказката. Явявали са се много разказчици, философи, разправяли ден, два, три, седмица, месец, три месеца, година - и нямало какво да разказват. И всичките фалирали, и все били затваряни, че не могли да разкажат една такава приказка. Най-после явява се един и казал: “Кажете на царя, че аз ще му разкажа една приказка без край. Царят му казал: “Внимавай, че ще намериш затвора, ако не можеш да ми разкажеш. “Бъди уверен, аз намерих тази тайна. “Хубаво, започни. “Царю честити! Едно време имаше един цар, велик като тебе. На този цар земята му роди едно жито, че той направи голям хамбар - толкова голям, че събра всичкото жито. Когато зидарите съграждали хамбара, останала една малка дупка. Като съградиха хамбара, през тази дупка дойде един щурец, взе едно зърно и го изнесе вън. После втори път се върна,

и пак взе друго зърно. “Какво последствие може да има? “Чакай да тегли всичкото жито, тогава ще ти кажа края на приказката.

Ние се намираме с този философ, който изважда житното зърно от хамбара. И ние очакваме да станат дълги работи. С милиони години ще чакаме, и житото няма да бъде изнесено от хамбара. Така въпросите не се разрешават. Животът има една практична страна, страна, която е достъпна за всичките възрасти на човешкия живот, достъпна за цялото органическо царство. Аз наричам мъдрост само това, което е достъпно за всички. Когато човек влезе в областта на този свят, тогава има едно съответствие между всичките елементи, които заобикалят човека. Отношение има между светлината и човека; отношение има между въздуха и човека; отношение има между почвата и човека; отношение има между онези органически сили, които работят, и човека; отношение има между неговите мисли; отношение има между неговите чувства; отношение има между целия органически свят.

Тогава ние, съвременните хора, живеем в три свята: един свят на завършените резултати - той е материалният свят, свят на силите - аз го наричам свят на силните чувства, и после - един свят на вечните философи, или свят на светлите мисли. Понеже човек е сплетен от тези три свята, всеки човек е сплетен от мисли, от чувства и от завършени резултати. Всяка клетка, която влиза в устройството на човека, тя е резултат. Ти имаш една клетка, която е свързана с разумни същества, не знаеш къде и следователно ти не си господар на тази клетка. Ако един ден ти не се отнесеш както трябва, този резултат ще бъде отнет от тебе. Ако не постъпиш разумно с тялото, от което човек е създаден, Бог, който е направил тялото, може да го вземе. Ти си в зависимост от тялото. Това е един капитал, даден да функционира. Ако ти не постъп-

ваш разумно и правилно със своето тяло, ще изгубиш своя капитал и ще престанеш да живееш на земята.

Някои казват, че човек умира и отива в друг свят. Не, щом на земята не можеш да живееш, и в другия свят не можеш да живееш. Казвате: “Да напуснем този свят. Вие никога не може да напуснете този свят. Вие едновременно в трите свята може да живеете. Да живеете в един свят е абсолютно невъзможно. Някои искат да ни убедят, че само на физическия свят имало живот. Това е една квадратна глупост. Други искат да ни убедят, че само в другия свят има живот. Това е втора квадратна глупост. Трети искат да ни убедят, че само в мисълта има живот. Това е трета квадратна глупост. Истината е, че ти може да живееш в трите свята едновременно. Всяко живо същество, колкото и да е малко, колкото и да е нищожно, то е сплетено от известни мисли, от известни чувства, от известни постъпки или действия. Известна част от тази материя съдържа в себе си. То е един капитал, даден в живота.

Сега вие разбирате живота и казвате на младите: “Вие гледайте да си поживеете. На старите казвате: “Вие гледайте да си починете. Това не е никаква философия - за стария да си почива, а за младия да си поживее. Туй, гето хората казват, младият да си поживее, аз го тълкувам: младият да направи грехове. А старият да си почива, значи старият да ги изплаща.

Казвам сега разумната страна: вие не влизайте в стълкновение със себе си. Туй, което имате, оттам започвайте. Вие не се заблуждавайте от окръжаващите хора. Вие всякога започвайте едно разрешение от себе си. Понеже в даден случай ако ти започнеш да разрешаваш живота от някой друг човек, когото ти изследваш, ти не знаеш как е създаден този човек, какво е неговото положение. Ти може да мислиш, че е щастлив. Една госпожа ми разправяше - тя е бедна, от град Търново, малко набожна, ре-

лигиозна жена - отива тя при една светска жена, никак нерелигиозна, която има къща, всичко разкошно, децата ѝ са здрави, весела, богра. Казва: "Виждаш ли тази жена, никак не се моли на Бога, той всичко ѝ е дал, пък аз по три пъти на ден се моля, на мен не ми върви. Таман мислех да я питам: "Сестра, как намери тази истина, как всичко ви провървяло? и тя ме въведе в една стая и ми разправи някои неща. Почна да ми разправя вътрешния си интимен живот. Аз виждам, че аз съм по-щастлива, отколкото тя. Сега няма да ви разправям, какво ѝ е казала. Но тя ѝ казала, че не е щастлива. Тази светска жена е била умна. Тя иска да я избави от едно заблуждение. Тази светска жена видяла, че нещо мърда в очите ѝ. Тя искала да ѝ каже, че е щастлива. Тя ѝ казала: "Ти имаш една истина, която не съзнаваш. Аз имам един външен живот, но вътрешен нямам, а ти имаш вътрешен живот, външен нямам. Два противоположни полюса сме. Аз съм нещастна отвътре, а ти си нещастна отвън. Ти си нещастна, защото си останала бедна отвън, пък аз съм нещастна, защото съм останала бедна отвътре.

Та сега в света има два вида нещастни хора: едните ги наричаме богати, те са нещастни отвътре. Другите са нещастни отвън, тях ги наричаме сиромаси. Сега всички искаме да бъдем като богатите хора. Какво ще ти даде богатството? Богатството ще ти даде условия да станеш учен човек, силен човек. Но богатството ще ти даде възможност да умреш с най-позорната смърт. След като умреш при своето богатство, ще дойдат най-големите червеи, да изваждат твоите мазнини. Един беден човек червеите ще го изядат за две-три години, а богатия ще го безпокоят 50 години. Сега няма какво да ви доказвам. Богатият да провери думите ми. Който не вярва на думите ми, да ги провери дали е вярно, или не. Аз говоря за фактите на нещата. Сиромаша го безпокоят червеите две години и се свършва, богатия - 50 години. И най-големи-

ят ад не е страшен, онзи огън не е страшен, но когато влезеш в гроба, ще почнат да те безпокоят тия червейчета - твоите братя, тези малките дяволчета със своите копачки, които всеки ден теглят. По-страшен дявол от тях няма. Сега ни заблуждават с онези големите дяволи, които не съществуват. Под голям дявол и силен - не по форма - една кибритена клечка е ужасен дявол. Ако го туриш някъде, може да дигне цял град, може да дигне цял един параход. Малка е, микроскопическа, но съдържа такава динамическа сила. Някой път цяла граната може да падне на парахода и няма да произведе такъв резултат. Някой път някой голям камък може да падне и няма да произведе резултата, което малкото камъче може да произведе, като падне на окото ти. Може да ослепееш.

Сега това са обяснения. Не мислете, че аз искам да ви говоря за един песимизъм в света. Аз не гледам песимистически на живота. Песимизмът е идвал много пъти на гости, разговарял съм се. Отличен философ е той. Много учени съм се разговарял, толкова много има в Европа. На песимизма всякога му липсва нещо. Оптимизмът всякога има нещо. На песимизма като му гадеш туй, което има оптимизмът, той става оптимист; като вземеш от оптимизма, той става песимист. Ролите се сменят. Аз наричам песимизма и оптимизма актьори на сцената, които играят разни роли. Песимизмът е забогатял, оптимизмът е осиромашал. Осиромашал набожният, станал безбожник. Защото всичките сиромаси са все безбожници. Богатите хора са много набожни. Те са хора на реда и порядъка, законите спазват. Сиромасите крадат, той работи, но все гледа да бръкне някъде.

Сега, като говоря така, ще кажете: "Не е ли обида за сиромасите. Че кой от вас не е крал? Да се разберем. Кой не е крал в трите свята? Може на физическия свят да не си крал, но виждаш една мома или някоя жена - жена разбирам някакво желание. Всяко желание е някаква съб-

лазън или в умствения свят може да е. Кой от вас не си е помислил да вземе една книга и да я препечати и да си тури името? Кой от вас не е пожелал да бръкне в една каса, да вземе и да си направи една къща? Кой от вас като ученик не е желал да бръкне и да намери тефтерчето на учителя, че да поправи както той иска? Аз имам цяла статистика. Във варненската гимназия един учител имал един шкаф в класната стая, дето държал бележника. Отварят класната стая и после учителят гледа - все шесторки. Той се чуди кой ли ги е написал. Тъй майсторски написани. Тъй са преплетени, тъй майсторски написани, че не знае колко били първоначално. Той си мълчи. След като си турят тези бележки, учениците стават ли по-учени? Някои минават за способни ученици, но въпросът не се разрешава. Съвременните въпроси са останали неразрешени.

Тогава се задава въпросът: защо ни са сегашните религии, ако те не ни дават нищо. От хиляда години учителите на всички религии са показали една истина, от която нищо не е останало. Туй, което Христос е учил, не се проповядва. Ако Христос дойде в съвременната култура, той ще се чуди на гениалността на хората, че от това, което той не е говорил, те са построили много работи, а от това, което е говорил, не са построили нищо. Ако дойде Буда, и той ще се чуди на будистите. Ако дойде Мойсей, и той ще се чуди. Всичките учители ако дойдат, ще се чудят на гениалността на човечеството, че от нищо са създали нещо, а от нещо нищо не са създали. Някои ще кажат, че това е проповядвал Христос. Че досега никой не се е спрял да обясни стиха, дето казва Христос: "Ако думите ми пребъдат във вас и ако вие пребъдете в мене, аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим, и аз ще ви се изява. Ако е възможно да се изяви, какъв резултат ще има? Светлина ще имаме, топлина ще имаме и плодове ще имаме. Ако слънцето грее, ако има съответствие на климата и растенията, ще има плодове. Но

ако светлината не се явява, какви ще бъдат резултатите? Ще се яви оскъдността. Коя е причината за това ожесточение? Нима мислите, че днес християнските народи не са културни? Културни са, но те имат по-хубав закон, отколкото някога са имали. В приложение животът не се е изразил. Има нещо, което не е изпълнено, но едновременно трябва да се изпълни, да съществува.

Има едно противоречие. Как ще си обясните - малкото дете до втората и третата година слуша майка си, а като стане на 21 години, детето казва на майка си: "Ти си много проста. Туй дете, което майка му го родила, казва на майка си: "Много назад си останала, много еснафски гледаш. Казвам, у този син откъде се яви туй противоречие за майката, че е еснафка. Синът е мъдрец, майката трябва да разбира какво значи еснафка. Може да намерите речника с чужди думи и да видите. Синът казва: "Ти нямаш морала на съвременните хора, ти не разбираш живота тъй, както ние младите хора разбираме. Едно време ние го разбирахме по един начин, а сега ние го разбираме по друг начин. Няма никакво противоречие. Че ако младите разбират живота по един начин, извървеният път на старите може да е по планините, а младите да вървят по полето. Различава се ходът и енергията, която са иждивили. Ще имат две различни опитности, но този път е един и същ. Единият е път на планините, а другият е път на полетата. Ако човек живее в планинските места, той ще има друг живот; ако живее в полетата, той овчар може да бъде.

Следователно, ако бащата е бил планински човек, а синът е бил човек на поляните, какво различие има между бащата и сина? Има едно съотношение между планините и поляните, има едно съответствие. Планинският живот в полетата той няма разрез в себе си и полето в планините и той не може да бъде плодороден. Именно планините служат като разделни линии, отдето се изпраща енергията. Всичките планини, които съществуват по ли-

цето на земята, те определят плодородието, което става в полетата. В Египет като нямаше планинско място, бяха принудени тези хора да създадат пирамиди като високо място, за да дават вдъхновение на човешкия дух. Всякога в планините има едно желание да слязат в полетата.

Сега съответствието сега в това: планинският живот, това е животът на ума, а животът на полето, това е човешкото сърце. Изходният път от планината, това е пътят на човешката воля. Съответствие има в това. Ако ти не можеш да направиш една връзка между планините и полетата, пътя на движението им трябва да разбираш, туй, което си добил, тогава ти ще разбираш онова съответствие, което сега в самия порядък на природата. Запример съвременните хора ни най-малко не изучават в какво направление текат българските реки. Ако някой изучава реките в туй отношение, какво направление, каква посока, в много отношения може да се коригира възпитанието, което хората сега имат. Ако вземете да изучавате склоновете на планините накъде са обърнати, какво отражение дават на полетата. Не мислете, че Витоша не оказва известно влияние на хората. Тази източната, южната страна, западната и северната оказват различно влияние в живота на хората. Ако вземете тези планини, Софийското поле, Самоковското поле, ако вземете Мусала, в туй отношение оказва цяло едно влияние върху Самоковското поле и Софийското поле. Та всичките тия хора, които живеят тук, имат високо мнение за себе си. Ако вземете устройството на черепите им, мязат точно на тези влияния. Хората, които живеят в Самоковското и Софийското полета, черепите им са развити, личните им чувства са развити, както у англичаните, те имат високо мнение за себе си. Те мязат на Мусала. Мусала е връх в една епоха на снишаване, на понижение, следователно има един елемент, който руши. И у българите има един елемент, който руши. Българинът, където и да заседне, възрастен или

млад, той ще извади ножа и ще вземе на стола, ще го прободне. Някое гърво ще го накълца, някой камък ще го удари. Излезте из българските гори, ще видите как са окълцани гърветата. Той е човек на работата. Не му дохожда наум, че това гърво ще страда. Или ще си напише името, ще го вреже. Аз съм виждал гървета, написани от горе до долу. За 20 години името му е написано, едн-кой си Стоян от село Сапарево. Това са лични прояви, които говорят за един атавизъм в далечното минало, един подтик в човешкия развой.

Запример ние, съвременните хора, и в Америка, и в Англия, и в Русия, и във Франция, и в Германия - навсякъде имат да се освобождават от един атавизъм, от идеи, вложени преди хиляди години. Хората искат сега да ги изразят, а за тези идеи няма условия. Сегашните хора при всичкото им желание да живеят спокойно и богато и всички да бъдат задоволени, има една усилена борба за забогатяване. Това не е дело на сегашните хора, но това са идеи, които сега са се развили. Тогава не са ги изразили, сега искат да ги изразят. Сега е невъзможно да се изразят. Сега е настанала есенята на тази епоха. Следователно преградите ще си останат прегради. Всички тези планове, замисли, които сегашните хора имат, ще останат незавършени. Тяхната участ ще бъде такава, каквато беше участта на големите животни мамонти. Когато се измени оста на Земята, Северният полюс се е променил, изгубил е своята тропическа топлина и всички тези животни измряха. По същия начин всички тези грандиозни идеи, замисли и желания, всичко това ще бъде пометено, както тези големи животни. Ще остане само дребосъкът. Сега това е предположение само. Бъдещето има да си каже думата, вярно ли е, или не.

Следователно в света влиза една нова епоха. Не е големината на формата, която дава цената на нещата. Защото има две идеи. Този човек казва: "Аз съм голяма глава.

Не е големината на главата, колкото едно съответствие на главата в организирането; немного голямо лице, но лице в организирането; немного голямо тяло, но добре организирано тяло. В дадения случай тези неща са потребни на човешкия дух. Не големите тела, не големите глави, даже сегашният мозък, който човек има, е много голям, той не може да го използва. Тази статистика доказва - ако човечеството е съществувало десет хиляди години, всичкото знание, което е придобито, може да се напечата в 90 книги като Библията. Туй знание ако се напечата в човешкия мозък, ще остане място още за 999 такива книги. Каква граматна част от човешкия мозък не е обработена, какви скрити сили човек има. При това хората искат нещо повече. Какво друго може да им се даде - те даже една десета не са обработили, и при това искат повече.

Сега ние трябва да говорим и умният човек не трябва да се смущава. Когато се топят снеговете по планините, умният човек не трябва да се смущава от наводнения, не трябва да се смущава от земетресения, не трябва да се смущава от войни, не трябва да се смущава от болести, от нищо не трябва да се смущава. Вземете най-големите противоречия, които съществуват. Лятно време станеш сутринта, бурята вдигнала вѐн цял орляк прах в пространството. Който не разбира, ще каже: "Защо е този прах? Този прах природата го използва, около всяка малка прашинка се натрупват водни капки и се образува дъждът. Следователно природата използва праха. Следователно живата природа, всичкия прах, който ние живите хора може да създадем на земята, тя един ден ще го вземе и ще образува дъждовните капки, ще полее растенията и ще каже: "Отлични философи са тези, които могат да създадат такъв ситен прах. Питам сега, всичките звезди, които съществуват, човешките звезди - нали имаме сега мъжки звезди и женски звезди по света - след хиляди години къде може да бъдат тези звезди. На

мястото им ще има други звезди, нали. Писанието казва, че звездите пагат. Значи предречено е - всички тези велики звезди, всички велики слънца и месечината ще изгубят светлината си, ще потъмнее, цялото небе ще се поколебае. Тогава ще дойде знанието на Сина човечески, който ще внесе новия ред и порядък.

Преди няколко дни ми разправяше една госпожа, че някой си англичанин от ред години изучавал Писанието и дошъл до едно откритие, че светът днес щял да се свърши на 12 часа. Ето трябва да очаквате според него свършека на света. Ако той се свърши, все на някое число 12 ще се свърши. Този човек е похарчил няколко хиляди долара да печата книга, че светът ще се свърши. И гонякъде неговото твърдение е право. Той доказал, че светът ще се свърши за едни хора. Според неговата теория за десет милиона хора светът тази година ще се свърши. 40 милиона тази година ще заминат за другия свят, за тях Христос ще дойде. Но опасността е там, че на мястото на тия 40 милиона ще се родят други 50 милиона.

Под думите свършване на света трябва да разбирате изгубване на ония условия, при които престъпността може да се свърши. Туй е свършек. Свършването на света всякога означава в Писанието изгубването в тези трите свята на условията, при които известна престъпност може да живее или да се увеличава. Туй е свършек на света. Следователно в другите два свята тази година почти условията да са се свършили, останали само на земята. Според моите изследвания, според моето изчисление условията на физическото поле след 300 години ще се изгубят. Сега са последните условия за престъпления. След 300 години, ако сте живи, ще проверите нещата. Сега не може да говорим, но до 300 години 101 на сто ще стане, ще туриш още 300 години. Понеже в другите два свята са станали, непременно вече ще има едно въздействие. В хората има пробуждане на едно голямо съзнание, навсякъде ще дойде това въз-

действие. Хората не искат съзнателно да вършат престъпление. Богати и учени, всички съзнават, че трябва да се тури край на тази аномалност, която съществува. Има нещо, което ние не може да изменим. Но хубавото сега в следното. Всички вие трябва да възприемете новата религия. В какво сега тя? Една нова религия, на която вие досега не сте обръщали внимание. На новата религия, която е родена у вас, трябва да обърнете внимание.

Сега аз малко ще се спра - какво аз разбирам по думите нова религия. Най-първо, вие имате едно малко момиченце, красиво, майката го държи, постоянно плаче, люлеене в люлката, съргене, това, онова. Майката се чува, слушане му е станала от сутрин до вечер, то само започва. Това момиченце, като стане на 14 години, не плаче вече, облича се хубаво, почва да пише писма, понякога идва кореспонденция, отговорка тя е угледна, весела, с майка си почва да се отнася малко по-добре, почва да философира. Значи в нея се заражда една нова религия. В какво сега новата религия? Да се роди. Нали знаете рои какво е. Идете при един кошер, който ще се роява. Чувайте, че вече царицата пее, при това всичките работници ѝ пригласят, тя пее своята царска песен. Като чуете тази песен, на другия ден непременно кошертът трябва да бъде готов. Излиза старата пчела, и младата остава в кошера.

Следователно да имаш един нов възглед, това не значи, че сега се ражда. Новият възглед ще остане, а старият, понеже има знание и мъдрост, те излизат да създадат новия кошер. Чудното е, когато казвате, че трябва да създадете нова религия. Та сега не младите трябва да създадат нова религия. Младите в стария кошер трябва да живеят. Младият може да яде и пие, и на хорото да ходи, за него е позволено туй. На стария да яде и пие не му се позволява - той, младият ще яде, скромно ще бъде, ще мисли много какво да каже. Младият и да се оцапа, позволено му е, но на стария не се позволява.

Един млад може да прави много погрешки, но старият да прави погрешки в преписването, не се позволява. Младият може да поживее погрешно, но като остарее, до него ще дойде. Той трябва да знае, че днес се роуа, за него излязоха. На следния път - понеже един кошер не се роу само един път, някой път по три пъти в годината се роу - следователно следния път тези младите трябва да излязат от кошера, да останат другите на тяхното място. Следователно на твоите стари мисли ти ще им гадеш ход, да излязат вън от тебе. Нека се роят. Ти не задържай мислите, младите нека да останат да живеят вътре.

Сега да ви кажа, любовта не е за младите, но за старите. Понякоя път аз съжалявам младите момичета, че са изложени, те нищо не разбират за любовта да им говорят. На старите трябва да говорят за любовта. Туй е новата религия. За старите е любовта, те ще излязат от кошера. Младите ще се учат. Аз ето какво разбирам: тя е подпушване на благородните чувства. Дай му ход, както водата, да излезе от един извор. Така дай простор на своите чувства да потекат. Не всички, но изобилно да потекат от тебе навънка. Твоята мисъл да потече, твоите постъпки. Туй е правилото. Ти ще реагираш върху сърцето, казваш: "Чакай, какво ще кажат хората. Най-после ти ще станеш неврастенник. Не подпушвай ума си. Аз туй, което чувствам и мисля, е право. Не давай отчет никому защо мислиш така и защо чувстваш така. Ако питам птицата защо хвърка, тъй е създадена. Ако кажа на змията: "Защо така ходиш? Тя казва: "Така съм създадена. Ако някой ме пита: "Защо така мислиш? "Такова е моето естество, така да мисля. Аз не мога друго яче да мисля. Може да ви каже някой, че идеята за Бога е глупава идея. За онзи, който не вярва, не зависи от възгледа какъв е. Вярата и безверието са две противоположности, които съществуват. Безверието е нощта на живота, вярата, това е денят на живота. Така аз го раз-

бирам. Казвам: “Прав си, братко, ти си в нощта на твоя живот. Един ден, като изгрее твоето слънце, може да вярваш като мене, а пък един ден, като дойде нощта за мене, аз може да бъда безверник. “Аз съм безверник. “Прав си. Утре, като изгрее слънцето, ще бъде вярваш.

Та казвам, вярата в Бога не е един статически въпрос. Вярата в Бога, това е един принцип, вярата в Бога е една основа за живота. Ти не може да живееш, докато нямаш това. Като говорим за Бога, ние разбираме извора на живота, извора на мъдростта в живота, извора на любовта в живота, необятното, това непонятното за хората. Туй разбирам. Не туй, което хората си представят за Господа. В тази форма, така някой човек може да е облечен, но туй, което във всичките векове всички религии без изключение, всичките хора съзнават, че има само едно съществуване в света, което е начало на всичко.

Та казвам, този мъдрец, който има мъдростта в света, няма да се отсече неговата надежда. Надеждата е силата за постижение на всичките облаги на земния живот. Ако на земята нямаше надежда, нищо не можеш да постигнеш. Всичко на земята не се постига само чрез силата на надеждата, но едно от качествата на надеждата е, че тя носи здраве със себе си. Тя е господарка на живота. Ако ти нямаш надежда, никакво здраве нямаш. Ако човек не е здрав, той е осъден на постоянни несрети, обезнадеждвания. Внесете надеждата в живота, или както съвременните психолози или оптимисти поддържат, внесете мисълта в ума си, че всичко онова, което ти желаеш, е постижимо. Без да се съмняваш в рамките на възможността и което ти имаш. Като казваме, че всичко е възможно за един организъм, възможно е туй, което му е дадено. За птицата е възможно да хвърка, за рибата е възможно да плава, а за човека е възможно да мисли. Следователно всеки човек, който може да мисли, за него туй е възможно - да има всичките блага, които се съдържат в тази мисъл.

Сега вие може да кажете: “Ние сме мислили много пъти за неща, които не са се сбъдвали. Не си мислил. Мисъл, която не е придружена с едно силно чувство и с една силна воля или с един възвишен резултат на земята, тази мисъл не може да се реализира. Запример ти казваш, че искаш да станеш богат, но сам се съмняваш и казваш: “Ола белур , както казват турците. Аз ще ви кажа, какво значи: може да стане, може и да не стане. Един човек трябва да го турят натясно - къде е истината. Един от турските султани искал да му кажат една лъжа, която той сам да я признае. Тогава се явяват разни. Давали известна награда за онзи, който каже такава лъжа. Идва един, че майка му снесла едно паче яйце и излязла една камила от него. Султанът казал: “Ола белур. Друг казал - дядо му турил един косъм от брадата си и станал мост на Дунава, дето минавали турците. “Ола белур. На всички казвал ола белур. Най-после двама души донесли един голям клоп. Ако се напълни със злато, най-малко един тон злато трябва. Единият казва: “Баща ти едно време направи война с московеца и не му достигнаха парите. Взема назаем пари от баща ми, после да ги върне. За свидетелство нося този клоп. Султанът казва: “Не може да бъде. Защото, ако каже ола белур, този ще му каже: “Напълни клопа.

Та казвам, в дадения случай има нещо, което е вложено в човека, което днес може да стане. Ако ти търсиш най-необходимото в живота си, трябва да започнеш - ако си музикант - със своите силни мисли на музиката и чувства, за да станеш музикант. Художникът трябва да започне със своите силни чувства, професорът трябва да започне със своите силни чувства, орачът трябва да започне със своите силни чувства, всеки трябва да започне с онова, с което е роден, не с това, с което той не е роден. Защото, ако започнете в дадения случай с това, което ви е дадено, вие ще постигнете след време и други ваши желания. Та казвам, за да постигнете нещата, трябва

ва да създадете у себе си една благоприятна атмосфера. Най-първо, човек трябва да създаде около себе си една благоприятна атмосфера, да се освободи от всички онези криви мисли и чувства, които създават една атмосфера, която отблъсква самия човек. В тази атмосфера човек боледува. Ще създадеш около себе си една аура от светли мисли и чувства, при каквито условия и да си. Ако ти в усилените времена се поколебаеш, силата ти е малка. Значи, ако в мъчнотии ти се поколебаеш, силата ти е малка. Не пресилвайте условията - в един ден да добиеш всичко. Ти може да чакаш десет години, един живот да реализираш една твоя мисъл или едно твое желание. Не е в бързането. Но да знаеш времето, часа, годината, месеца, кога нещата ще се реализират. То е точно определено.

Ти, ако искаш да бъдеш здрав, може да бъдеш здрав само когато действат ония лъчи на слънчевата енергия. Чудни са хората, когато искат да бъдат здрави. Здравето почива на един велик закон, то почива на една жлеза, която е поставена под лъжичката на човека. Следователно, ако ти свържеш тази жлеза със слънчевите енергии, да знаеш, когато тези енергии изтичат от слънцето. Защото всеки ден има един прилив и един отлив. Трябва да знаеш кога е приливът и кога е отливът. Във всяка една година има един голям прилив и отлив. Трябва да знаеш кога е този период. Всякога и навсякъде става този прилив и отлив в малки и големи периоди на слънчевата енергия. Ти само тогава може да го използваш. Съвременните учени хора едва сега почват да изучават приливите на слънчевата енергия. В тази слънчева енергия ти ще добиеш онзи жизнен еликсир. Индусите имат цяла наука за праната, създадоха цяла теория и малцина са, които разбират, заблудиха се. Индусите и те умират, а дълъг живот живеят само техните агенти, които живеят из планините, някои живеят по хиляда години. Туй правят европейците, тези хора, които живеят по хиляда

години, никой не ги е видял. Твърди се само. Всеки човек, когато може да тури тази жезла в контакт, той може да живее на земята толкова, колкото иска. Засега даже, ако ви дадат да живеете хиляда години, вие сами ще пожелаете да напуснете земята. Земята ще ви бъде много прозаична, ще трябва да минете в другите светове. Земята е резултат. Светът на чувствата е още по-красиво място. А мисловният свят е още по-красив.

Следователно, като живеете в тия трите живота, пак ще искате да гойдете на земята. В един свят ти ще живееш толкова, колкото е необходимо за твоего развитие. Някой път на земята ще гойдат някои, които ще те изпъдят, да се върнеш дома. Те ще те върнат, тъй както момата връщат при баща ѝ. Ще те върнат, както бащата изпраща детето си на училище. То се заиграло, а бащата взел тоягата, детето бяга. Като гоиде вкъщи, дава му един морал. Така и с хората, които не се връщат, които забравят, че живеят на земята малко по-дълго време, отколкото трябва, и тях последва същото наказание. Защото баща ви казал да се върнете дома, а вие не искате да се върнете. Ако кажат на някой, че той трябва да замине за онзи свят, той всякога започва да плаче. Аз да ви кажа защо плачете. В моя ум работата ето в какво седе. Ако сега ви изпратят за другия свят, тренове няма, трябва пеш да вървиш, а пътят е прашлив, каменист. Един ден ще има една епоха, когато ще си вземете билет и ще се качите на железницата и хайде - на онзи свят, в няколко дни ще се свърши благополучно. Сега хората не искат да умират, понеже няма още поща за онзи свят.

За умирането вие трябва да имате съвсем друга идея. Туй, което сега нас са ни наплашили, то е едно странично схващане. Болните хора имат едно понятие за живота, здравите имат друго; учените хора имат едно понятие, простите - друго. Има едно понятие за света, което е достъпно за всички хора. Аз говоря за туй естественото понятие,

което е основа на всички други съществувания, които човек има. Та казвам, ако някой от вас иска да бъде здрав, непременно тази жлеза под лъжичката, той трябва да я свърже със слънчевите енергии. След туй, ако той иска да развие своя ум, той трябва тази жлеза да я свърже със светлинните енергии, отражението на енергиите, които съществуват на месечината, енергиите, които съществуват в мозъка. Понеже енергията, която мозъкът гържи, той е от съвсем друго поле. Умът на човека може да служи само за този свят, умът не може да служи за другия свят. Ние с ума си познаваме този свят, а със сърцето си познаваме другия свят. Туй, което за ума е вярно за този свят, но туй, което умът мисли за другия, не е вярно. За вътрешния свят, каквото сърцето мисли, е вярно, а което сърцето мисли за външния свят, то не е вярно.

Следователно духовния свят ние трябва да го изучаваме през силата на своето сърце. Ти не може да имаш истинско понятие за онзи свят без сърце. Той не е свят на предмети, както нашият свят. Онзи свят не е свят на спорове. Ако влезете в онзи свят, няма абсолютно никакъв спор между хората, кой е богат и кой е сиромаш, не съществува. Въпрос за болни и здрави не съществува, за учени и невежи не съществува. Там всеки е доволен от положението, което има. Всички са доволни и всички имат преизобилно. Там не може да се намери един човек, който да не е доволен. Всеки е готов да послужи в дадения случай комуто и да е, без да му вземе полица. В онзи свят не канят на гости, не пращат покани да кажат: "Елате ни на гости. В онзи свят и рандевата няма, угощения няма, балове няма, няма хора, както в този свят. На мястото на нашите хора има нещо много по-хубаво, отколкото ние предполагаме. Как да ви го опиша? Аз на една риба описвам човешките хора. Как аз ще ѝ ги представя? Десет, двадесет риби могат ли да се хванат, както хората. Ако ви представям какво е забавлението в онзи свят, то е само за един контраст. Аз

не искам да ви представям онзи свят, достъпен за вашите умове. Ако го направя достъпен, вие ще имате представа като за този свят. Онзи свят е недостъпен за човешките умове, но е достъпен за човешките сърца.

Слушате един човек невежа, но след като обикнете този човек, имате друго отношение, приятно ви е той да дойде, да се разговаряте. Като го разглеждате само с ума си, виждате, че не е за поглеждане. Като го обикнете, като се образува една сърдечна връзка, този човек ви е приятен, не мислите дали е свършил университета, от какво произхождение е, намирате какво да се разговаряте. Следователно отношенията са различни. Има отношения, които се дължат на нашия ум, има отношения, които се дължат на нашето сърце. Следователно отношенията на сърцето всякога са по-трайни, отколкото отношенията на ума. Не че аз не оценявам ума, но казвам, за вътрешния свят - понеже човек всъщност живее във вътрешния свят - сърцето е необходимо. Сегашните хора трябва да изявят своите сърца. Туй, което те наричат чувстване, не е чувстване. Ако ти се сърдиш по десет пъти на ден, ако ти плачеш, ако ти се тревожиш. Под думата чувство аз разбирам едно вдъхновение, сила, мощ. То е човекът. То е един импулс - сърцето, което преодолява всички мъчнотии. Човек, който има силно сърце, него болест не го хваща, хрема не го хваща, беднотия не го газува, дяволът не го газува, никой не го газува. Знаете ли на какво мяза един човек, който има едно силно сърце? Аз да ви обясня.

Един български анекдот ще ви разправа. Един мъж имал една жена много упорита, много своенравна. Един ден той искал да я тури в кладенеца. Не че това, което той мислил, е право, не е право, но един ден той я турил в кладенеца и казал, че това е право. Оставил я той и след половин час вижда - един дявол бяга от кладенеца. "Защо бягаш?" "Една жена дойде и ми побеля главата. "Аз десет години живея при нея. Сърцето на тази жена е такава, от

което и дяволът побелява. Аз не говоря за упрек. Тази жена убеждение има, накарала дявола да излезе вълка. Тя казва, че не може да признае, че това, което мъжът ѝ казва, е право. Има знание. Тя казва: “Аз съм главата. “Никаква глава не е - казва мъжът. Мъжът е направен от кал, има божествено дихание, а жената е направена от реброто на мъжа. Жената казва: “Ти не си глава, но онзи, който те направи, той е главата. И двамата трябва да се подчиняваме на онзи, който ни е направил. - Жената казва - аз съм твоето ребро, значи без мене не можеш да дишаш. Мъжът като остане без жена, той не може да диша, вцепени се, иска да умре. Като му турят реброто, той се сепне, казва: “Има кой да шета вкъщи. Тия последните ребра, които Господ извади, той извади най-меката страна на човека, да го направи зависим от жената. Понеже, ако не беше го направил, той нищо не би направил за жената. Но понеже е вложил всичкия си живот, най-хубавото у мъжа, той като погледне, казва: “Какво да направя? Поклати си главата. Сега мъжът казва: “Тя жената е взела, поне по-кратко да бъде. Под думите жената е взела подразбирам - умна е тя. Възможно е, тя е взела, умна е тя, но гледай, като я хванеш, да не е по-умна от тебе, че някой ден да не ти направи някоя беля.

Сега да гоидем до същественото. Някои от вас мислите, че сте мъже, а други - жени. Не мислете, че сте нито мъже, нито жени. Мъж си само тогава, когато в тебе преодоляват светлите мисли, светлите чувства и един възвишен живот. Само тогава си човек. А пък жена си само тогава, когато можеш всичко, което имаш, да го туриш в действие, да създадеш един свят, да го уредиш отвътре. Какво ще ми кажеш, че си жена. Ако може да устрои нещо, жена е това. Ако един мъж нищо не може да създаде, той не е мъж. Ако мъжът нищо не може да създаде и ако жената нищо не може да уреди, де е мъжът или жената?

Така ние трябва да разбираме. Търсим сега къде се крие причината, де се крие нещастие то на хората. Нещастие то на хората се крие в много причини. Ние не може да ги премахнем. Има причини, които са въвн от нас, но те не са достъпни да се занимаваме. Но има причини за нашето нещастие, които зависят напълно от нас. Че някой водопад пада, то е въвн от мене. Но ако се хвърля въвн водата на този водопад, причината е в мене. От мене зависи. Аз може да се кача на някой планински връх, тази планина няма да слезе, но аз мога да се хвърля от този връх, причината е у мене. Когато нещата не стават тъй, както ние искаме, когато аз искам да се самоубия, аз съм слушал мъжа. Като не им върви, казват: “Аз искам да се самоубия. Жената иска да се самоотрови. Въпросът с убийство, с отравяне, с обесване не се разрешава. Той е един от най-лошите методи. Наместо убийството се иска силна мисъл. Наместо отравянето ще гадеш едно силно чувство в тебе. А когато искаш да се самоубиеш, ще кажеш: “Аз съм дошъл в света да създам нещо, затова съм изпратен. Туй, което ми е определено да го направя, аз ще го направя. Тогава мисълта, която мога да ви дам, е следната. Човек трябва да гаде свобода на своята мисъл. Тази мисъл трябва да бъде и за млади, и за стари. Под думата свобода аз разбирам следното. Свобода наричам само това, което може да ви освободи от всички несгоди на живота. Само тогава си свободен. Ако туй, което носиш в себе си, може да те освободи от всички несгоди, да те направи съвършено свободен, туй се нарича свобода. В това отношение всички хора имат вече туй гадено. Всеки от вас може да бъде така свободен. Че каква е тогава идеята в този Бог, в когото вярвате? Ако вие вярвате в него и казвате: “Аз вярвам в Бога, ако ти не си свободен, питам, къде е твоята вяра. Ако ти вярваш в Бога, и всичките болести те газят, всичките несгоди те газят, ако ти вярваш в Бога, и сиромашията те газят, какво те ползва тази вяра, какво те ползва това

слънце. Ако при това греене на слънцето ти умираш като един обикновен човек, няма никаква полза.

Всеки човек има в себе си една философия. Всеки човек чрез своя живот образува една особена форма, в която слънчевите лъчи се пречупват в него по особен начин. Тези лъчи, като се пречупват нехармонично, те намаляват неговия живот. Ако неговите мисли бяха тъй хармонични, ако неговите чувства бяха тъй хармонични, ако неговата воля беше тъй завършена, то слънчевите лъчи биха предали едно благотворно влияние. В това отношение е необходимо всичките хора да се съберат: двама или трима, или четири души, да се споразумяват, хармонично да мислят, да не виждат известен дефект. Някой път вие казвате: "Той има много недостатъци. Вие престанете да мислите за недостатъците на хората. Недостатъкът, за който ти мислиш, един ден той ще ти стане наследствена черта. Не мисли за недъзите на хората. Мисли за хубавото, за да ти стане то наследство за тебе. Търсете в хората доброто, у тях има една божествена страна, дръж ума си в нея. Защото, ако ти мислиш зле за другите хора, най-първо, ти ще пострадаш, след това ще пострада онзи, за когото ти мислиш. Вие няма да бъдете толкова глупави.

На един от австрийските императори един астролог му предсказал, че много голямо благо ще му се случи. Та не се случило, както астрологът предсказал. Той го повикал на угощение и турил трима души да го убият. Той го попитал: "Кажу ми кога ще умра. Той му казал: "24 часа след моята смърт. Императорът турил трима души да го убият, но като му казал така, той казал: "Оставете го да си върви. И вие трябва да бъдете толкова умни, колкото този астролог. Зависи от вашия ум, който имате на разположение. Зависи от вашето сърце, което имате на разположение. Зависи от вашата воля как ще работите. Не считайте всичката деятелност туй, което сега се проявява и в училища, и в църкви, навсякъде това е добро. Но има

една страна неразбрана. Има една страна неразбрана, религията има една страна неразбрана, общественият живот е неразбран. Мъжете са неразбрани, жените са неразбрани, децата, всички живеят в един неразбран свят. Светът трябва да се разбира. Разбиране трябва между всичките хора. Трябва една философия положителна за обяснение. Казвате: “Този не мисли право, онзи не мисли право. Но и онези, които право мислят, и онези, които криво мислят, резултатите са едни и същи.

Та казвам, само един светъл ум, само едно светло сърце, само една благородна воля у човека е в сила да го извади от сегашното положение. Понеже има около нас един свят разумен, на който, ако ние знаем как да говорим, този свят направо ще отвори всичките свои благословения. Ще кажете: “Как тъй? Ще кажете: “Ако детето се роди живо, майката веднага отваря своите обятия, прегърне го, служи му; но ако то се роди умряло, тя веднага го погребва.

Ако ние мислим, ако ние чувстваме, ако ние имаме воля, ние се раждаме живи. Ако ние не мислим, ако ние не чувстваме, ако ние нямаме воля, ние се раждаме умрели. Тогава светът ни погребва. Ако искате да бъдете посрещнати, трябва да мислите добре, трябва да чувствате добре, защото в мислите, в чувствата, във волята е раждането на човека на земята. Всеки човек, който е роден, майка му и баща му ще бъдат около него, братята и сестрите, и всичките хора ще имат неговото благо-разположение около него.

*“Благословен Господ, Бог наш
Тайна молитва*

Тридесет и шеста неделна беседа
11 юни 1933 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

ДОБРИТЕ ДАРБИ

“Добрата молитва

“Духът Божи

Ще прочета дванайсета глава от Първото послание към коринтяните. Един въпрос, който се отнася до тогавашните верующи. Ще взема няколко думи от последния стих: “Имайте ревност за по-добрите дарби. Трябва по някой път да определите какво нещо е човек. Много определения са дадени и може би още хиляди години ще се определя какво нещо е човек и все ще остане неопределен. Аз мисля, че ако би се определил какво нещо е, човек може да изгуби своята стойност. Макар учените хора да измерват Вселената, но още не са я измерили. Каквито и мерки да вземат - малки и големи, не са дошли още до края, не знаят къде е краят на Вселената. Нито хората знаят. Казвате: “Човек излязъл от Бога, и пак ще се върне при Бога. Но тази идея не е определена. Какво нещо е Бог, смътна идея имат хората. Какво нещо ще излезе и връщането към Бога, и то е смътна идея. Хората често говорят за неща, които не знаят.

Запример учените хора предполагат какво има в дълбините на океана. Но нито един не е влязъл в дълбините на океана, защото има налягане. Единият проблематичен въпрос е, какво има на земята. Чудесни животни има на дъното. Някои казват: “Смели са учените хора. Не са смели. Те не са слезли още. Едва са слезли на 1000 метра, а има 15 000 метра дълбочина, има и 20 000 метра на известни места дълбочина. До ония дълбочини, които се крият в земята, както е устроена земята, туй са още

предположения. И за слънцето, което ни грее, и за него идеята е тъмна. Онези планети, които ни заобикалят, звездите, всичко това е украшение - като едно труфило. Ние гледаме на света като на едно просто труфило. Някоя високопоставена дама облече рокля, тури всички украшения, обаче простият не може да има никаква представа колко струва тази рокля, понеже нас ни занимават някой път много дребнави въпроси. Някой път ние се занимаваме, тъй както мравите се занимават със своя мравуняк, както пчелите със своя кошер. Игу, бутни някой кошер, и веднага всичките излязат и на общо основание ще те нажилят. Може да си имал много хубаво намерение - да идеш на гости, да ги видиш, но ако не си внимателен, не спазиш благоприличието, може и светия да си, на общо основание ще ти дадат един урок и като излизаш оттам, лицето ти ще бъде малко подумо. Казват те - пчелите хапят. Зная. Ако беше минал далеч един километър от тях, дали щяха да те ухапят, то е въпрос. А той е минал толкова близо, той бутнал кошера и вследствие на това бутане дават му педагогическо възпитание. Да ти кажат, че тъй не се бута. Потребно е за нас да дойде човек до една фаза, да учи. Ние сме прекарали живота като слуги. Господарят казва: "Това направи, онава направи. И целия ден правиш, каквото каже господарят. Вода носиш, ще мажеш, къща правиш, ще градиш, ще слугуваш. Най-после се изтощаваш. И този живот аз го наричам живот на робство.

Да учи човек, това е свобода. Само свободният човек може да учи. Когато аз казвам, че трябва да учим, аз подразбирам свободата. Никой, който не е свободен, не може да учи. Само свободният човек учи. Когато казвам, че трябва да учим, подразбирам свобода. Никой, който не е свободен, не може да учи. Казвате: "Трябва да се работи. Работата е привилегия на свободния човек. Само свободният човек може да работи. Другият, който не е сво-

боден, се труди. Само свободният човек има мир в душата си. Той не се смущава. Онзи, който не работи в свобода, той разбира нещата като роб, той разбира нещата като един слуга, а не като свободен човек. Смъртта е най-голямото робство. Животът, това е най-голямата свобода. Омразата, това е робство. Любовта, това е свобода.

Казвате: “Какво нещо е любовта? Туй, което освобождава, е любов. Трябва да се вземат, да се съпоставят нещата. Не както ние ги разбираме. Някой път имаме такива съпоставяния. Не зная доколко може да са верни. Майката запример казва на детето: “Мама, трябва да знаеш, че те родих. Питам, майката говори ли истината, че го е родила. Питам тогава, майката кой роди? Защото туй, което ражда, то не трябва да се ражда. Туй, което ражда, не трябва от никого да се ражда. Когато вървим по една линия на раждане, това майката няма право да казва. Всичките изведнъж са родени. Казват някои - то е все таки и когато хората минават през една врата, да каже вратата: “Да знаете, аз ви родих. Хиляди хора могат да минат, и вратата казва: “Ако аз не бях тук, вие не можехте да минете, от мене зависи. Тази врата е важна за един ден. Тази врата е важна за един град, тя не е важна за целия свят. Вашата врата е важна само за вашия дом. Тя не важи за другите домове. Те имат други врати. Вие може да имате едно понятие. Може да имате едно схващане за света, туй е само за вас, то не е за другите. Всеки един човек има свое схващане за света - криво-ляво, каквото и да е. Ако го оставите, този човек има много по-добро схващане, отколкото, ако вие го учите. Не че вие не трябва да разбирате. Не че човек не трябва да се ползва от знанието на другите хора, но той, за да се ползва, трябва да бъде свободен. Понякога хората не са свободни. Господарят, който заповядва, не е свободен. Слугата, който изпълнява, не е свободен. Всички не са свободни. И тогава имате роби на вашите запо-

веди, други служат, по йерархически начин заповедите се дават. Един по-голям камък блъсне друг - по-малък, камък. Другият блъсне друг. Но тия камъни не са свободни. Тия камъни по никой начин не може да се върнат на своето място.

Когато говорим за Бога - да излезем от Бога и да се върнем при Бога, това може да го направи само свободният човек. Всеки, който не е свободен, не може да се върне при Бога. Връщането, или вярата в Бога, е закон на свобода. Човек, който не вярва, той не е свободен. Защото едновременно свободният човек, той има гарби и той няма никакви гарби. Той не знае да смята, не знае да свири, не знае да пее, не знае да гради къща, не знае да направи една греха, не знае да си сготви. Един прост човек носи на един много богат човек череша, той казва: "Че как се ядат? Той му носил само две череша. Той взема черешите и ги изяжда, нищо не му оставя, но му показва. Онзи му казва: "Идущата година пак ми донеси, аз се научих. Някои от вас сте дошли дотам - само да ви покажат как се ядат черешите. Някои дотам сте дошли. Някой път ние минаваме за много учени. Не може да се освободим от хилядите препятствия, които съществуват в живота, в природата. Тия препятствия произтичат от едно постоянно нарушение, от нашето незнание.

Сега, най-първо, знанието произтича. - трябва да имате ред гарби в себе си, за да имате знание. Ти си одарен. Някой казва, че аз не съм надарен човек. Всеки човек, който живее, вече има гарби в действие. Никой човек на земята няма право да се оплаква, че не е одарен, че няма гарби. Тогава другите животни трябва хиляди пъти повече от човек да се оплакват. Всяко същество, колкото и да е малко, туй малкото, вложено в него, той изпълнява своята длъжност. Вземете например копринената буба какви тънки мрежици... или паякът - каква тънка паяжина изяжда, колко хиляди години е учил това изкуство

и как го предава от поколение на поколение. Това е една дарба, техника, инженер е той, като се повреди, знае къде е. Той знае как да поправя своята паяжина. После метеоролог е, знае кога ще духа вятър и кога ще се развали времето и когато ще се развали времето, той веднага удвоява жиците на паяжината. После, ако го наблюдаваш, скрил се е някъде - или в средата се е скрил, или накрая се е скрил, и той познава метеорологическото състояние на времето, той е учен. Казвате: "Това е паяк. Вкъщи имаш един паяк, искаш за гърва да идеш, погледни паякът къде е. Казва: "Аз съм учен човек, метеоролог. Искаш да отидеш на екскурзия, искаш да знаеш какво ще бъде времето, ще има ли буря, гъжг, сняг, виж къде е паякът. Той казва: "Аз съм учен човек, трябва да знаеш. И този паяк научно определя. И сега учените хора гържат паяците, за да проучват, а вие изпъждате паяците от къщи. Тази сутрин един паяк влязъл и си направил паяжина на една пята. Казвам: "Слушай, тия пчели не се нуждаят от твоего учение. Ако ти искаш да ги учиш на метеорология, те са по-учени от тебе. Тия пчели като влязат, ще се намериш в чудо. Ние ще ги пузем скоро в горните хранилища, излизай по-скоро, защото животът ти е на косъм, ако искаш да ме слушаш. Аз си турих пръста на паяжината му и го турих навън. Той казва, че съм се отнесъл много небрежно. "То е небрежно, за да ти спася живота. Ти като паяк не разбираш тази работа.

Да се върнем. Човек трябва да се стреми да образува едно състояние да учи. Всеки ден да си внушава, че той е турен в положението, че е ученик и че може да учи. Никога не внасяйте идеята, че сте порасли - 20, 30, 50, 60 години може да сте, на 100 години, на колкото години и да сте. Някой казва: "Много съм стар, на 84 години съм. Казвам: "Какво си вършил, колко факултета си свършил, какво знаеш, дядо? Виждал съм мно-

го дядовци, казвам: “Дядо, във вашето време какво учехте? Казва: “Знаеш, аз съм на 84 години, много зная. Казвам: “Във вашето време как изгряваше слънцето? Как беше снегът? Как определяхте хубавото време? “Че не съм учил, не зная. “Във вашето време как отглеждахте вашите деца? “Потупвахме ги с пръчка. Не е като сега свободно. В нашето време прах се вдигаше на задницата. Аз ги потупвах, но хора станаха. Сега ги тупат, но хора не са станали. Казвам: “Дядо, с тупане прах излиза, но какво предава тоягата? “Вразумява се. Та казвам: “Как така, дядо? Ти като си гледал толкова деца, направи ги разумни, ти как остаря - този умният човек, който знае, който знаеше да тупа, прах вдигаше, туряше ред и порядък в света. Сега краката ти не държат, остарял си. “Виж - казва, - синко, това не зная. Казвам: “Ако сега ти кажа как да се подмладиш. Той ме гледа, казва: “Ти ми изпитваш ума, не съм толкова глупав. Стар човек може ли да се подмлади? Казвам: “Ако вярваш, може. “Че как така? “Ето как сегашните учени хора имат такива големи стъкленици. Ще те туря в една стъкленица, ще те завият и след един месец ще се подмладиш. “Че как ще вляза в стъкленицата? “Най-първо, стария човек като тебе ще започнат да го изпотпяват, ще се поти, докато стане такова малко бебенце, че ще го турят в ретортата. “Тия хора шашкърни са. Да го оставят да се поти, защо ще го мъчат? “Ще го мъчат, но така може да се подмлади. “Ти сериозно ли говориш, или ме изпитваш. “Понеже си учен човек, дядо, мене много ми е приятно да се разговарям с такъв учен дядо. Той обърна другата страна. Сега дядото измени политиката. До сега мислеше: “Туй, което казваш, може ли 80-годишен старец да стане на 20-30 години? Гледаме той и казва: “Много съм грешил. Едно време не учехме това. Ние не сме така учени като вас. “И сега не е късно. Казва: “Сега може ли? Моите очи са отслабнали. Казвам: “Мо-

же да си поправиш очите. “Както стъклата на някой прозорец, набрала се е паяжината, прах по тях, не зная как да ги измия тези очи отвътре. Взел съм от лекари вода, мия ги, но не мога да прогледам. Казвам: “Дядо, сега ще си направим един опит с тебе. Не бой се, малък опит. Аз няма да възвърна зрението ти, но ще ти покажа какво може да стане един човек, ако върви в един път. Давам му една книга. “Може ли да четеш? “Не мога. “Книгата е за човек, който знае да чете. Турям си двата пръста на слепите очи, казвам: “Виждаш ли? “Не. Турям трите пръста. “Виждаш ли? “Не. Като туря цялата ръка, питам: “Виждаш ли? Не вижда дядото. “Ти ме омагьоса. Ти ще ме пощуриш. Дядото е практичен българин. Казва: “Този занаят може ли на мене да ми го предадеш? Казвам: “С пари не се продава. Ти така може да възстановиш своето зрение. Че са отслабнали очите ти, много си се тревожил. Както виждам лицето ти, не си живял със своята баба, тя умряла преждевременно, бил си много сприхав. “Да я прости Господ, много я побивах. Но да ми я върне Господ, няма да я бутам. Виждам колко лошо е без баба.

С този дядо, след като се разговарям дълго време, виждам какво е човешкото естество. Ние всички сме остарели преждевременно. Седим и разрешаваме въпросите както този дядо. За всеки един негъг, който се явява у нас, ние търсим причината въвн от нас. Най-първо, тя е вътрешна. После - като едно последствие, иде отвън. Нас още не може да ни убедят, че в света съществува една различна сила, в която ние сме потопени. Ако ние пазим правилни нашите отношения към тази разумна сила, която ни обгръща, ако тази разумна сила си постави ръцете на очите, ще прогледнеш. Не само ще прогледнеш, но и ще поумнееш - разумното в света, туй, което наричат, хиляди сили произтичат от разумното. Може да направите опит.

Съвременните учени идват до едно заключение. Вземете за пример какво влияние упражняват сегашните училища. Те упражняват най-добрите влияния. Защото, щом съсредоточат ума си към някой университет, гимназия или колежия, веднага твоят ум работи вече. Щом си съсредоточите ума си в някоя касапница или кръчмарница, веднага проектираш ума си да имаш овце, говеда, и твоят ум се вцепени. В съвременния свят хората в едно отношение са умни, а в друго отношение не са умни. Сегашната интелигентност е поставена в слепочните очи, предната част на мозъка сега едва е засегната. После интелигентният, умният човек е в работа и в действие. Изобретения, фабрики, това-онова се дължи не на положителния ум, но на полуинтелигентния човек. Туй, което е в човека, и в пчелите, и в мравките е. Следователно, той е свързан с егзистенцията в света. Пчелите събират мед за себе си. Човек пък си прави къщи, църкви за себе си, той още не разбира една култура, която е обща. Ти се качваш на трен. Кой се качва? Онзи, който има пари. Ако няма пари, пеш ходи. Казват - удобствата са за богатите. За кого е туй гаденото? Ако хората бяха разумни и работеха със своя ум, със своето сърце, туй трябваше да бъде достояние на всички и на другите в една държава. Сега хората не са намерили още един начин да се приложи, понеже всички разглеждат живота само от едно становище. Ние сега разглеждаме живота, както Настрадаин Ходжа разглеждал живота. Той казвал: "Докаато аз живея и моята другарка живее, целият свят живее. Когато другарката ми умре, половината свят умира, а когато аз умра, целият свят за мене е умрял."

В тази глава е поставено: "Желайте добрите дарби. И тогава - великото и разумното в света. Съществува една обща разумност, която прониква в целия Космос или в цялата Вселена. Ако някой път човек не е интелигентен - зависи от онова бурното състояние, в което има

пертурбации постоянно, и постоянно трепери за нищо и никакво. Знаеш ли какво нещо е човек да има едно разумно спокойствие? Веднъж пътувах в едно бурно време. Сигнал един българин под едно гърво, гъжд вали и той иска да се скрие под гървото. Казвам: “Ще те клъцнат отгоре. Защо си тръгнал така? Спри се, ще те треснат. Защо си тръгнал така? Казва: “Като ходя, има по-малко опасност да ме клъцне. За да ме тресне гръм, трябва да има някаква причина. Гърмът никога не може да тресне един праведен човек. Ако гърмът слиза отгоре, ще слезе като гръмоотвод. Аз може да се освежа, отвсякъде ще излизат искри и ако си лош човек, въглен ще станеш, защото добрият човек е добър проводник на електричеството и на магнетизма. Следователно електричеството ще излезе и ще се отнесе. Понеже си лош проводник, усещаш съпротивление. Усещаш, че електричеството иска да влезе чрез тебе, но ти не даваш и ще разруши твоята нервна система.

Казвам, в съвременния живот се проповядва една философия, такава философия. Силата на човек седи в това, да бъде добър проводник на ония мощни сили в природата, той е силен човек. Човек, който не е добър проводник на ония сили в природата, той е изложен на големи страдания. Какво нещо е доброто? За да бъдеш добър, трябва да бъдеш добър проводник на силите, които функционират в природата. Ти не може да се избавиш от такива неща, навсякъде може да бъдеш изложен на тези влияния. На туй се дължи остаряването, на туй се дължи смъртта в света, която влиза в едно противоречие, защото, ако тия сили и дарби в природата минават, те обновяват човека.

Има време, когато човек доброволно трябва да си замине. Той няма да чака да си замине, но доброволно умира. Те в природата турят нови планове, пътища, и твоята къща ще се събори. Ти трябва да излезеш навън

и да си съградиш нова къща на друго място. И да си съградиш нова къща, понеже нашите тела не са съградени както трябва. В туй тяло, което си съградил, не може да бъдеш щастлив. Всичките апартаменти, стаи, инсталации за вода, отопления, радио, всяко тяло трябва да има едно радио. Ние сме изгубили нишката, която е излязла от слънцето. Имаше един общ език, всички същества имаха един общ език, който са изгубили. Всички същества на Слънчевата система имат един език. Ако ги съберем, ще излезе този език, но сега марсианците, юпитерианците имат друг език.

Венерините типове имат друг език, меркурианците, всички имат свой език, нямат един и същи език. Ако събереш тия хора и качества, които имат, те се различават. Даже на Юпитер, влиянията на който са хубави, много злобещо действат някой път на човека. Юпитер не развива толкова достойнството на човека, толкова ума, ще направи човека прав като... туй е добра черта. Влиянието на Венера ще те направи мекичък, благичък. Меркурий ще ти направи практичен, навсякъде да може да го използва. Сега Сатурн ще те направи да бъдеш философ, навсякъде да не вярваш освен на себе си. Като го изпиташ 99 пъти може да му повярваш 1 път, затуй той е добър банкир. Когато дава пари назаем, урежда си работата, има 3-4 души гаранци, той никога не губи. Уран се занимава с духовните дарби, но и тези са базирани. Единствените, които са останали чисти, това са слънчевите типове, не са скържави. Всичките други са скържави. Всичките дават с гаранци, единствените, които дават без гаранци, това са слънчевите типове. Та казвам, под думата дух се разбира онези чистите слънчеви типове. Казват: "Духът, който раздава. Под думата Слънчева система разбираме онези разумни възвишени типове, които регулират влиянията. Та някой път, тъй както ви представям, може да ви се вижда комично. Но туй е

духовна, обширна наука. Астрологията е обширна наука.

Та казвам, трябва да гоиде човек до онова разумното в света, за да се научи от онези великите влияния, които постоянно действат. Всеки ден например астролозите определят кога действат слънчевите енергии, кога са хубави за възстановяване на здравословното състояние. После са полезни за лекуването на болестите. Всяко хубаво разположение, което иде в човека, то е един зенит на един хубав слънчев ден. Всички хубави влияния, хубавите работи се дължат на влиянието на слънцето. А всичките останали са вече отражения. Туй, което Венера, Марс дава, те са отражения. Меркурий, Венера, Сатурн, Уран, Юпитер, това са все по отражение. Туй не е реалността. Единственото реално в света от това гледище, това е само един реален тип. Слънчевите типове са оптимисти. Те са любвеобилни, никога не умират от артериосклероза, те са оптимисти, не може да заболее. Невежи не могат да бъдат. Безверници не може да бъдат, понеже имат знание. Какво ще се съмняваш в реалността, която всеки ден може да опитате. Туй разумното не е в слънцето, но то прониква и всеки ден можем да бъдем в контакт с разумното.

У човека има известни центрове, при които човек може да опита тази същина. Ти говориш с разумното, без да го виждаш. Като бъдеш в съобщение с туй разумното, ти може да направиш следното. Ти запитваш туй разумното в себе си: “Утре искам да отида на Витоша на Черния връх. Какво ще бъде времето? То казва: “Хубаво ще бъде времето. “Облачно ли ще бъде? “Не, ясно ще бъде. “Ветровито ли ще бъде? “Не, тихо ще бъде. Отиваш, проверяваш и става тъй, както ти е казано. Веднъж проверяваш, два пъти. Или срещнеш едно дърво, една канара, проучваш обективно. След като си проучил 10-20 години, проверявал си много пъти, има нещо, което не можеш да обясниш, ти се спънеш. Отиваш при

разумното и казваш: “Имам един въпрос, който не мога да разреша. Веднага се вглъбяваш в себе си и ще дойдат в тебе картини, като че сам на себе си говориш. Веднага всичко това на тебе ти става ясно. Когато туй разумното говори на тебе, ти ще мълчиш, няма да се хвалиш пред хората. Щом се хвалиш пред хората, всичко туй ще се стопи и ти ще дойдеш пак до обикновеното разбиране на живота.

Вчера аз седя на едно място, няколко сестри ме питат - чистият си стаята, ще бъде ли времето хубаво. Казвам: “Да си съберете скоро грехите, че времето скоро ще ви изненада. “Ама то е хубаво. “При туй ще ви изненада, ще се слисате. Сега някои казват, че Учителят ни изпитва. Не само че ги изненадва времето, но и те не знаеха какво да правят. Казвам: “Нали ви казах. “Ама отневидело дойде дъждът. Моето радио казва: “Скоро времето ще се промени. Не държиш ли тази връзка - ни глас, ни слушание. Разумното никога не говори на хора нервни, упорити, които имат свои възгледи. То те оставя да носиш своите последствия. Който иска да учи, туй разумното даром ще ти разправя. Разправяше ми един път Султана, когато се връщала от Македония, че я заварила буря на Рила някъде. Цяла нощ пътувала и посред нощ чула глас: “Спри се, не мърдай, Султана! Тя се спира, окъпва я дъждът. На сутринта, като се зазорява, поглежда - цяла една пропасть пред нея. Ако направи още една крачка, ще падне, и от Султана нищо няма да остане.

Разумното колко пъти ти говори. Започнеш една работа, и нещо ти говори: “Не започвай тази работа, спри се. Ти казваш: “Пари ще спечеля. Нещо ти казва: “Не отивай. Ти не слушаш. Казва ти: “Спри се, не ти е припупало. Вследствие на това - ние се отличаваме с нашия конкретен обективен ум, че много знаем - и най-после изгубваме всичкото си време. Казвате: “Човек не трябва да бъде суеверен. По-суеверен век от нашия ня-

ма. Материализмът, това е най-голямото суеверие, което съществува в света. Това са сенки на нещата. Едните са ги нарекли идеализъм, другите - материализъм. Никакъв идеен живот. Казвам, къде е идейният свят. Едните казват: "Туй, което ние виждаме, то е реалността. Другите искат да ме убедят, че туй, което не виждат, е реалността. Казвам: "Чудни хора сте. За мене двете неща, за които вие говорите не са реални. Че ти държиш една снежна топка в ръката си. Стопи се топката, де е реалността. Казвате: "Идеалните неща ги наричат реални. Едновременно реално е туй, което се явява в света. Материалните неща до известна степен са верни. Видимите неща са видими само за разумния човек. Реалното в света е видимо. Не само видимо, но дали ти го виждаш, или не, то ти тегне върху тебе.

Някой може да отрича Бога колкото си иска. Да кажем, че си свободен, но върху тебе има една сила, която те контролира. Ти си под нейната власт. Ти отричай тази сила колкото искаш. Тази сила те приспи. Ти казваш, че си юнак. Дойде тази сила, налегне те, ти искаш, не искаш, спиш. Понеже ти си много безстрашен и не искаш да се подчиниш, тя в съня ти изпрати една голяма мечка и като те подгони, тупа ти сърцето, не може да спиш и се върнеш вкъщи. Питам, в съня тази мечка съществуваше ли някъде? "Ама не я ли видях? В съня виждаш мечката. Ти може да виждаш неща, които не съществуват. Съществува ли мечката, която те гони на сън? А има мечки в гората, които съществуват материални, които не те гонят. Питам, как туй туй, което не съществува, те гони, а което съществува, не те гони. Как ще обясните? Сега казват - мечката в живота е реална, но не те гони, а мечката в сън не е реална, казваш, илюзия е, а тази илюзия вечерно време те гони. Насън мечката е много реална и кара сърцето ти да тупа. Всяко нещо, което произвежда впечатление вътре в човеш-

кия дух, има известна реалност в дадения случай, или ние казваме: има известна връзка с тебе.

Сега питам, де е реалното в света. Духът. Ако съвременните хора биха приели тази разумност, ако биха се вслушали в тази разумност, нашето положение би се оправило сто пъти повече, отколкото сега. Запример сега ние турим един човек на власт, ние го произвеждаме министър, началник, професор, но тези хора не са родени такива. Химикът трябва да е роден химик, инженерът трябва да е роден инженер, войникът, свещеникът, и те трябва да имат тези дарби, които определят свещеничеството. Той може да бъде свещеник, както онази жена опопила мъжа си. Като не знаела какво да прави, той бил без работа, тя взела, направила му едно джубе, дала му един котел и една китка и му казала: "Иди да ръсиш. Казват на владиката: "Един нов поп е дошъл. "Кой го е опопил? Казват: "Не знаем. "Дали аз съм го опопил, или някой друг. Иде той със своето бакраче. "Кой те е опопил тебе, друг някой владика? "Жена ми.

Ти може сам да се опопиш. Трябва да се родиш със своите дарби, че като вървиш в своето занятие - така трябва да гледаме. Да кажем, че един човек е вярващ. Че това не е професия. Вярата, това е едно от великите занятия. Да вярваш, значи да разбираш живота, да знаеш при всеки един случай как да постъпиш в живота и как да се справиш. Вярващият човек и религиозният човек, той трябва да знае как да се справи с всички мъчности в света. Туй е религиозният човек, туй е духовният човек, туй е вярващият човек в Бога. Не знаеш ли как да се справиш с живота, носиш си невежеството, носиш сиромашията. Ама аз вярвам в Бога.

Ако не се лъжа в един от американските градове един вярващ работник в най-голямата фабрика казвал: "Господ ще промисли. Жена му била на противното мнение. Тя казвала: "Не Господ ще промисли, но ти трябва

ва да отделяш част от парите за черни дни, за стари години, деца имаме. Той казвал: “Какво ще спестя, и да искам, не мога да отделям. “Ама ти не бъди толкова глупак, гледай да си увеличиш заплатата. “Господ ще промисли. “Ти с твоята дебела глава, тъй Господ не промисля. Случва се една голяма криза в града, уволняват всичките работници, и него уволняват. Едва имали за една седмица средства, изполяли всичко. Жена му казва: “Да видим твоят Господ какво ще промисли за тебе. Той си отворил прозореца и казва: “Господи, закъсах в тази работа, както виждаш, се влоши, не мога да я оправя, ти ще я уредиш както трябва. Идва по едно време едно дете, носи една умряла гарга. Ударило го по гърба с гаргата. Той казва - Господ ще промисли. Той хваща гаргата и вижда, че има нещо в гаргата. Заинтересувал се как умряла гаргата. Отваря устата ѝ, в гърлото ѝ намира един наниз от бисери. Жената на този фабрикант я изтървала и гаргата я задигнала и като я нагълтала, умряла. Жена му казва: “Господ промисли за тебе. “Господ промисли, но аз трябва да я предам. Тя казва: “Не бивай толкова глупав. Той отива и разправя на господаря си тази случка. Господарят казва: “Ако Господ е промислил за този човек, и аз ще промисля за него. Назначава го на работа.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме се обезверили, освен че сме изгубили връзката с Бога и връзката един с друг, но сме дошли до положение - ние губим връзка и със себе си, и в себе си не вярваме. Аз наричам вяра следното. Ако човек в себе си не вярва, ако в Бога не вярва и в ближния не вярва, тогава на кого вярва? Три неща, три опори има, с които човек е свързан. Първата опора аз я наричам Бог, аз я наричам любов. Втората опора, това е вярата, това е самият човек - да вярва в разумното в себе си. Третото положение аз го наричам на ближния, то е надеждата. Ближният е надеждата, то

е едно и също нещо. Вярата, това е самият човек. Да вярваш, то е да вярваш в себе си. Да вярваш в любовта, значи да вярваш в Бога. Любовта е велика сила в света. Това е проявление на разумното. Защото, казва Писанието - любовта е първият плод, или първото проявление, в което духът става знаен на всички разумни същества.

Апостолът е казал на своите вярващи: “Желайте известни дарби. Всеки вярващ трябва да желае известни дарби. Не да бъдем невярващи. Някой казва, че трябва да влезе в Царството Божие невежа. Не, Царството Божие е тук, на земята. То трябва да бъде едно общество от разумни хора, не вярващи хора. Човек, като каже една дума, да не я взема назад. Туй значи човек. Човек, на когото чувствата да не се менят, мислите да не се менят. Да не обещава много, но като обещае, да се не отмята. Каквито малки чувства да има, да не се срамува от своите чувства. Защото човек някой път сам себе си лъже.

И в ума си човек трябва да разчита на малки изменения, дето се появяват човешките дарби. Той трябва да разчита на своите дарби. Ти трябва да знаеш какво ще бъде времето и пространството. После трябва да определиш какво ще бъде времето отвънка. После трябва да разбираш от влиянието отвънка. Срецаш един човек, веднага да определиш този човек какво влияние има, към коя категория спада. Най-първо, трябва да определиш спада ли към добрите хора, или към лошите хора, спада ли към умните хора, или към глупавите, спада ли към учените хора, или към невежите. Туй всеки трябва да знае. Всяка майка, още като се роди нейното дете, още отначало трябва да знае какво може да излезе от него. Тя се заблуждава. Съвременните майки и бащи трябва да разбират закона, дето съпоставят децата си в ранна възраст с туй разумното начало, за да се развият в тях дарбите. Ако онова дете отначало още се смуцава от майка, баща, брат, сестра си, то не може да възприема

разумността, то ще остане идиот. Ако майката казва: “От това дете човек няма да стане ; бащата казва: “От това дете човек няма да стане , братът казва: “От това дете човек няма да стане , тогава, каквото майката казва, каквото бащата казва, каквото братът казва, това става. Че най-малкото дете, за което казват, че няма да стане човек, то казва: “Не, ще стана човек. И става, но рядко се случва.

Та в старите времена тогавашните хора се намирали в голямо противоречие как да си уредят живота. Каквото е било тогава, такова е и сега. Само разумното начало е в състояние да оправи нашите работи. Ето аз какво разбирам. Разумното начало само тогава е в състояние да оправи нашите работи. Само чистият въздух е в състояние да оправи нашите работи. Само чистата вода е в състояние да оправи нашите работи. Само чистата светлина, само добрата земя е в състояние да оправи нашите работи. Само разумното - тъй разбирам аз. Някой ще каже: “Въздухът ще оправи. Но чист въздухът трябва да бъде. Та казвам, за мене разумното в света аз го вземам, тъй както е дадено, както въздуха, както светлината, както водата, както земята - тъй ако се възприемат, оттам ако почерпим всички онези необходими сили, които са необходими за нашия растеж, за нашето бъдеще, благо.

Идеята за Бога ние трябва, съвършено трябва да я изменим. Старите идеи за Бога ние трябва да ги бракуваме. Аз съм питал мнозина вярващи хора. Един ден ми дойде един вярващ човек, турил си кръста на челото. Турил си кръста в калпака, слушал за мене някъде. Гледам какъв кръст си направил, един голям кръст. Аз не се кръстя. Той гледа, понеже е великденски пости, дали сирене ще ям, или яйца. Казвам, на него каквото му се яде, това му сервираха. Казвам: “Ти цяла година ли постиш? “Не, когато има пост. “А пък аз цялото

време постя. Има два вида нареждане: едно нареждане има цяла година да се пости, пък другото нареждане - половин година да се пости. Ти сега от половината година постиш. Казвам, някой път 40 дена съм постил, 40 дена без да ядеш хляб, без да пиеш вода. Не по малко хляб на 24 часа. Така и дядо, и баба знаят. Да постиш 40 дена, както Христос е постил, веднъж през живота си и да опиташ силата си. Най-после се обръщам към него и казвам: "Колкото ти е голям кръстът на челото, ако толкова ти беше голяма вратата, добре е. Кръстът на главата ти е по-голям от вратата. Ти седнатиш и ме гледаш, изпитваш ме. Ще ме извиниш, но ти ме гледаш много критически, гали съм прав като тебе. Имаш право да ме гледаш така. Аз те похвалявам, защото, ако дойдеш при мене, и аз те науча на някой лош път, опасна работа е. Но ако опитваш, опитай всичко. Но само да не образуваш лъжливи заключения на онова, което виждаш. Отвори душата си и ако намериш нещо лошо, не ти се сърдя. Виждам, че всичко е хубаво, но ние още не сме привикнали. Христос, като дойде на земята, носеше нови неща. Казвам, когато деца се раждат, с бради ли се раждат, с дълги коси ли се раждат. Новото не носи нищо от старото.

Та казвам, божественият дух иска да ни освободи от всички тежести, от терзания, от всички тревоги, които сега имаме, от безпокойства - как ще минем живота, съмнения - дали в ада ще отидем, или в рая. Това са без резултат съждения. Важното нещо в света е да обичаш този, който те обича. Единственото същество, което те обича, то е Духът, божественото. То отвсякъде може да ти говори: от гърветата, от цветята, от слънцето, от хората, от барбазъниците. Тогава, дето и да си, ти си гражданин, ти усещаш едно вътрешно успокоение на душата си. Гладен си, туй божественото ти говори: "Не бой се. Няма да се минат един два-часа, и работата ще се опра-

ви, намериш храна. Болен си. То казва: “Ще се оправи. Гонят те хората. То казва: “Ще престанат тия гонения. Лоши са хората. “Ще се оправи тази работа. Ама този дявол. “И дяволът няма да те гони. От всичко ще се освободиш.

Това е божественото, което сега иде в света. Туй божественото е решило вече да ни освободи от всички наши заблуждения, да ни развърже от всички ония вериги, които ние сме си турили. Че вече на Господа му е дотегнало да ни слуша, като ходим при него и грънкаме. Той казва: “Снемете вече букаите. Кой как дойде, никой да не вдига шум. Господ казва: “Никой да не дохожда с букаи. Такива обеща, очила, туй нещо да няма. Ти ще отидеш при Господа босичък, да няма скърцане на обувката. Ще измиеш краката си хубаво и само на пръсти ще отидеш с боси крака. После ще имаш една хубава копринена розова рокличка с един хубав златен колан. Така ще се явиш при Господа и ще кажеш: “Господи, много ти благодаря за всички добрини, които си ми дал през живота ми, да се уча. Много ти благодаря за твоите благости, които съм имал.

*“Благословен Господ, Бог наш
Тайна молитва*

Тридесет и седма неделна беседа
25 юни 1933 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

ПРАВЕДНИЯТ ХОДИ В ЦЕЛОСТТА СИ

*“Отче наш
“Духът Божи*

Ще прочета гвайсега глава от Притчите.

“В начало бе Словото

“Праведният ходи в целостта си и чедата му след него са блажени. В дадения случай под думите праведният ходи в целостта си е необходимо едно обяснение. Праведен е онзи човек, който разбира пътищата на природата и ги изправя, онзи, който никога не се отклонява от това, което той разбира. Разбирането вземам в неговата пълнота. Има разбиране, което е частично в света - те са второстепенни. Първични разбирания са ония, които имат общо към едно цяло. Една част никога не може да вземе мястото на цялото. Тя не може да замести цялото, следователно по този закон всеки човек в едно цяло е ограничен по законите, по които цялото действа.

Някой път хората искат да бъдат свободни, абсолютно свободни, без да бъдат ограничени. Те не знаят, че са част от една система, от един организъм. Те мислят, че са свободни, но не знаят в какво седе тази свобода. Един човек, който осиромашава, свободен ли е? Един човек, който се разболява, свободен ли е? Един човек, който изгубва своята памет, свободен ли е? Един човек, който умира, свободен ли е? А при това се говори, че човек е свободен, че той може да направи това, което иска. Вероятни работи за кого? За Бога, за съвършените същества. Те са

верни неща за онези, които не умират, за онези, които не осиромашават, за онези, които не се разболяват. Но за онези, които умират, за онези, които осиромашават, тия положения не са верни. Някой казва: “Аз вярвам. Ти може да имаш вярата на един обикновен човек, но твоята вяра умира с тебе заедно. Твоето знание умира с тебе заедно, твоята сила умира с тебе заедно. Ти си един обикновен човек. Ти не може да си представиш нещата, тъй както не са. Най-първо, човек в живота трябва да се осигури, ще умре или няма да умре. Съвременните хора много лесно разрешават въпроса. Когато някой човек осъждам на смърт, казва: “Дайте ми поне да се наям, да си замина наяген. Именно тогава не трябва да яде той. Или пък другите хора не разбират. Българите имат една поговорка, той казва: “Какво ще ме правите, ще ме бесите или няма да ме бесите, дайте ми поне да се наям качамак.

Подобно заключение ние, съвременните хора, имаме. Ние искаме да се осигурим, да станем богати, да бъдем щастливи, силни хора. Тия стремежи са отлични, но твоето богатство утре ще се вземе от твоите ръце, ако тебе силата ти изчезне. Тогава, питам, всичките твои усилия къде отиват. Какъв е смисълът на живота? Казвате: “Да си поживеем. Онази кокошка в курника не живее ли? Нея хранят по три-четири пъти на ден и подир няколко гена тя ще стане едно голямо угощение, всички я похваляват, че била много оправена. Месото ѝ било първокласно, сладко, много добре била опечена. Питам, какво придоби кокошката? Нищо. Може да кажете - животът е такъв. Това не е философия. Какъв е животът, не трябва да се разсъждава. Когато онези, които се напили в някоя кръчма, след като кръчмарят ги набие и изрита, казват: “Такъв е животът. Да, на пияницата такъв е животът. Много вярно заключение, но който е разумен човек, жена му ще го изтика ли вкъщи да го натири? Няма такъв случай.

Следователно това е едно изключително усещане про-

тиворечията в живота. Подобно на пияния получаваме удари и не знаем защо ни бият. Пияният не знае защо. Аз да му кажа защо. Защото пие. Казва: “Какво да правя? “Не пий. “Какво да правя? “Не ходи в кръчмата. “Без вино може ли? “Може. Съблазнително е виното, не ходи в кръчмата. Под думата вино аз разбирам всяка една човешка система, която не е обоснована на истината. Всичките теории, всички човешки заблуждения, това са вино. Виното е човешко изобретение. Природата е направила нещо сладко, а човек ще изцеди гроздето и ще направи от него вино и се опива. И виждаме даже според преданието на Библията Ной, който имаше няколко сина, след като излезе от онова голямото премеждие, избави се, насади лозе, направи вино и се опи. И като се понапи, както всеки пиян, разголи се. Един от синовете, като го видя, казва: “Елате да видите баща ми на какво замяза. Другият син взема греха, туря я пред себе си и покрива баща си. И като станал бащата, разбрал какво направил единият син и какво - другият. Ной проклез сина, който му се присмял. Сега всичките нещастия в света са от проклетите синове на Ноя. Някой казва: “Аз съм нещастен. Смял си се на баща си. “Не ми върви. Вино си пил. Баща ти пил вино, и ти си му се смял. Сега ние обясняваме нещата, че имаме наследствени неща в света. Има неща, които са онаследени. Вярно е, но има неща, които не са онаследени. Има неща, които са одарени. Дадена е основата. Не са онаследени нещата. То е закон на развитие. По закона и еволюцията ние онаследяваме някои неща.

Онова същественото, което отличава човека, то е онова, което носи той в своето естество със себе си. Той носи със себе си своя ум, своето сърце, той носи своята воля, придружава го неговата гуша и неговият дух. Сега мнозина, които не разбират, спорят какво нещо е душата и дават много интересен характер. Душата не е нещо материално. Под думата материя разбираме всички онези

процеси в света, които са завършени. Те представляват материалния свят. Всички завършени процеси, резултатите на тия завършени процеси съставят материалния свят. Следователно туй, което виждаме, видимото в света, това са завършени процеси, това са резултати на същества, които са работили, и тяхната работа има приложение. Нашата земя е изложение на един завършен процес, на онези, които са работили отгавна. Които са и каквито са, то е един резултат. Умният човек разбира устройството на земята по един начин. Онзи, който не е умен, разбира по друг начин. Слънцето е друг завършен процес, звездите са друг завършен процес, човекът е завършен процес, всички растения и животни, водата, въздухът са процеси завършени. Заг тези процеси сега онези, които са ги произвели. Всеки художник седи за своите картини. Когато се произнасят за картината, нищо не казва, той мълчи, но щом се произнесете, той ще чуе, и веднага е заинтересуван. Казва: "На какво основание приказваш.

Ние често си даваме заключенията за наредбите на природата и често правим онази погрешка. Един от гръцките скулптори и художници изложил една картина. Минава един обущар и казва: "Този художник не е разбирал от обущарство, не са добре обуцата на картината. Художникът видял, че наистина обущарят има право и коригирал картината. След туй обущарят се върнал и започнал да намира погрешки в лицето. Художникът му казва: "Що се отнася до обуцата, ти разбираш, но за другите работи... Да си вървиш, благодарим, не си авторитет. Ние искаме в света да станем авторитети за всичко. Една част не може да бъде авторитет за цялото, вие не може да бъдете съветник на природата, нито съветник на Бога. Ти може да отричаш. Отричането и твърдението, да твърдиш едно нещо или да отричаш, това не е философия. Защото ти може да отричаш една реалност, но реалността си е реалност. Ти може да твърдиш за нещо, което не

съществува, и в същото време ти не съзнаваш реалността. Твоето отричане или твоето твърдение нищо не доказва. Верни неща са само ония, които са. Дали аз ги отричам, или ги твърдя, това е безразлично. Туй, което е, дали го твърдиш, или отричаш, то е. А пък туй, което не е, дали ти го твърдиш, или отричаш, то не е, защото и небитието е нереалност. Туй, което съществува като идея в ума ти, говорим за едно съществуване. Казваме - такъв свят човек не съществува. Може би при дадени условия да не съществува, но може би при някои други светове да съществува такъв човек. Ако аз ви кажа, че на земята съществуват хора от 25 метра, кой от вас ще повярва. Окултистите твърдят, че на земята имало хора, повисоки от 25-30 метра, не само това, но това е предание.

Българите имат предание, че хората умирали, били толкова високи, че се препъвали и падали, разбивали си главата и умирали. Кой се препъва? Глупавият. Кой пада? Глупавият. Кой си разбива главата? Глупавият. Кой умира? Глупавият. Кой осиромашава? Глупавият. Кой губи силата си? Глупавият. Кой става богат? Умният. Кой не умира? Умният. Ами тези, които умират. Ето какво аз подразбирам, разбирайте ме правилно. След като умре един човек, аз го чакам три дни на гроба, ще оживее или не. Ако не оживее, от глупавите е, ако след три дена излезе, от умните е. Колко хора днес има, които знаят положително - след три дена, като умрат, ще станат от гроба. Философията казва: "Възможно ли е? Дядо ми умря, баща ми умря, не станаха. Глупав е дядо ти. Това не показва, че друг не може да стане. Някой го гътнал на хорцето, туй не показва, че всичките дядовци може да ги гътнеш. Има дядовци, които не се гътват.

Разправяха ми за един анекдот. Нали казват, че жените са много слаби. Разправяха една приказка за една жена. И жените са понякоя път силни, много рядко. Това било в село Николаевка. Мъжът на една жена, който ми-

навал за пехливанин, борил се, пукнали му главата. Като го дошъл, казал на жена си. Казва: “Еди-кой си борец ми пукна главата. Той е пехливанин, не трябва да му бута главата. Трябва да го сложи на земята, без да му пука главата. Тя казва: “Чакай аз ще му дам един урок. Тя отива, че му ошива две плесници и той се повалява на земята. После го срутала с крака и казва: “Още веднъж, като се бориш, да не пукаш главата на пехливанина. Сега ще попитате: “Възможно ли е? Колко жени има като тази? У човека има скрити сили. Всеки може да ги развие. Ще ви приведа онзи пример.

В Америка един млад момък на 18-19 години съдържа една сила, която американските учени изследват. Десет души държат едно дърво, той си прекарва ръката по туй дърво. То се върти. Турят го в менгеме това дърво, и пак се върти. Той само като си прекара ръката, и дървото се увива. Как става това? Досега учените казват: “Магнетизъм, електричество. Да ви приведа друг пример, че в човека е скрита сила, която може да я развие. Един американски студент, слаб и хилав, много деликатен, ходил да гледа един американски юнак, който дигал един кон с площта нагоре. Студентът се приближава много наблизко, че му препяствал на работата. Той му ошива една плесница и го повалява на земята. Докачил се. Да иска своята чест, ще получи друг удар. Започнал той всеки ден да ходи да изучава как се е упражнявал. Той започнал дълго време да се упражнява и след 10 години той могъл да вдига един кон и две кончета. Един ден казва: “Ти познаваш ли ме кой съм? Хваща го за крака и го вдига нагоре. Като го вдига, казва му: “Признавам те за мой учител. Аз съм онзи студент, на когото ти оши две плесници. “Че как стана? “Учих се - казва - от тебе. “Надминал си ме. Когато природата ти оши две плесници като този студент, започни да я изучаваш. Ти няма да станеш по-силен, достатъчно е да станеш силен като нея.

Христос казва: “Достатъчно е на ученика да бъде като учителя си. Този студент не е ходил да се състезава, казва: “Благодарение на онова, което научих, ето моята сила. Не мислете, че и този в себе си не може да развие още по-грамадна сила. Може да развие.

Та казвам сега, праведен човек е онзи разумният човек. Има спешни работи в света. Те са днешните работи. Има работи, които не са спешни. Какъв ще бъде краят на нашата земя, туй не е спешна работа, туй не е спешен въпрос, колко далече е крайната Вселена от нашата земя, защото учените хора сега се занимават с такива грамадни въпроси. Едно време - малки, с малки пергели, сега мерят с грамадни пергели. Сега има единици, които човек не може да провери. Сега вземат като единица една светлинна година - пътя, който светлината ще извърви за цяла година. Като вземат, че всяка секунда светлината извървява 300 хиляди километра, и това го вземат като единица мярка, и с тази мярка мерят колко далече е една Вселена - един милион години, два милиона, петдесет милиона, сто милиона, двеста, триста милиона - туй е само да покаже обширността на Вселената, в която ние живеем. Казвам, има спешни въпроси, които са важни засега. Спешните въпроси, днешните е как да дишаш. Спешен въпрос е как да се нахраниш. Спешен въпрос е как ще чувстваш. Спешен въпрос е как ще постъпваш. Спешен въпрос е може ли да си удържиш здравето. Спешен въпрос е може ли да си удържиш своите добродетели. Спешен въпрос е може ли да си удържиш богатството. Богатство аз наричам знаието, което имаш, да го не изгубиш.

Казвам, при сегашните условия, тъй както разправят за дишането, разправят по един специфичен начин, че да се диша, това е цяла наука. В Индия йогите имат цяла една система за дишане, туй го наричат дълбоко дишане. То е едно специфично дишане за придобиване на онзи живот, божествения живот. Има един начин за дишане,

чрез който човек може да придобие своето безсмъртие. Ако ще дишаш, да умреш, всичките дишат така, че само да дишаш, но има един специфичен начин на дишане, чрез който може да добиеш безсмъртие. Туй в средните векове са го турили във вид на някой еликсир. Има известен еликсир, но еликсирът е свързан с въздуха. Има едно специфично дишане, при което човешките гробове могат да отделят. Има два вида прана. Едната прана носи известна енергия, известна зараза, от която човек умира. Горенето става в човешкия организъм, нарушава се равновесието в организма, а другата прана уравновесява и всякога има една малка придобивка. Това е наречен жизненият еликсир в живота. Той се намира във въздуха. Че жизненият еликсир се намира в светлината, във въздуха, във водата, но трябва да знаеш как да пиеш и къде да намериш тази вода, в малки количества. Трябва да знаеш как да възприемаш светлината, трябва да имаш известно разположение. Някой път може да възприемеш по такъв начин, че освен полза няма да принесе, но вреда. Може да дишаш така, че самото дишане ще ти причини вреда. Онези, които не разбират тази наука, които приложиха дълбокото дишане - йогите, имаха отрицателен резултат на дишането, отколкото положителен.

Казах - методите на йогите са непримени за Западна Европа, или другояче казано, непримени са, понеже не разбират ония принципи. Йогите не са глупави, англичаните са давали пари. Ти с чували да му гадеш злато, той никога не поверява една тайна, която му е гадана. Кой не би дал милиони да знае по кой начин може да добие безсмъртие. Но с пари тази работа не се купува. Аз съм срещал мнозина, които искат да изучава тайните на природата, да ѝ станат господари. Природата не се нуждае от господари. Тя се нуждае от слуги. Ти, ако в твоя ум залегне мисълта да ѝ станеш господар, ти създаваш най-голямото нещастие, което някога може да

те сполети. Ако ти искаш да станеш господар, ти не може да я заместиш. Ами всички онези, на които тя услужвала, ако ти станеш господар, ти нямаш нейните познания. Какво ще правиш? С всичките ония същества, които очакват от нея, ти ще си създадеш цяло нещастие. Казват: “Хората трябва да станат господари на природата. Не - казва. Добри слуги, разумни слуги.

Този закон са го разбирали в древността. Всеки човек, който искал да бъде учен, всеки човек, който искал да бъде богат, той трябвало да разбира законите на служенето. Един умен слуга трябва да бъде, не един глупав. Умните господари са станали от умните слуги. Онези, които са заемали мястото на умните господари, са станали от умните слуги. В света се раждат слуги, господари не се раждат. В света съществува само един господар. То е Цялото. Следователно, ако човек иска да бъде господар, природата е господар на първо място. Втори не може да стане. Някой човек казва, че имал втора природа. Това са онаследени черти на човека. Природата е едно. Бог е един. Истината е една. Мъдростта е една. Любовта е една. Добродетелта е една. Не може да има две добродетели в света. Следователно безсмъртието в живота, върху което човек трябва да гради. Казваме някой път - разбираме нещо от любовта. Сега хората разбират онази любов, която уморява хората, която носи смъртта. Има една любов, която носи живот в себе си, има една любов, която носи знания в себе си. Има едно знание, което носи смърт. Нима мислите - онзи химик, който се занимава с химия, каква смърт носи тя. Колко химици не са станали жертва на своите опити. Колко млади момичета и колко млади момчета не са станали жертва на своята любов. Я ми кажете. Не един, не двама, хиляди са станали жертва. Те мислят, че туй е играчка. Казват: “Малко да се полюбим. То е като онзи химик, който прави опит, но ще му коства живота.

Любовта играчки не търпи. Тя е една сериозна сила.

Ако ти грешис с любовта, отиде твоят живот, ти ще намериш вѣжето. Ако ти грешис с любовта, ще намериш края на живота. Онзи, който иска да се подиграва с любовта, да позамаже нещо, може да позамажеш, може да позамажеш, но тя е сила, която не търпи замазване. Любовта е сила, която изисква да бъдеш отличен проводник, добър проводник. Да поставиш най-малкото съпротивление на нейните действия, тя ще те разруши. Ако ти искаш да ѝ поставиш известни ограничения, искаш да се наложиш и да поставиш своето понятие, казваш: "Така трябва да се постъпи. , ако ти днес се ограничиш, ако хората започнат да се ограничават, ние създаваме цяла система на насилие - от единия край до другия. Че идеята за Бога, която се проповядва, за любовта, мъдростта, за истината, за всичките добродетели, те се проповядват по такъв начин, че ние едни други се изнасилваме. Казвам, хората едни други, без да щат, се изнасилват. Когато се построява един океански параход, онези работници, ако не си довършат работата, не излагат живота на онези, които ще пътуват. Онези техници изискват всичко да се направи добре, те щателно го преглеждат и го поставят на изпит и ако го намерят добре изработен, тогава ще го пуснат.

Природата е щателна. Като се роди един човек, тя ще го постави на изпит, ще види с такъв ще могат ли да пътуват пътници. Вие имате една идея, мислите, че сте дошли тук на сватба, на угощение. На земята вие сте дошли на работа. Всеки има своя специфична работа, колкото и да е малка, вие сте един член, необходим вътре. Ако разбирате своето предназначение, природата ще ви даде всичката възможност да постигнете туй, което желаете, но отделите ли се от техните пътища и планове, съградите ли някакъв нов идеал, бъдете уверени, че вие ще имате един паметник, на който ще пише: "Тук почива един млад, зелен, който преждевременно умря. Тук е един млад, учен човек, който от пресилване за своите научни

изследвания положи живота си. Тук е един авиатор, който не знаеше как да управлява своя аероплан, строши му се главата. Тук лежи един шофьор, който не знаеше как да управлява своя автомобил, че си счупи главата. И на всички паметници пише - това са все герои.

Герои са онези, които не се критикуват. Герои са онези, които не падат. Герои са онези, които не се съблазняват. Герои са онези, които не се обезверяват. Герои са онези, в сърцето на които любовта не изчезва. Герои са онези, в умовете на които знанието никога не изчезва. То е както слънцето. Гърците имаха много хубави разбирания, много хубави идеи. Герой е човек, който свети. Щом престанеш да светиш, не си герой. Щом изгубиш силата си, щом изгубиш знанието си, ти не си герой. Докато в тебе функционира туй Божественото Начало. Един учен българин, като ме срещна, охарактеризира моето учение, той говори, но предвид има своя гръб. Във всичкото учение - малко, само материално нещо, да забогатее, да си осигури живота на земята, и го изнася той. Той е един голям безверник, в Бога не вярва. Казва: "Всичките са такива, все долапи. - Казва, - ако всъщност е така, похвално е, прав е, но ако това е една лъжа. Ако това отговаря на истината, аз го похвалявам. Ако отговаря на една действителност, вярно е, право има, но ако отговаря на една лъжа, няма какво да говоря. За всеки един човек неговият живот, той е обусловен. Една философия или е открил, или е потвърдил, защото всяко гърво според плода се познава.

Та казвам, въпросът не е какви са хората. Всеки един човек трябва да мисли за себе си. Казвам, то е хубавото, че ние трябва да мислим за себе си, защото има два начина, два пътища, по които ние може да вървим. Пътят на действието, но пътят на мисълта е по-хубав. Ти вървиш по действието, но аз ги наричам кратковременни процеси в живота. Временно ти уреждаш работите си, но в действието си не може да уредиш целия си живот. Изис-

ква се една широка мисъл, да схванеш какви са твоите отношения. Не само към майка ти, към баща ти, към братата ти, към сестра ти, но да схванеш своето отношение, което имаш, към цялата природа. Ти имаш отношение към нещо, което отричаш.

Сега аз правя за онези от вас, които са дошли до едно подбуждение, не за онези от вас, които не са пробудени, на тях няма какво да говоря. Няма какво да говоря за житените зърна в хамбара, които не са посяти, няма какво да говоря за светлината, топлината и влагата. Казвам: “Вие стойте в хамбара, на много хубаво място сте. На онези житени зърна, които се посяват, като ги посееш земята, спирам се при тези житени зърна и казвам: “Знаеш ли какво ще се случи с тебе, твоят живот няма да бъде като в хамбара. “Какъв ще бъде? “Най-първо, ще се стопиш, ще дойдат големи изпитания, такива изпитания, каквито не си виждал. Ако имаш вяра, ако устоиш и не се съблазниш, ти ще влезеш в един прекрасен живот, ще видиш това, което никое житено зърно не е видяло. Ако не може да издържиш, ще изсъхнеш. Казва: “Не те разбирам. Казвам: “Ще ме разбереш. Минавам след половин година. Житеното зърно, като ме видя, казва: “Много си прав. Големи изпитания имах, за малко щях да се пукна. Сега виждам един хубав свят. Слава Богу. За всичките страдания и мъчения, които минах, Господ ме благослови, пораснах. Казвам: “Радвам се на тия плодове, които си принесъл. Вие пак ще идете в хамбара.

Казвам, хубавото в живота сега е в онова, което придобиваме, в знанието, което придобиваме. Силата, която ще придобием, онова възвишеното, хубавото, красивото, което ще придобием. Тази придобивка осмисля живота. Ако живеем на земята и нищо не придобиваме... Днес кое ще придобиеш? Ти се заблуждаваш с онези неща, които не са в твоя власт. Ако ти се научиш как да душиш, ако ти се научиш как да се храниш, ако ти се

научиш как да възприемаш светлината, ако ти се научиш да мислиш правилно, ако ти се научиш да чувстваш правилно, ако ти се научиш да постъпваш правилно, то е цяла философия, ти осигуряваш живота си. Всичките пътища в живота ти са сигурни.

Повидимому може да се каже, че е много лесно да постъпи човек. Ти станеш сутрин и си неразположен духом. Казваш: “Не съм разположен. Не зная защо. Ти трябва да знаеш от какво произтича твоето неразположение. Щом си неразположен, в твоята нервна система има набрани сили, които не са потребни, трябва да ги изхвърлиш извън. Неразположен си и затова ти се препоръчва, щом не си разположен духом, трябва да имаш една малка мотичка, да я закачиш тъй, 15 см широка, ще имаш една градина и ще идеш половин час да покопаеш. И след половин час твоето неразположение ще се измени. Всичките сили непотребни чрез ръцете и краката ще отидат в земята и в замяна на това да почувстваш, че си разположен. Не копай повече. Ако копаеш, ще си създадеш друго зло. В това отношение, най-първо, светът трябва да има ниви и градини, където неразположените хора трябва да работят. Песимисти, безверници, закъсали оттук-оттам, всички да копаят. Искате една възпитателна система. Някои ще турят други системи, които не са ефикасни. Много скъпи са. Казвам, тази е една от най-ефикасните и с много малко разноси. Най-малко ще коства само ръчка та - 50 лева. Половин час като копаеш, ако надницата е 30 лева, на час ще струва 15 лева ще коства. 30 лева една мотичка. С 45 лева ти през целия ден ще спечелиш 4 пъти повече, отколкото с туй болезнено състояние. Вън от това ти нямаше да измениш правилните схващания.

Запример ти гледаш едно растение, не може да знаеш какво е растението. Гледаш един предмет, не знаеш колко е далече от тебе. Виждаш един човек, ти не може да го знаеш. Казваш: “Вижда ми се добър. На какво основание

мислиш, че е добър? Един изпитва една греда дали е здрава, или не, и намира, че е здрава. Има известен пробен камък и казва, че е здрава. Трябва да се тури на работа. Една върбова греда и една гъбова греда се различават по своята коравина. Добрият човек е създаден от друг материал. Като погледнете, неговите кости са тънки, съвсем друг строеж имат. Всичките хора не са еднакво построени. По тия линии, които образуват пръстите - пръстите, както и ръката, и цялото тяло, имат линии. Добрите хора имат една линия. Ще знаеш тази линия добра ли е, или не. По какво познаваме един песимист. В песимиста тия неволните мускули отслабват, тия центровете в мозъка са обеднели и вследствие на това той не може да издържа. И краищата на устните не са в едно хоризонтално положение, но са наголу. И вследствие на това наголу се изкривяват. В песимиста виждат, че устата е изкривена наголу, изкривената уста представя песимизъм. Щом се засмее, обърне се устата, ъглите са нагоре, става весел. С туй обръщане на мускул в твоя мозък се втича една нова енергия, има разширение в оптимиста, в песимиста има съкращаване, ограничаване, а в оптимиста - разширение. В хубавата страна на живота веднага умът ти се разширява.

Та, най-първо, трябва да знаеш. Ти се намиращ в трудно положение. Трябва да бъдеш толкова умен. Един английски апаш след като го хваща полицията, свързва ръцете хубаво с въже и полицаят, който го кара, казва му: "Ще ти гадем да разбереш, ти трябва да опитаеш английския закон. Турят го в участъка на един креват на третия етаж и понеже било вечерно време, оставят му една свещ, а той стои с вързани ръце и крака. Като го оставят сам, като си заминават полицаите, веднага му блесва една идея. Казва: "Благодаря на Бога, че ми остави свещта, той беше толкова глупав. Турга си краката на свещта и пламъкът изгаря въжетото. Турга си ръцете на пламъка и прегаря въжетото на ръцете. Имало един чаршаф, накъсва го на ленти, направя

въже и през прозореца слиза долу и избягва. Идват полиците, свещта е там, но него го няма.

При най-лошите условия, при които ти може да попаднеш, Господ все ще ти остави една запалена свещ. Използвай ги. Друг е въпросът, дали е право. Аз в този случай оценявам разумността на този апаш, че може да използва свещта, да се освободи. Защо ти да не може по същия начин да използваш за своето благо? Та човек, най-първо, трябва да открие за какво е роден в света и какво се крие в него. Ако той има известни заложби, известни дарби, той трябва да тури всичките свои усилия да развие дарбите. Той ще каже: "Аз вярвам в Бога. Аз вярвам в ангелите. Ти остави твоята вяра в Бога. Вярването, то е онова, което Бог е вложил. Развий го, не само да вярваш. Смешна работа. Казва: "Аз вярвам в Бога. Значи вярвам в университета; вярвам, че всичките професори са учени; вярвам, че студентите учат, но аз не уча. Какво ме ползва тази вяра? Ако вляза в този университет и се уча от професорите, изучавам науката, която се преподава, но да вярвам, че светът е създаден от Бога, дали Господ създаде света, или не, то не е толкова важно. Законите, които са вътре в природата, може и аз да изпълня тия закони. Те ще ми дадат много по-голямо знание, отколкото да вярвам в тях. Не че това е лошо. Смешни работи са онези, които сега може да постигнеш в живота.

Имаш мъчно състояние. Че ако не знаеш как да го смениш, ще викаш лекар, той ще ти тури инжекция, една, две, но нищо не допринасят. Имаш болест, ще вземеш морфин, но щом се прояви съзнанието, веднага болестта пак се прояви. Или турят кокаин, престане болката, но кокаинът не може да продължи дълго време, престане неговото действие, и болката пак се явява. Ние не може да изненадаме природата. Ние може да я спънем, но тя всякога ни глобява. В края на краищата ние седим при нея и след като сме ходили навсякъде, фалирали сме, ще

се явим на стари години с дълги бради, жените с дълги побелели коси и старците със своите мустаци. Казва: “Как сте? “Знаеш, много смешно положение. Казва: “Как си? “Закъсахме я. “Не може ли да си възвърнат живота? Природата казва: “Не, ще минеш през един конус, през една дупка и всичко, каквото си взел, ще го оставиш и ще минеш през тази дупка. И като минеш, тя туря пещта отдолу и той започва да се топи, топи и онези казват: “Умря човекът. Тя го прецежда и като го филтрира, тя прави своите научни изследвания. Не мислете, че той е изгнил. Тя го събира в шишета и от краката взема серум, от ръцете, от мозъка и казва: “От еди-кой си учен човек. И след туй започва да прави своите опити. Казва от какво е фалирал. Тя намира, че на младини този човек не е живял в съгласие с баща си, с майка си, като бил ученик закачал този, онзи, правел добрини, но намирал, че е голямо противоречие. След като филтрира, повика го и казва: “Ела сега тука. Туй шише виждаш ли какво означава? Започва да му разправя. “Вярно ли е това? “Вярно е. Ще те прати пак на земята, да не правиш така. Вझे гругото шише, казва: “Вярно ли е? Ако не е вярно, природата извиква онези, които са определили, и те ще се явят пред него, и той пак ще си признае.

Сега учените хора казват, туй като ме слушат - това са залъгалки. Ако утре умра, животът няма смисъл за мене. Туй, което е учил, не е било залъгалка. За мене нещата имат смисъл, когато мога да живея, да виждам своите погрешки и да ги изправам, да раста, да се ползвам, да зная, че след хиляди, милиони години пак ще се явя в света - тогава ще има смисъл да живея. Иначе като едно животно ще се явя в природата и като едно цвете и ще изчезна, и ще кажа: “Такава е участта. Не, не е такава участта. Туй, което излиза от Бога, не може да бъде участта му такава. Казва: “Направих човека по образ и подобие свое. Следователно Бог не може да направи не-

що, което умира. Ние умираме като хора, но не като творения на Бога. Плътта е, която умира. Тя е онази зараза, която влиза вътре, и човек трябва да умре. Смъртта в този случай е едно освобождаване от човешкото, за да възтържествува в нас божественото, разумното, да дойдем до истински живот, дето престават страданията. Аз понякога път говоря за страданията, но казвам на болен човек: “Ще търпиш, ще мине. Два-три дена може да мине, болестта ти не може да прекратя, тя е божествен език.

Но казвам, има една наука, която освобождава хората от всичките страдания. Тази е науката на живота. Ти, като разбереш онзи истинския живот, за да се освободиш от всичките страдания, ти трябва да възприемеш в себе си Божествената Любов, трябва да възприемеш в себе си Божествената Мъдрост, да ги туриш в действие, за да се освободиш от всички нещастия, от всички страдания и несрети. Ти трябва да възприемеш в себе си Божествената Истина. Ти ще бъдеш свободен. Това е цяла една система. Аз ви казвам - единствената реалност в света, това е Любовта. Единственият път в света, това е Мъдростта. Единствената форма, това е Истината, с която човек трябва да функционира. Ако човек в себе си няма туй реалното - любовта, ако ти в себе си нямаш този път, по който се отива до реалното, и ако нямаш тази форма, в която може да поставиш реалното, на какво може да разчиташ? Може да се каже - това са свършени работи. Само отвлечените работи са реални, то е самозаблуждение, ти се самоизмамваш. Има друг начин за предаване на нещата. Нещата може да ги видиш физически, но има неща, които може да ги видиш непосредствено. Че предметите може да ги виждаме и по друг начин: и по астрален начин може да ги гледаме, и по ментален начин, трябва да станат три пречупвания. Ъглите се пречупват. Колкото ъгълът е по-голям, толкова дейтелността става по-голяма. Ти ще влезеш в ония съотношения, които съществуват.

Когато някой от вас разгледа човешкия мозък, де се намира човек, човешкият мозък де е? Вие съдите за човека само по едно нещо. Вие виждате носа или една фаланга, и може да ви кажат кои са причините, които са създали носа. Има си своите причини: и астрални, и умствени причини. Заг този човек седят разумни сили. Носът е създаден за човека, но същевременно носът е един възприемател. Целият нос е поле, дето се възприемат силите, които служат. Без нос човек не може да бъде здрав, не само човек трябва да диша въздуха през носа, но цялата тази система - в носа се отделя едно вещество, ония сили, които са необходими за растението, за развитието на човешкия мозък, за цялата повърхност. Когато светлината удари носа, той възприема тази светлина и я вкарва в мозъка. Тогава той расте и се развива правилно. Другата част на носа вкарва в симпатичната нервна система. Ако този нос не може да функционира правилно, не може да възприема природата, тогава обеднява твоята симпатична нервна система, и тогава обеднява твоята мозъчна система.

Казвате: "Светът е така създаден. Не е така създаден. Ти трябва да туриш, ти трябва да цениш носа си, да знаеш, че той е един възприемател на ония богатства и сили. Ти трябва да знаеш: не само за зрението очите са органи, но очите са възприематели на сила, ухото не е само слухов орган. Ние така говорим. Затуй имаме такива резултати, но същевременно и други функции имаме в ушите. Ние разглеждаме човека механически, търсим неговото щастие, като че е попаднало от небето, когато щастие е вътре в самите нас. Щастие на човека зависи само от една постъпка.

Един млад момък в Америка иска да постъпи на работа и един милиардер дава обявление, че търси един секретар за кантората си. Явяват се при него 10, 20, 30 души с препоръчителни писма, но като ги вижда, не му допада. Иде един момък, просто облечен. Детето му паднало отвънка,

той се спира, вдига го, изтърсва го, усмихва се на него, оставя детето и като влиза вътре в кантората, гледа - книжка паднала. Взема я и отива при него и му казва: "Господине, четох във вестниците, че търсите секретар. Нямам препоръчителни писма. "Вие - казва - имате две препоръчителни писма. Едното - че вдигнахте детето, а другото е, че вдигнахте малката книжка. Вие ще бъдете мой секретар. Ако вие не може да вдигнете туй слабото дете, ако туй слабото условие на живота... Казвате: "Това сега ще ме повдигне. Ако туй детинското не може да повдигнеш, ако не повдигнеш една хартия от земята, ти секретар на милионер не може да бъдеш, или секретар на природата не може да бъдеш. Сега моите почитания и уважение към всичките вярвания, всичките ваши религиозни вярвания в Бога не ги докосвам, но казвам, с туй вярване, с което живеете, вие ще умрете и сега нищо няма да допринесе. Аз съм слушал, слушал да казвате: "Аз съм това, аз съм онова. Всеки от вас трябва да повярва, доколко той е изпълнил Волята Божия. Че ти, за да познаеш вървиш ли по правия път, аз да ти кажа какво трябва да направите. Искате да знаете. Дали може да познаеш, няма какво да питате мене. Ще отидете на Витоша, ще напълните едно шише с вода и след това ще отидеш при болния човек и ще му налеете една кафяна чаша. Ако след 20 минути на болния болката му се намали, вие сте прогресирали, но ако след като му дадеш водата, и не се подобри положението, а се влоши, вие не сте прогресирали. Не само това. Вие, за да знаете дали сте прогресирали, някой търговец, който иска да се убие, фалирал е, вие ако идете при него и ако работите му се уредят, вие сте прогресирали. Но ако идете и на втория ден се самоубие, вие вървите по кривия път.

Сега може да правите такива заключения. Казвате: "Ако животът е така, тогава кой е праведен? Ако не разсъждавате така, не съм за крайната справедливост в света, аз съм за справедливостта в дадения момент. Утрешният

ден е друг въпрос. В дадения случай, в даденото състояние какво разбиране имам, аз имам добро желание и ако го реализирам, искам да направя добро някому. Туї малкото добро ако аз го реализирам, аз съм силен човек, но ако се разколебая и не го направя, аз съм слаб човек. Дави се една мравка, ти имаш научна дисертация, нещо ти казва: “Спаси тази мравка. Ти казваш: “Какво ще се занимавам с мравките, може да изгубя тезата си. Вдигни мравята, това ще ти помогне твоята дисертация да се свърши добре.

Казвам, този праведният, който живее, той се благославя и всичките неговци деца се благославят. Онези от вас туї, което имате, дръжте го. Но проверявайте вашето богатство. Нали знаете, че много пъти имате вълнени дрехи и ако не ги проверявате, молците ще ги изядат. Много пъти сегашните богаташи, от техните каси парите изчезват, виждаш - касата затворена, но парите изчезват отвътре. Постоянно трябва да се проверяват нещата. Като мисли човек, че е осигурен, казвате: “Понеже баща ти е богат. Но ти трябва да приложиш онова, което баща ти е оставил. Не уповавайте на никаква рента, че ви е оставил някаква рента, но уповай на онова, което излиза из ума, от сърцето, от ръцете, от краката, туї, което може да направиш с труд. С труда на ръцете си да си изкараш прехраната. Всеки човек трябва да има тази минимална прехрана - с труда на ръцете си да си изкарва прехраната. Ами старото? Ти дръж старото за дявола, а другият порядък е за Бога - днес какво може да направиш. И след 20 години може да остарееш. Не мисли за старините си, остави, хич не мисли за твоите старини. Ти не мисли за сиромашията. Сиромашия в света не съществува. Сиромашията хората я създават. И злото в света не съществува извън нас. Ние сами създаваме сиромашията. Онази сиромашия, на която аз съм обречен, аз съм я създал - аз съм онеправдан, ако аз съм се скарал с всички свои близки, ако аз се скарам със слугата и всички ме нарочват, този запали фабриката, онзи - складовете, и аз осиромашея.

Ако всичките слуги обичат господаря си и той ги обича, всички живеят в братство, и тогава господарят не може да осиромашее. Но сега да ви кажа какво трябва да се приложи. Може някои от вас да мислят, че имат вечния живот, радвам се. Ако е така, облажавам ви. Някои може да мислят, че може да имат голяма вяра. Казвам, облажавам ви, проверете вярата, направете опит. Някои може да мислят, че имат много знания, облажавам ви, проверете знанието. Някои може да мислят, че имат голяма сила. Хубаво е. Но проверете това нещо, да не би да се самоизмамвате. Никога не трябва да допуснете в себе си никаква самоизмама, тъй - да ви турят на динена кора. Проверявайте, то е красиво сега.

Казвам, ако ние се занимаваме със себе си, ако бихме турили програмата, да бъдем верни на природата, верни на Бога, понеже в Бога имаме вяра, пратил ни е на земята да му се отплатим, да бъдем верни, ако ние имаме отношение към ближните си - ближният не е нищо друго освен екран, върху който ще покажем доколко изпълняваме Волята Божия - втората заповед е екран за любовта към Бога, защото Писанието казва: "Да възлюбиш Бога с четири неща: с ума, със сърцето, с душата и със силата, а ближния - като себе си. Значи туй, което е възлюбило Бога, туй - да възлюбиш и ближния, понеже не трябва да се повтаря заповедта, както първоначално, ще обичаш ближния като себе си, понеже първото отражение е в моята душа и съобразно с туй отражение, което даде тази хармония, аз ще приложа към ближния. Тогава - три образа, троеличието на Бога - то е майката, бащата и синът. Какво е туй учение, тази заповед: люби ближния си. Бог е Бащата. Ближният туй е Майката. Ти трябва да помагаш на майка си. Ти си синът. Туй е в единство. Така трябва да се схваща. Това е домът. Ако домът така не се съгради, в света никакво участие не може да има. Ние търсим ближния вън, той

е майка ти, туй е баща ти. Той е единственият баща. Ти ще търсиш единствения баща и единствената майка в тебе, ще ги измериш още по-дълбоко.

Та казвам, тъй разбрано, туй божественото учение, то има приложение, има известно приложение. Няма да има никакво противоречие около вас. Питаме кой е праведен. Който свири добре на цигулка, той е добър цигулар, а който не свири добре на цигулка, не е добър цигулар. Който лекува добре, лекар е. Който не лекува, не е лекар. Има един анекдот за съвременните опити на лекарите. Един лекувал в средните векове, той свършил медицина и всичките ги лекувал по един начин. И много лесно лекувал хората. Пускал им кръв и после им давал да пият топла вода. Двайсет години все така лекувал и никого не могъл да излекува. И един ден се утешава и си казва: “Нима другите лекари ги оживяват? Той ще пусне кръв на човека, ще даде да пие топла вода и тази топлата вода ще изкара кръвта навън. Не да се изкарва кръвта, но да се вкарва. Като заболее един човек, пускат му кръв. Казвам, кръвта ще го подлуди. Има нещо, което подлудява човека. Кръвта е носителка на живота. Но когато в кръвта влезе нещо чуждо в живота, тогава животът изкарва кръвта, изхвърля я, за да може да изхвърли отровното навън.

Та праведният ходи в целостта си. Това са сега спешни въпроси, които всеки един от вас може да разреши и върху които може да съгради своето щастие, своето бъдеще.

“Благословен Господ, Бог наш

“Отче наш

Тридесет и осма неделна беседа
2 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

МЪДРОСТТА СЪГРАДИ

“Отче наш

Ще прочета част от деветата глава на Притчите - до дванайсети стих включително.

“Духът Божи

Ще взема само трите гуми от първия стих: “Мъдростта съгради дома си. Мисълта, която седи в моя ум, е следната. Кой е домът на мъдростта? Това е видимата природа. Тя е съградена. В този дом ние живеем. Следователно нашето хигиеническо положение зависи от дома, в който живеем, от разбирането, как живеем в дома. Не е достатъчно човек да бъде богат, не е достатъчно човек да бъде учен, да бъде силен. Хубаво е всичко това. Но той трябва да знае как да употреби своето знание, своята сила, своето богатство. Или казано на съвременен език, иска да се ползва от тях. Когато са върху тия предмети, всички хора търсят разрешението на задачата - какъв ще бъде краят на живота им. Един въпрос, с който никак не трябва да се занимавате.

Какъв ще бъде краят? Казва: “Я ми кажи как ще свърша живота си, ще бъда ли щастлив, или няма да бъда щастлив? Чудя се на голямата вяра. Хората - най-големите безверници, които в нищо не вярват, вярват в гадателите, че може да им предскажат нещо за бъдещето. И в Англия, и във Франция, и в България има учени хора, гържавни мъже, които вярват в гадатели. Някои гържавници са ходили при врачове, на възък да им пред-

сказват каква ще бъде съдбата им. Ако го попитате, този човек ще каже, че в другите работи не вярва. Не е лошо човек да вярва. Хубаво е, отличаваща черта е, но да вярваш в туй, което е, а не да вярваш в туй, което не е. И всичките нещастия в света произтичат от това, че всички вярват в туй, което не е. И вследствие на това произтичат нещастията в света. Всеки, който вярва в това, в което не е, нещастен е. Някой казва: “Ще бъда щастлив. Казвам: “Ако вярваш в това, в което е, ще бъдеш щастлив, но ако вярваш в туй, в което не е, ще бъдеш нещастен. И аз врачувам. Казва: “Как ще завърши живота си? “Както си го започнал. Ако започнеш с туй, което е, ще свършиш с щастие, ако започнеш с туй, което не е, ще свършиш с нещастие.

Сега това са изречения. Мъдрите хора говорят поговорки. Казвате: “Какво иска да каже? Да вярваш в туй, което е. Запример вие имате тяло, лице, имате глава, очи, уши, всичко туй. Но как са произлезли, какво е тяхното употребление, при какви случаи, как трябва да употребявате - някъде знаете, някъде не знаете. Запример вие не знаете отношението на човешкото лице каква велика роля играе в света. Вие не знаете отношението на човешката глава каква велика роля играе. Вие не знаете отношението на човешките гробове, гърдите на човека каква велика роля играят. Аз се спирам върху най-важните. Не искам да се спирам върху някои подробности. Или запример сега в съвременната химия се говори за елементите водород, кислород, азот и въглерод. Знаете съединенията, в които съществуват тия елементи. И за много други елементи говори химията, но тия елементи имат отношение. Те проникват в цялата природа, не в цялата природа, но във физическото поле имат известно отношение. Запример кислородът - той показва голяма активност, той е активен. Там, дето преобладава, има активност, динамичност. Всичките хора са холери-

ци. Той вади нож, дето не трябва. Водородът се отличава със своята лекота, не със своя въздухообразен характер. Всичките тия хора, в които водородът преобладава, имат подвижност, наричат ги сангвиници, разрешават всички мисли, че всичко е постижимо. Може да стане, няма съмнение. Че тъй, както казват, ще стане, то е въпрос. Нещата може да станат. Тъй е. Но че стават тъй, както казваме, то е въпрос. Или тъй, както мислим, то е въпрос, че ще станат. Ако вземете въглерода, той се отличава със своята тежест. Има една солидна роля, вътре в живота, в природата. После, ако вземете азота, той се отличава със своята инертност, той убива всяка активност. Той е крайно консервативен. Може да кажем, че той е бащата. Първородният син е кислородът. Вторият е водородът. Третият е въглеродът, а той е бащата. Вие ще попитате къде е майката. Майката вие ще я намерите. Щом намериш баща си, ще питаш: “Къде е майка ми? Като хванете азота, ще го питате къде е майка ви. Ако не може да ви каже, или законът е обратен, като намериш майка си, може да питаш къде е баща ми. Или баща си ще питаш: “Къде е майка ми? Никой друг. Сега ще направя една аналогия, тя е следната. В живота само любовта може да покаже къде е мъдростта. Ако мислите, че по някой друг път може да говорите каквото искате, само мъдростта може да ви каже къде е любовта. Сега, разбира се, аз не искам да говоря върху любовта. То е въпрос, понеже и върху мъдростта няма да ви говоря.

Ще говоря сега върху природата. Вие искате да бъдете здрави. И, най-първо, лекарите ще ви препоръчат, че трябва да ядете толкоз количество белтъчни вещества, азотни вещества, въглеродни вещества. Туй е право, но въпреки вашето ядене, вие все страдате от известни болести. Учените хора сега са дошли до някои открития. Защо боледуват хората? Защото малко сол имат. Боледу-

ваш, малко сол има. Разтвори готварска сол във вода, изпий я. Но вие казвате: “Солта може ли да лекува? Ако знаеш как да я възприемеш, може. Ще възприемеш солта в храната. Някои поддържаха досега, че храните, когато се готвят, не трябва да бъдат солени, вредят. То е така, но понеже в голямата горещина човек се изпотява много пъти, тази вода, която излиза, отвлеча голямо количество от солта и човек обезсолява и вследствие на това той заболява. Някои пият чай или топла вода. Сол трябва да туриш на чая си вътре. Сладкото ядене, сладкото, то си има сладина, образува мазнина. Но един сложен въпрос, спорен въпрос. Говоря за нещо, върху което няма спор. Нещо, за което говоря, няма спор. Туй както са в природата, може да има известни теории. Теоретически може да има спор, но в природата няма никакъв спор.

За здравето има само един метод. Ти трябва да дишаш, трябва да се храниш, трябва да приемаш светлината и топлината на природата, да си във връзка всеки момент, да слушаш съвета ѝ. Единственият помощник, на когото може да разчиташ, то е тя. Мисъл е вложила, чувства е вложила и по някой път тя пошепва на човека с какво трябва да се храни. Много хора се хранят както не трябва. Сегашните хора се хранят както месоядните. Хранят се много късно както хищните птици. В 10 часа той трябва да бъде в леглото. От 9-10 часа да си легне, който иска да бъде здрав. Той ще се върне в 2 часа, в 1 часа, ще спи, когато няма никакви условия за спане. Защото в спането организмът се храни. По някой път човешкото съзнание, което присъства в тялото, причинява един голям тормоз. Обикновеното човешко съзнание е такова - един господар. Не е от много разумните господари. Туй съзнание товари като някой господар, който е лаком. Товари коня, вола си повече, отколкото трябва. Вследствие на това ние товари тялото повече, отколкото трябва.

Не мислете, че когато говоря върху този въпрос, имам предвид някакъв морал, че човек трябва да живее добре. Аз не зная в какво седи добрият живот. Всички говорят за добрия живот и не живеят добре. Аз не съм срещал някой, който да не говори добре. Лекарят, след като разправя на един болен как да се храни хигиенично - поне да не пие, да не пуши, той, като излезе навън, пуши тютюн, пие винце, прави точно обратното на това, което е казал на болния. Моралистите, след като проповядват на другите хора, че не трябва да се лъже, че трябва да говорят истината, че трябва да се отнасят добре с хората, той, като дойде, икономисва истината. Като лекаря е икономист и казва - не може, условията са такива и т.н. Икономисва истината, понеже не знае лошите последици на една икономия.

Има една икономия в природата, която е крайно вредна - да икономисваш от яденето. Това е много вредна икономия. Има хора, които икономисват от яденето. Ти никога няма да икономисваш от яденето. От крайната твоя разточителност може да икономисваш, но от яденето, от това, което ти трябва, ти не икономисвай, понеже това не е икономия. Икономия трябва да има само в разточителността. В живота не трябва да има никаква разточителност. Природата никак не обича разточителността. Може да яде човек, но не трябва да бъде разточителен в яденето. Всяка работа, която свърши, тя трябва да бъде добре свършена. Яденето е една недовършена работа. Ти бързаш, превърдаляш една хапка и хайде, гълтанеш я, втора, трета и след туй усещаш една тежест, казваш: "Не зная какво ми стана на корема, уроки ме хванаха. Мъжът ще иде да купува месо, и няма пари. Пък иска да купи. Ще намери такова по-евтино, малко развалено, та повече месо да вземе. По-малко месо, но хубаво, сладко да го изядеш. Аз не правя въпрос дали трябва да бъдеш богат, или не. Аз още не съм срещал истински

богат в света, понеже условията, при които живеете, е мъчно да бъдем богаташи. Ти, като изпиваш водата, изяждаш толкоз животинки, хиляди и милиони поглъщаш и казваш: “Аз съм вегетарианец. После в самия хляб има животинки, даже и череши, като ядете, и в тях има животинки. Сто череши - такива белички, сто вегетарианци има вътре.

Вегетарианството трябва да бъде обосновано на един велик закон в света. Никога не яж храна, която няма съответстващи прептения на твоето тяло. Това е право. Понеже не съответстват прептенията на каквато и да е храна, природата създава известни храни, които са създадени за човека, други храни, които са създадени за животните, трети храни, които са създадени за растенията. За всички същества природата е създавала храни. Никога не употребявай храна, която не е създадена за тебе. Може да се съберат всичките учени хора и да казват какви хранителни вещества трябва да съдържа храната. За човека има специфична храна, която е приготвена, и всички трябва да намерят тази храна.

Та казвам, съвременните хора нямат достатъчно количество сол в своето тяло. Солта произвежда онова вътрешно здраве. Тя е носителка, или тя пази едно равновесие, или един баланс в крeдита, който човек има. Човек, който има сол в своя организъм, той не е изложен на големи катастрофи в света. Дотогава, докато има сол, той не може да умре. Щом обезсолее, той умира вече. Всичките хора, които умират, органически щом липсва сол, непременно органическата смърт иде. Но да умре човек, не е лошо. Ние не сме за това, но да умреш навреме. Смъртта е една неизбежност на земята. След 120 години тя ще дойде. Ако тя идва на 30 години, на 40, на 50, това е едно несъответствие. Казвате: “Толкоз Господ е определил. Двама богати хора нападат ги разбойници и на единия му нанасят 20 нагупквания, а на другия му

вземат парите и го оставят, заминават си. Питам, защо богатия го надупкаха, а другия го оставиха. Единият богат беше разумен, а другият богат беше глупав. Да ви кажа в какво седи причината на надупкването.

Влизат разбойниците и казва: “Заповядайте, какво искате, пари ще ви дам, дайте - казва - торбата. На жена си казва: “Ха, сготви ядене, пиене, напълни торбите със злато. И се ръкува и ги изпраца, а другият скрива парите. Казват: “Кажу къде имаш. “Нямам нито пет пари. Започват да го дупчат, казват: “Къде са парите? Питам, когато някой болен се разболе, той е нападнат от разбойници. Щом го надупчат, какво показва? Скрил съм своето богатство. Защо ни е богатството? Богатството в дадения случай е една сила, за да те избави. Тия крадци са зло. Дай богатството, за да се освободиш. То ще дойде пак при тебе. Как ще дойде богатството? Да ви дам друг символ.

Представете си, че имате само едно шише с вода и не знаете откъде да напълните това шише. Вие го държите и казвате: “Като го изпия туй шише, откъде ще го напълня? Представете си, че човек знае, че има извор в планината. Знае къде да се напълни шишето. Питам, той ще се безпокои ли, че неговото шише се е изпразнило. Ни най-малко. Когато ние говорим за този извор, казват хората: “Дали съществува такъв извор? Казвам: “Идете да видете. “Ами, ако няма такъв извор, да бием толкоз път напразно. Няма ли да ни се смеят хората? Ако ти боледуваш и те надупчат тия разбойници, няма ли да се смеят хората. Казваш: “Надупкаха ме. Защо? Защото имаш пари да се откупиш. Тия неща ги давам за сравнение.

Ние живеем в един свят на крайни противоречия. Ние мислим, че нашият свят е уреден. Най-големите добри хора и най-големите мъдrecи и разбойници в Слънчевата система - няма друго място както на нашата зе-

мя. Всички първокласни разбойници са тук, на земята. Когато им трябва някой по другите светове, идват да си вземат чешит. Чудни сте вие. Как ходят сегашните учени хора в Индия, че от тази богоническата чума ще вземат да я размножат, гържат тия разбойници в шишета, трябват им за инжекции, правят разни серуми от нея. И когато им трябват, пуцат ги. Та природата, не мислете, че сега като говоря, аз сега по човешки говоря, тия крадци и разбойници, то е тяхна философия. Те си имат своя философия. Кражбата си има своя философия. Един човек, който трябва да открадне нещо, аз ще ви разправам два примера, ще ви покажа колко са умни те.

Преди години в Цариград един голям турчин - усетили апашите, че той имал много пари - и искали да го оберат, искали да влязат да избият вратата. Всичко туй - намислили един начин. Купил една каса, той надалече носи косата, идва до богатия и казва: “Заради Бога, много ми тежи, на едн-кое си място я нося тази каса, далечно място, ще може ли да оставя касата във вашия джюкян, утре ще дойда рано да я взема. “Може, може. “Утре рано ще дойда пак. Той я оставил и излиза. Обират и на сутринта иде хамалинът и си заминава, иде турската каса, туй е в турско време. Сега това, което става в Ню Йорк, да ви приведа пример. Има един пример от американските апаша. Решават да оберат един голям милионер на скъпоценни камъни. Това било сред Ню Йорк. Подкарват един хубав автомобил и като карат автомобил, блъсват се във витрината на този богатия и като влизат, започват да вземат скъпоценностите, които били изложени. Той вика: “Обраха ме. А другият се свил, фотографирва цялата сцена. Всички мислят - и стражите мислят, че това го снимат на филм, че е игра. И всички се смеят. И след десетина минути качват се на автомобила и избягват, а той продължава да снима. След 10-15 минути вижда, че те обрала човека. Къде са, и досега

още не са ги хванали. Сега ние може да се спрем върху факта, дали е право, или криво. То е друг въпрос.

Та сега ние ще минем към реалното. Често ние с този автомобил, с тази каса може да дойдете в нашия дом. Каквото става в Ню Йорк, Цариград, може да стане и в нашия дом. Ти се смееш - колко глупаво става да го бутнат вътре в касата и след това да оберат. Туй в Ню Йорк е станало. Ами, когато стане вътре в тебе, тия апаши като влязат и ти задигнат всичкото богатство, 4-5 месеца едва се държиш на краката си. Питам, как трябва да се справи човек. Туй, което става в нашия свят, природата си има друг един закон. Тя е впрегнала доброто и злото, те са две сили, с които работи. Ние разглеждаме частично само формата на злото и казваме - спрямо нас известна форма на злото е несъответна. Така е и с известна форма на доброто.

В природата злото и доброто играят важна роля. Ако можеше, тогава тя не би допуснала, тия двете сили съществуват, че някои отношения на злото може да вредят, може да се появяват известни болести. Болестите са резултат на известни организми, същества, които живеят в природата, на които интересите за живота са дисхармонични, противоположни на нашите. Вземете туберкулозата. Това са бацили, които идат, влизат в човека, изяждат го и не може да му помогнем, умира човекът. Вземете язвата в стомаха. Това са микроорганизми, които се загнезждат и започват да изяждат стомаха. Някои от тези микроорганизми се загнезждат в мускулите. Някои се загнезждат в човешкия мозък, някои, дето се загнезждат, чудеса правят, някъде тумор ще направят, някъде - заякване, укрепления правят. Като влязат в него, те се градят. Единственото нещо, сега в природата съществува един закон. Човек трябва да има знание.

Във Варненско ми разправяха, че преди 60-70 години голямата чума, която съществувала в България, тогава

хората избягали в Стара планина, на Балкана, и там имали голям котел с вряла вода и казват, че чумата бягала от врялата вода и слушали, че чумата ходела вечерно време и като чувала, че врял един голям котел, вече от врялата вода бягала. Лекарите казват: “Оставете тия глупави работи. Казвам, тази врялата вода какво е. Как ще обясните? Има известна философия. Врялата вода помага, понеже, като се възприеме в човешкия организъм, разреждава серумите, не дава на тия микроорганизми да се размножават и вследствие на това човек се избавя от голямата опасност, от чрезмерното разплодяване. В 24 часа милиарди стават и от изверженията на тези микроорганизми човек се отравя. Следователно, щом спреш този процес на размножаване, щом нямат храна, най-после умират и се освобождаваш. Казвам сега, добрата страна на врялата вода е, че тя разширява капилярните съдове, дава един ход да се разпространява кръвта правилно навсякъде, да се движи. Студената вода свива капилярните съдове. Много хора страдат от студената вода: и в Америка, и тук, от пиенето на студената вода. Американските хора, които са културни, имат разни сифони от разни сиропи с ледена вода и като гойде, размеси със студената вода сиропа, изпие чаша-две и след туй той урочасва. И досега не може да се отучат. Американците, които са културен народ, едно несъответствие имат. Ще те викат и ще ти дадат 100-200 грама ледено и след като ядеш леденото, ще ти дадат едно кафе да изпиеш или може след кафето да ти дадат студеното, ледено. Питам сега, в тия крайности какво ще стане. Няма нито един американец със здрави зъби. На всички американци са развалени зъбите. Друг пример: и самата храна, която употребяват е така.

Та казвам, разумното в живота е да знаем как да употребим водата. Ние не знаем как да я употребим. Тази вода трябва да бъде в чисто състояние. Трябва да

има малко солчица, лятно време трябва да има солчица. Има и други соли. И те са необходими. Най-разпространена е готварската сол. Турците малко сол поне в една кафена чаша вода. То е едно лекарство. Да даде равновесие, да се набере непотребна сол. Непотребната сол се изхвърля навън. Солите са необходими, за да е организъмът в едно здравословно състояние. Това е външната страна. При туй друга една хигиена: човек трябва да има разположение на своето сърце, на чувствата си. Човешките чувства регулират топлината. То е закон на топлината. Онзи, който не може да регулира своите чувства, той не може да регулира топлината. Онзи, който не може да регулира своите мисли, той не може да регулира светлината, понеже човешката мисъл е закон за светлината - как да се възприеме. Тогава казвате: "Какво ще има, ако знаеш да мисля? Ще регулираш светлината. Светлината има важна роля в човешкия организъм. Ти със своите чувства регулираш топлината. Топлината има важна роля. Следователно тогава вече има съотношение. Защо нашите чувства трябва да бъдат добри чувства? За да се регулира топлината. И защо нашите мисли трябва да бъдат добри? За да се регулира светлината. Когато светлината и топлината не са регулирани, това показва, че нашите мисли, нашите чувства, и те не са регулирани. Та трябва една нова школа: да се научат хората да мислят. Те казват, че Господ има в света, закон има. Туй нещо не ме ползва, че има Господ в света. Ти може по три пъти на ден да се молиш на Господа и по десет пъти на ден да се молиш, но трябва да знаеш - туй моление може да постави тебе на едно изкушение.

Във Варна, един евреин пътувал от Варна за Добрич, носел една чанта с крупна сума. Мислел, че може да го оберат. Хваща един турчин гавазин, да го пази. Вижда го той на едно място, че се моли и му казва: "Ти си човекът, който може да ме пази. И след като свър-

шва молитвата, той се приближава и му казва: “Можеш ли да ми направиш една услуга, да ме пазиш. Имам в тази чанта пари и трябва да ида до Добрич. Турчинът му казва: “Може. Тръгнали и като стигнали до средата на пътя, той обръща пушката и казва: “Давай чантата. Онзи му казва: “Че ти се молеше преди половин час. “Моя длъжност е да се моля на Бога. А пък моят занаят е да те обирам. Ако длъжността е да се молим, а занаятът ни е да обираме, то е неразбиране на работата. Между длъжността и занаята има неправилно съотношение. Ние не поставяме жива връзка, ние казваме - човек трябва да мисли, да мисли добре. От мисълта зависи какво ще бъде нашето здраве, а от състоянието на нашите чувства зависи здравето на нашия организъм. И не само това. От светлината и от топлината зависи цялото твое бъдеще, как ще живееш, зависи. Зависи бъдещето и на децата ти - на синовете ти, на дъщерите ти, на ред поколения, как ще ги възпитаеш. Сега се правят някои общества, малки общества има в Индия и в Европа, в тайна ги държат, които правят опити в тая посока, за да се изкара едно здраво поколение. Сега всеки иска да бъде здрав. Здравето има отношение към целокупния живот. Ти не може да бъдеш здрав човек, ако не обичаш природата. Да обичаш природата, разбирам да си в съгласие с нея, понеже ти в нея живееш. Ако ти храниш каквато и да е мисъл, несъобразна с нея, ти ще се намериш в най-голямо противоречие.

Ние, съвременните хора, често се питаме защо природата направила човека така. Това не е правило на природата. Ако едно дете се роди сляпо, за това не е природата причина. Ако едно дете се роди идиот, не е природата причина. Ако едно дете се роди сакамо или неспособно и т.н., ни най-малко не е причина природата. Причина сме ние, хората, които не разбираме. У нас има баби, след като се роди едно дете, му наместват

главата. Не бутайте главата, бабата ще я натиска, да я намести, както китайците натискат краката на жените. Китайците тургат краката си в железни обръчи. Китайците стискат краката на жените, да имат по-малки крака и като ги питали защо правят това, казали: “Да не ходят по махалата. Ще ѝ оставят едно детинско малко краче. Ще каже някой: “Защо природата е създала туй чоканче? Не, това са порядку на хората. Всички ние - в съвременната храна на целия живот - имаме такива китайски разбирания. Човешкият живот има такива китайски разбирания.

Та казва: “Мъдростта съгради своя си дом. Съградила го туй хубаво, че ако ние разбираме този строеж, което ние желаем на земята, ще го имаме. Всеки един от нас няма да ходи при някой гагател да пита дали ще бъде щастлив, или не. Аз не забранявам. Ако има гагател, идете при него. Но аз казвам - щастие то седе в нашите ръце. Всеки от вас е определен да бъде щастлив, ако разбира. На всеки е писано да бъде нещастен, ако не разбира. Вие може да идете при един гагател и при друг. Тук в София има доста гагатели. Мене ми разправят, че имало най-малко 400-500 гагатели на кафе само. Тук имало даже по-големи гагатели, които носели своето джезве и понеже гадаят на хората, излезли на Витоша да си гадаят един на друг. Единият сварява кафето и гледа на другия, предсказва какво ще се случи. Но единият казва на другия: “Докато има такива будали, на които да врачувам, аз ще бъда щастлив. Другият казва: “И аз така мисля. С това се отличаваме. Но туй като гагателите вървят, то и минало. Има гагания. Може да се предсказва, но навсякъде в гаганията има несъобразности. Има гагания в природата, може да се предскаже, но ние вървим на едно място, накъдето има несъобразности. Дойде една циганка и казва: “Ти имаш 9 очи късмет. Че как го е мерила? “Тебе - казва - мъжът ти ще те обича, но

той си има и друга жена. Пуска един фитил. Та тука има един човек, умориха го така. Заблудиха го, умориха го. Отива един гагател и казва: “Слушай, жена ти не е честна. Тя ти изневерява на тебе. Започва той да подозира и след време той узнал, че тази работа не е така. Но човекът заболял и отишъл в другия свят. Той на мене ми казва: “Идвам да те питам вярно ли е. Казвам: “Остави тези гагатели. Той не може да разчете работата. Тази работа не е вярна.

Та сега знанието, пътят, в който вървите, има много заблуждения в света, от които трябва да се освободите. Ред наследени заблуждения, които израстват в живота. Една позорителност, страхливост. Мене ми казваше г-р Миркович, който издаваше списание “Нова светлина”, след като говорихме за спиритизма. Един офицер толкоз се изплашил от духове, че го е било страх, та жена му трябвало да излиза и да го пази. Казва на жена си: “Как не те е страх, ако ти не си и целият свят, ела с мене да ми кажеш къде ще вървя, откъде идват. Да може да извади ножа да се брани. Той вижда призраци. Това е фантазия, в ума си създал известни неестествени съотношения в човешкия мозък. Човек много лесно може да си внуши каквото и да е страх. Аз зная друг един пример - той беше един господин от Търново - какво работи внушението. Отива той за една простуда при един лекар, без да мисли, но този човек отпосле не може да се излекува. Казва му лекарят: “Твоята работа е толкоз сериозна, че ти ако не беше дошъл, твоята работа е свършена. Лекарят искал да каже: “Благодаря, че си дошъл при мен. Той казва: “Ако ти не беше дошъл, твоята работа е свършена. Той разбира само “Твоята работа е свършена”, излиза оттам с внушението, че неговата работа е свършена. Лекарят дава лекарства. Този господин дойде при мене, сядам, че му разправам закона на внушението. Давам му метод как да се поправи. Казвам:

“След 10-15 дни ще стане подобрене, не си разбрал лекаря. Добре, че си отишъл при него, но ти си разбрал само думите: твоята работа е свършена.

Та в природата вие не разбирате нейния език по някой път. Тя казва: “Ако не ме слушате, вашата работа е свършена. Вие разбирате само думите работата е свършена - че няма бъдеще за вас. Така не се говори. Казвам, при сегашните условия необходимо е презва мисъл. Четете хубави книги, някой роман за пример, но в романите има много от тия интриги. Те са хубави за бъдеще може би, след хиляди години тия романи ще бъдат добре, но за сегашното общество романите, както са написани, не са здравословни. Аз съм виждал - кой как чете романа, и той иска да стане такъв, какъвто авторът описва. Той описва едно, младият разбира друго. Най-първо, всичките интриги в един роман не са верни. Психологически фактите не са верни, няма приложение. Авторът иска да направи впечатление, да се чете от публиката, да се похарчи романът му, да печели пари. Само иска пари, известни ефекти, той не е написан за благо на хората. Тъй също и в проповедите, и във философските твърдения има същата тенденция. Не да кажем толкоз истината, но голямо впечатление да направи.

Казвам, това е велико съчинение. Та нас ни трябва велики съчинения, поети, музиканти, те са добре дошли в света, те трябва да гледат. Те са заченати от истината. Истината носи свобода. Свободата, най-първо, се познава по това - ти, щом си свободен, ще бъдеш здрав. Свободният ще бъде здрав. Ти, който не си здрав, ще бъдеш ли свободен? Ти, който не знаеш да мислиш, свободен ли си? Не си свободен. Ти, който не знаеш да чувстваш, свободен ли си? Не си, че имаш неразположение в сърцето си. Ти може в 5 минути да се справиш. Доjde някой и казва: “За мене животът се свърши. Имах 25 хиляди лева, откраднаха ги. Искан да се самоубие. Давам му 25

хиляди лева и казва: “Животът има смисъл. Казвам, 25 хиляди лева, оправя се човекът. Това е направил един господин, един англичанин. Гледа един италианец, той пътува в Италия, и през прозореца гледа как един италианец си туря дулото на револвера, после го отдалечава, ту го приближава, ту го отдалечава. Той, като го гледал, отива при него и казва: “Какъв опит правиш? “Няма смисъл животът. “Защо? “Ами пропаднал съм, пари нямам. Как ще се живее със сиромашията? “Че колко искаш. “Толкоз. Англичанинът подписва един чек и му казва: “Дай револвера си. Аз от теб научих един урок. Подписва един чек за 25 хиляди лири. Излиза италианецът, че животът има смисъл. Той спечелва на тази лотария. Този англичанин направи добро. Той спаси един човек. Казва: “Защо ще му дам 25 хиляди лири? Този англичанин е господар на револвера. Този револвер струва 25 хиляди лири. Казва англичанинът: “Той не мисли да се самоубива. Италианецът, който взел тези пари, не мисли както по-рано за охолан живот на развлечения. Този англичанин му препоръчва книги, някои начини как да живее. От него става човек и половина. Сега вие ще кажете аз да ви преведа. Че колко теории - вие държите дулото на вашите теории. Държете ги в устата си и казвате: “Не си струва да се живее. Не е ли това един револвер?! Един булдог от тия, от най-новите.

Та казвам, ние, в сегашния век ние сме дошли до едно положително знание. Онази руска поговорка, гето казва - колкото в живота е по-зле, толкова по-добре - е верно положение. В най-трудните времена човек започва да мисли. Когато човек се намира в усилено положение, той ще мисли. Не мислете, че големите страдания, които спират човешките души, те произвеждат най-голямото преобразование. Ще ви приведа един пример от живота на Наполеона. При едно от сраженията трябвало да мине през една голяма река. Вика своя инженер и му казва да

построи моста. Инженерът казва, че не си е взел уредите. За построяването на моста му са нужни 10 часа. “Ако за половин час ти не дадеш план, как да се построи мостът, ще те застрелям. Половин час има само на разположение. Инженерът имал само козирка. Идва до реката и с козирката си измерва, вижда къде опира, завърта се така, измерва да намери друга точка и веднага намира начин да измери реката. И наистина след половин час той изработил план. Наполеон го потупва тогава и му казва: “Такъв инженер искам - да му работи умът.

Ако ти при своите страдания се самоубиеш, какъв човек си? Ако ти не може да решиш една голяма задача, ако ти за 20 хиляди лева се самоубиеш, какъв човек си? Че ако някоя жена не те обича, ти се самоубиеш, какво е туй? Ако синът ти не е могъл да свърши в странство, какъв човек си? Или тебе са те уволнили от служба, какъв човек си? Има неща по-важни. Имаш велика цел в света, за която днешните малки страдания не са в състояние да се сравнят с онова, което те чака. Казвате: “Трябва да се откажем от сегашния живот. Опасността не е да се откажеш от сегашния живот. Ние се отказваме от бъдещия живот. Ние жертваме великото бъдеще заради временни работи.

Нашата грешка е като онази мишка, която влиза в един модерен капан с малко пастърма. Тя, като вижда пастърмата, казва: “Какво чудо! Обикаля капана и казва: “Аз не може ли да взема туй, то е едно благо, нещо хубаво. Казва една стара мишка, по-опитна: “Хубаво е, но пази се. Аз съм изучавала - казва - наоколо - мишката. Мислите ли, че тази мишка ще може да извади тази пастърма от капана навън? Мислите ли, че в съвременния живот вие може да разрешите този въпрос? Но нашият живот е разрешен. Ние не разрешаваме великото бъдеще. Други са, които разрешават въпроса заради нас. Ние в света сме в един университет, в който

трябва да учим. Други са, които поддържат университета. Каква диплома ще ни дадат, от тях зависи. Но ние със своето учение може да разрешим да ни дадат добра диплома. Как ще ни я дадат и по кой начин, какви бележки ще турят, оставяме на тяхната добра воля. Няма ние да диктуваме. Когато сме в живата природа, трябва да имаме вяра. Ние сега ходим в природата, не виждаме нищо разумно. Гледаме към звездите, далече са. Гледаме слънцето, може да гледаме дърветата и мислите, че те не са разумни, те са глупави. Единствените умни същества минаваме само ние. Всички са глупави наоколо, но все имаме нужда от глупавите, а, ние, умните на кого можем да служим. Та в света ние мислим. Когато човек мисли, че той е глупав, то е, защото го няма. Щом го събудиш този човек, той е умен, онова растение, което спи. Но щом от ябълката изядеш плода или от крушата, черешата, тя е от разумните, той ще прояви своите качества. Ако знаете - растителното царство носи всичкото щастие за човека. Дълговечният живот, бих казал, задържа способностите. Ако човек знаеше как да се справи с растенията, той би намалил най-малко 60-70 процента от нещастията, които сега има.

Ние търсим произхода на живота в съвременния обществен живот. Че кой от нас е в състояние да заповядва на цялото човечество? Даже днес нито един народ не е господар на своята съдба. Българите не са господари на своята съдба, нито англичаните са господари на своята съдба. Всеки един народ, всеки един дом, всеки един човек, може да използва условията, които са дадени, за да се повдигне, понеже има предназначение. Туй предназначение зависи от него. Той казва - трябва жертва. Да жертваш живота си, това значи да живееш разумно, заради природата, да даваш навреме и да вземаш навреме. Да жертваш значи да жертваш както богатият, както богатият дава богатството си, когато го нападнат раз-

бойници. Когато не даваш навреме и не вземаш навреме, всякога ще имаш гъва противоположни резултата. Туй, което ви говоря, не искам да влизам в противоречие с вашите възгледи. Вашите възгледи, които имате, са много добри. В едно езеро водата, която има, е добра, но в туй езеро трябва постоянно да се влива, и тогава езерото е в нормално състояние. Езеро, в което водата не се влива и не изтича - трябва да има постоянно втичане и изтичане - езеро, в което няма втичане и изтичане, туй езеро е изложено на известни миазми. Неговото състояние не е добро. Та и в човешкия живот трябва да има притоци отнякъде.

Всеки ден трябва да влиза в нашия ум една хубава мисъл, всеки ден трябва да влиза във вашето сърце едно добро желание и да се прояви една добра постъпка или да урегулирате вашите течения. Най-първо, вие усещате, че ви е студено и не знаете причината защо е студено. Ръката ви е бездейна. В този случай във вас вече действа азотът. Той е взел надмошце. Следователно вие сте станали крайно консервативни. Всички хора, които мислят, че са много развити, те почнали да подозират. Никога не искайте ръцете ви да почнат да изстиват. Топлите ръце са опасни, но и студените ръце - ще се спънеш. Много-то ядене е опасно, но гладът е гъва пъти по-опасен. Да мислиш много е опасно, но никак да не мислиш, е гъва пъти по-опасно. Това са противоречия, които трябва да имате като теза. Всичко това, което ни посреща в живота, и млади, и стари гледайте оптимистично. Бъдете хора и всякога се ползвайте от опитностите на другите. Ползвайте се и от вашите опитности, ползвайте се и от вашите внушения. Проверявайте нещата, без да се съмнявате. Даже там, гето има съмнение, във всяко съмнение има доза от истина. Извади истината и остави онова непотребното, не се занимавай с него. Тури го настрана.

Та казвам, мъдростта, която съградила сегашните ни

тела, сегашните ни ръце, сегашното ни лице. Колцина от вас сте се занимавали да изучавате лицето си? По някой път вие като млади сте се оглеждали, а след като остареете, не се поглеждате, понеже било срамота. Щом е срамота, щом вие не обичате да се оглеждате, защо оглеждате другите. Човек трябва да се оглежда. Той никога не трябва да мисли - ще дойде мисълта, че ти ще остарееш, ще умреш. Това са мисли на вашите прадеди и прабаби, които от хиляди години са мислили така. Казва ви: “Ще остарееш, ще остарееш. Най-после ти повярваш и като повярваш, казваш: “Остарях. Какво трябва да правиш?

Има ред плочи. Ти ще извадиш друга плоча, която казва: “Ще се подмладиш, ще се подмладиш. Има една плоча, която казва: “Сиромашията ти у дома няма да излезе. Сиромашията ти от дома няма да излезе. Има друга плоча, която казва: “Богатството ще влезе в дома ти. Богатството ще влезе в дома ти. Тури тази плоча. Какво ти коства да завъртиш една плоча? Как се казва... тези, които имате грамофони, във вашия ум хиляди плочи има, които туряте. Ти туриш някоя плоча, завърти се в ума ти. И казваш - отидоха. Казвам, тури друга плоча. Хиляди плочи имате, колко хубави плочи има във вашия ум. Цяла една наука има. Да се завърти една плоча. Денем, като нямаш работа, извади плочата, завърти я и ще чуеш една прекрасна песен, и ще кажеш: “Слава Богу, че намерих едновременно разрешение за своята скръб. Сега, ако не искам да ви разкривам каква е тайната, знаете защо. Съжалявам хората. Ако разкрива как да се лекуват хората, лекарите гладни ще умрат. Ако аз бих разкрил на проповедниците как да се обръщат хората, пророците гладни ще измрат. Ако аз науча търговците как хората да си правят грехите, да не овехтяват, като направиш една греха, да я носиш 20-30 години, не всяка година да си правиш нов костюм, и като съжалявам търговците, оставям така.

Новият ред е само за избраните. Та в тази мисъл истината невсякога може да се каже, т.е. не може да се каже по кой начин да се лекуват хората. Някой път пет пари струва как да се излекува човек. Но след като го излекуваш за 5 пари, казва - природата така го дала. Че какъв цяр ми даде той? На един господин аз му дадох да изпие 10 лъжици вода и той оздравя. Казва: "С вода лекува ли се човек? То му е дошло времето да се излекува. Не че аз съм го излекувал. Но времето му е дошло да се излекува. Като дойдат някои хора, аз им казвам: "Ще почакаш малко. Ще ти дам една книжка. И тогава завъртам, извадя неговата плоча, туря друга, завъртам я и той като излезе от мене, плочата казва: "Ще оздравееш, ще оздравееш. И тогава ще кажете: "Хипнотизирал го. Не е ли хипнотизиран, като внушили на един човек, че той е болен, че ще пропадне, че ще се самоубие, че умре. Чудни са тия хора. Някой гагател ще му каже, че след 20 години... Наскоро ми разправяха една вечер, някоя си българка, която завършила музика, била във Франция при една гагателка, която ѝ казва: "Ти, като се върнеш в България, ще се ожениш за един човек. Идва в България и става тѝй. Оженва се. Как е станало, навъртял и той. Има една опасна страна на внушението, което учените хора правят, турят един човек в магнетически сън, внушават му да извърши едно престъпление. Като дойде този час, като че някоя сила го взема и го тласка. Отива и извършва престъплението и още той се чуди как е станало. Тѝй като че в полусънно състояние става. При разумната природа ние трябва да извършим всичко съзнателно. Аз ви говоря за здравословната страна, която, като се тури, тя е спомагателна страна. Природата се държи много строго към ония, които ѝ противодействат и всякога остава последиствията да си носят. Тя всякога има разположение към ония, които съдействат, и тях ги подкрепя.

Та казвам, на първо място, избирайте храната си. Не преяждайте. Внесете повече сол в организма си. Когато се изпотявате, не оставяйте потта си да изсъхне по тялото ви. Не си лягайте вечерно време с неомити крака. Като ядете, измивайте си устата след вечеря, зъбите си. После късно не яжте. Яжте преди слънце, да е празен стомахът ви, като си лягате. Като си лягаш, да се освободиш от всички ненужни мисли и желания. Кажу: “Всичко да бъде за добро. Легни си и като станеш сутринта, кажи си: “Мъдростта съгради дома си. Аз живея в един дом на мъдростта. И като живея в един дом на мъдростта, значи и моите работи са съградени, и моите работи ще се уредят. Няма по-практична философия от тази.

*“Благословен Господ, Бог наш
Тайна молитва*

Тридесет и девета неделна беседа
9 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

ЕЛАТЕ ДА ОБЯДВАМЕ

“Отче наш

“Духът Божи

Ще прочета само част от двайсет и първа глава от евангелието на Йоана - от шести до четиринайсети стих включително. Ще взема само първите думи от дванайсети стих “Елате и обядвайте . Често се задава въпросът, какво е човек сам по себе си. Най-реалното нещо в света, това е човекът, видимото. Може да говорим за ангели, но не ги виждаме. Може да говорим за Бога, но не го виждаме, а човека го виждаме. От туй реалното, което ние знаем и виждаме, то се изменя. Този човек, който е толкова реален, той изчезва и после и да го търсиш, не може да го намериш. Къде се скрива, не знаем. Отде е дошъл, предполагаме и къде отива, пак предполагаме. Само неговото сегашно проявление е реално. Аз говоря от гледището на една реална наука, всички са реалности и казвам - туй, което може да нупаме, туй, което може да видим.

Има една страна в живота, която не дава никакво разрешение. Една хазартна игра не дава разрешение на живота, щастие не носи. Този, който се сражава на бойното поле, ни най-малко не носи щастие за себе си. Онзи, който отива на бойното поле, носи своето нещастие, но при това отива. Даже онзи, който отива да се учи, и той ще срещне на пътя си мъчнотии. Даже онзи, който отива да живее, и той ще срещне на пътя си страдание. Тогава питам, какъв е идеалът на хората на земята? Всички хора искат да уредят живота си някак си и чудното е,

че животът, който искат да го уредят от толкоз хиляди години, все го уреждат и все неуреден остава. Не че животът не може да се уреди. Но мисля, че тук има един погрешен метод. Често съм виждал малките деца, които уреждат на пътя, играят с крака, турят вода, правят малки топчици, правят някаква каша и за тази каша често баща им и майка им със своята пръчица... и после се чува хубава песничка. Като отива, детето пее някоя минорна или мажорна песен. Кое дете може да пее нещо от Шопена. Сегашните деца са госта достигнали до едно положение, дето трябва да гледат реално на въпроса. Децата гледат по един начин, възрастните гледат по друг начин. В какво сеги разликата на детския живот? Детинският живот е много по-щастлив, отколкото животът на възрастните. Децата, които не разбират, са по-щастливи, отколкото възрастните. Възрастните са по-нещастни. Детето е нещастно само когато не му се даде храна, когато майка му не е при него.

Сега реалното в света, това е: “Елате и обяждайте . Обедът, това е ценното в живота. Няма по-хубаво нещо от обeda. И учени, и проповедници, каквато служба да завземеш, тази служба си я взел с единствената цел, да обяждаш. Искаш да свършиш училище с единствената цел, да ядеш. Няма работа в света, която, след като се свърши, хората да не обяждат. Обедът, това е единствената цел на всяка завършена работа. В този смисъл само онзи, който свършва работата, има право да обяжда. Който не е свършил работата си, той ще закусва. Казва: “Обед. Думата обяжда вече на физическия живот е в проявлението - туй проявление, туй завършване, от което може да съдим за далечната цел на природата. Сега да оставим, може да се явят много съмнения, дали реалността съществува. Аз определям реалността малко по другояче. Когато някои хора определят дали има Господ, или няма, това не е реално, да питам дали има Гос-

под, или няма. Най-голямото заблуждение е, да питаш има ли Господ, или няма Господ. Когато твърдиш, че го има или поддържаш, че го няма, то е най-голямото заблуждение, което може да хрумне в твоята глава. Защото може да мислиш - сега ако има Господ, после, като замине, кой ще остане на неговото място, или ако го няма, ако дойде Господ, като дойде, какво ще стане. Това са човешки схващания. Това не е схващане на Битието.

Ти може да питаш има ли дух, или няма. Ако от тази стая изтеглиш въздуха с пневматическа машина, вие ще видите дали има въздух, или не. Като изтеглите всички въздух от стаята, вие ще имате нещастие и следователно казвам - живеят хората, те са в реалността; умират, те са извън реалността, нищо повече. Ще дойде сега един да ме убеждава, че като умре някой, той ще иде на оня свят. Така може да мислят старите хора, както досега са мислили. Аз казвам, този човек никъде не отива, след като умре. Той е извън реалността. Живее, той е в реалността, нищо повече. Сега дали туй е съгласно с логиката на учените хора, това за мене е безпредметно. Докато аз живея, това е най-голямата логика. Когато аз умра, туй е нелогично вече. Каква логика ще има да доказвам, че съм умрял или каква логика ще има да доказвам, че аз живея. Да ме убеждава някой, че аз живея, как ще ме убеди някой, че аз живея? Или как ще ме убеди, че аз съм умрял? Нито в едното, нито в другото имам нужда да ме убеждава. Единственото нещо, което той може да ме убеди, е да каже: "Елате и обядвайте. И според мене най-хубавата, най-изразителната дума, най-любовната дума, най-мъдрата дума, най-хубавото в света, което някой може да направи, е да ти каже: "Елате и обядвайте. Всичко друго, вън от това, е заблуждение. И заблуждението е без обета. Защото онази кокошка, която е хранена в курника, след като се угои, тя става жертва.

Питам, каква реалност има за нея, че е угоена? По

някой път ние се възхищаваме, че сме оправени. Реалността в дадения случай, в онзи живот, в това, в което ти преживяваш, в сигурността, която имаш в себе си. Дотогава, докогато ти се страхуваш, това е едно терзание. Даже сега най-веруещите хора по някой път, като ги попиташ за онзи свят, като дойдат натясно, казват: "Тъмно е сега. Вярваме, че го има оня свят, но тази работа ни се вижда, че има едно голямо противоречие.

Та казвам, дотогава, докато човек не е свързан със самата реалност... Не е смъртта, която ни свързва с реалността. Тя ни изважда от реалността. Мислите ли, че смъртта ще ни свърже? Не. В Писанието, като изследвате това, този евангелски език, там се говори за смъртта, но чрез отричане, по отрицателен път. Всичките методи досега са били само отрицания за истината. Ние сме се домогнали до живота, до любовта само по отрицателен път. Казвате - трябва да се разкаеш, да идеш при Бога. Само разкаянието ли е отиване при Бога? Ако аз върша Волята Божия, не може да уда при Бога, без да се разкая. Тогава разкаянието е ниска степен. Щом дойдем до разкаянието, ти си много долу, много далече от Господа. Щом остане за разкаяние, ти си далече от Господа. Кое е по-хубаво: да си далече или да си близо? Кое е по-хубаво: отдалече да започнеш или отблизо? Откъде се виждат нещата по-хубаво: отблизо или отдалече? Хубаво е да се разкаеш, но то е далечно покаянието. Покаянието после идва, спасение и т.н.

Ние ще оставим това, те са известни понятия, които хората имат, да се доближат до реалността. За някои хора те са полезни. Но остава един период, когато детето вече не трябва да ходи, не трябва да бозае, да търси гърдите на своята майка. Две, три години се позволява, най-после майката изисква да се освободи от туй. И най-после майката, която има толкоз любов, намазва с хинин, с горчиво млякото. Майката е принудена да лъже.

Аз, ако бях една майка, не бих мазал гърдите си с хинин, но за 4-5 гена ще отида някъде, ще оставя детето на слугинята, нека да си поплаче. Ти ще си мажеш гърдите с хинини, и при това пак това дете ще плаче. Защо ще го лъжеш? Та сега ние сме дошли до едно място, дето провидението иска да ни отбие, маже си гърдите с пелин и казва, че млякото е горчиво. Казва, послъзва, бяла лъжа. Всички художници и проповедници, свещеници обичат белите лъжи. Не че много обичат, но отнемай-къде, да се освободят. Но с бялата лъжа до истината не може да се дойде. Питам тогава, това ли е единственият начин? По кой начин птичката отбива своите деца? Те не ги кърмят. Не е този единственият начин, по който ние мислим. Това е един начин, по който хората се кърмят. Това е един посредствен начин.

Има по-съвършени начини за отглеждане на човешката душа. Казвам, туй е преходно състояние. Ако на един съвършен човек се каже така: "Ти трябва да имаш майка и баща, за да се родиш. Вярно е, при сегашните условия един човек без баща и майка не може да се роди. Няма какво да ви го доказвам. Туй е само една фантазия. За мене е една реалност - човек сам може да се роди. Той може да се роди за себе си. Може и без майка, и без баща. Сам на себе си, нищо повече. То е най-реалното, когато баща ти и майка ти е в тебе. Когато баща ти и майката ти е в тебе, туй е най-реалното. А когато баща ти и майка ти са вън от тебе, утре умре баща ти, умре майка ти, ти ги търсиш в оня свят. Къде е онзи свят? Това си ти. Баща ти постоянно се върти в главата ти, в главата ти живее. И затова мислиш заради него. Ако баща ти не е в главата ти, баща ти цял ден хлопа, мисли, майка ти цял ден хлопа, и ти мислиш заради нея, а ти предпологаши, че са в оня свят, далече някъде.

Сега не мислете, че по този начин... моята цел не е да руша вашите възгледи, но вие сте на едно въже, което

скоро ще се скъса. Вие сте един акробат на една върлина с едно въже и ви казвам, слезте от това въже, защото, ако въжето се скъса, ако паднеш отгоре, ще си навехнеш и двата крака. Казваш: “Ами ако сляза от въжето, как ще си изкарвам прехраната. Казвам, слез от въжето. Може днес да не си изкараш храната, за да ти са здрави краката. Слез, ще дойде една голяма буря, когато си на въжето, ти и върлината ще идете. Вие и върлината ще идете заедно. Питам, на кого досега в живота въжето е оцелявало против бурите, против мъчнотиите, против страданията, на кого въжето е оцелявало против смъртта. Кажете ми един пример. Само като се скъса въжето, пък после ще го правят. Даже Христос, един от най-силните натури, и неговото въже се скъса и трябваше да дойдат от невидимия свят, отново да възстановят и свържат въжето. Нали казват, че Христос умрял. Христос взе, и пак наново да възстанови, да покаже, че има друг реален живот. Христос живееше двойк живот. Той казва, че е дошъл да върши Волята Божия, после казва: “Имам власт да положа живота си, имам власт и да го взема. После казва на друго място, че той и Отец са едно. Както Отец има живот в себе си, така дал на сина си, за да покаже, че има една връзка между Първото Битие и живата реалност и него. След неговата смърт искаше да покаже и казва: “Разрушете този храм, и аз в три дена ще го съградя.

Та онова, което съгражда живота, това е обедът. Ти, като ядеш, живееш, а като не ядеш, ще умреш. Всеки един обед подразбира новия живот, който излиза. Ние всеки ден обяждаме. Казваме: “Защо човек обяжда? Не може ли без ядене? Може. Тази работа седи в това. Като свирил, Паганини давал концерт, попитали го: “Ти на три струни може ли да свириш? “Мога. Дал концерт на три струни. После казват: “На две струни може ли да свириш? “Мога. Дава концерт на две струни.

Казват: “Може ли на една струна? “Може и на една струна. Дал концерт и на една струна. “Може ли без струни? Той не се явил никак. Ти без струна концерт не може да гадеш.

Сегашното Битие започва с числото две. Великата философия е в раздвояването. Ако ти не разбираш основата на доброто и ако ти не разбираш основата на злото, ти не може да разбереш в какво седи същността на живота. Понеже казват, че яде. Писанието казва, че Бог казва: “Понеже Адам стана като един от нас - да познава доброто и злото. И за да не би сега да яде от дървото на живота, защото ще си създаде друго зло, изпъди го Господ из рая. Господ е знаел какво нещо е злото и в какво седи престъплението на Адама, като познал доброто и злото. Казвам, няма по-голямо престъпление, като ял от забраненото дърво, но престъплението е, понеже Адам стана като един от нас - да познава доброто и злото. Слабостта на Адама беше в туй, че той се изкуси с яденето. Той взе един обед ненавреме, затова го изпъдиха навън. Всеки един човек се изкушава в света, той не яде навреме. Той има право да закусва вечер, но гойде ли обедът, той трябва да го вземе точно когато слънцето е на най-високата точка. Туй подразбира, че той има знание, той не трябва да ходи в тъмно. Един човек, който ходи да търси да му кажеш може ли да живее дълъг живот, той никога не може да яде един обед. Онзи човек, който търси своето щастие на земята, той никога не може да има обед. Ако вие търсите слава, величие на земята, вие обед не може да имате даже, ако търсите живот на земята, не може да имате. Може да имате само един временен живот. Няма да се мине 40-50 години, най-много 120 години, и веднага вие трябва да се откажете от този живот и да влезете в една нова форма.

Сега каквито и да са разсъжденията, когато се разсъждава за оня свят и се разсъждава за този свят, аз упо-

добявам на следното положение. Да се разговаряте с един голям човек, на който двата крака са изкълчени, услужват му лекари, лекуват го, и другият - здрав, ходи отвън, работи, разговарят се двамата. Казва: "Къде ходиш? Този му разправя, че има външен свят. Човек може да ходи, не му трябват никакви милосърдни сестри, лекари, даже никакви пари не му трябват, а пък той казва - как е възможно. Той не може да влезе в положението на здравия човек, никога болният човек не може да влезе в положението на здравия. И здравият не може да влезе в положението на болния. Болните хора нас ни се струва да казват: "Как можеш да живееш без тяло? То е все така да питаш онзи затворник, който живее в палата, може ли да живее без халат. Като излезе от затвора, без халат ли ще живее? Без халат. Но тук - с халат. Номер има турен. Номер егу-кой си. Като излезеш в реалния живот, там номер няма да има, там име има.

Та казвам, истината, която търсите, е истината, която носи свобода за човека. Единственият начин, по който човек може да бъде свободен, то е истината, онзи великият закон. Истината не е нещо абстрактно. В истината се крие един велик закон, по който може да престъпиш. И тогава ще уреди всичкият живот на земята. Сега философите, които съществуваха, много се разправят и казват, че свободен е само Бог. Още по-добре, щом Господ е свободен, ние живеем в Бога, следователно и онези, които живеят в Бога, и те може да бъдат свободни. Ти може да бъдеш несвободен само когато живееш в онзи, който не е свободен. Ти ако живееш при праведни хора, ще бъдеш праведен. Ако живееш при грешни хора, ще бъдеш грешен. Ако живееш при чисти хора, ще бъдеш чист. Ако живееш при нечисти хора, ще бъдеш нечист. Щом си при нечистите хора, твоите грехи ще се оцанат.

Казвам сега, изводът, туй реалното, което трябва да се разбере, онази наука, с която вие тепърва трябва да

се запознаете. Но всякога има една опасност. Тя седи в следното. Човек, щом се докосне до реалността, там се образува голяма буря, големи изпитания. Всеки един от вас иска да свърши университет. Всеки един от вас иска да бъде богат, но докато свърши университет, има големи изпитания. Много труд се изисква, трябва да се справи с редица професори, и то с най-упоритите професори. Ти никога не може да подкупиш един професор да ти пише един диплом, без да си учил. Ако той ти подпише, в света, където и да отидеш, другите хора ще те изпитват. Има една слабост в сегашния свят. Ние искаме да бъдем богати, ние искаме да бъдем учени без много труд. Така се проповядва лесно учението. Ще повярваш в Господа, и всичко ще имаш. Като мислиш заради него, като дойде духът, всичко ще бъде ясно. Аз съм виждал хора, у които духът живее, и пак са останали такива, както порано, сприхави. Духът като дойде в него, все си е сприхав. Духът като дойде в него, в разложения, той все си е разложен. Духът като дойде в стиснатия, той си е стиснат. Духът като дойде в щедрия, той си е щедър. Някой път той поусили духа, не го изменя, духът дава условия. Духът го изпитва какъв е. Всеки човек остава такъв, какъвто си е. Той трябва да работи над себе си. Казва Писанието: "Всички ще се изменим. Ще се изменим, ако искаме да се изменим. Ако не искаме да се изменим, никоя сила не е в състояние да ни измени. То не е механически процес. То е процес абсолютно свободен. Когато искате да се измените, значи си в съгласие с природата. Ако ти обикнеш природата, а не обичаш Бога, природата не може да те обича. Тя ще ти позволи да ореш, да сееш, всичко ще посяваш, но нищо няма да ти даде. Ти ще посееш, ще дойде градушка, ще убие всичко посято, ще посееш зеленчук, всичко ще унищожи. Ще дойде слана отгоре. Питам, какво ще правиш? В света не е само единствен фактор природата. Три фактора са

те: човек е фактор, природата е фактор и Бог е фактор. Тези три фактора трябва да дойдат да действат едновременно, в съгласие. Първият фактор е Бог, вторият - природата, а третият фактор е човекът. Ако мислиш, че ти всичко може да направиш, ще си на кривата страна. Ако мислиш, че като разбираш закона, всичко ще направиш, пак си на кривата страна. Ти трябва да разбираш тия три фактора, които действат в тебе. Или другояче казано, аз поставям един паралел. Ако твоят мозък не е в съгласие с Първата Причина на Битието, ако твоите гърди, твоите дробове, твоето кръвообращение не е в единение с природата, с туй, което е свойствено на Битието, ако твоят стомах не е съгласен, волята ти нищо не може да направи. Тогава може да се внуши мисълта, понеже главата не е свързана с Бога, понеже гърдите ни не са свързани с природата и понеже стомахът не е свързан с мене, аз нямам условия да живея. Но това не е произволно. Причината на всичката дисхармония си ти - човекът. Ти едновременно трябва да мислиш, за да имаш връзка с Бога. Ти едновременно трябва да дишаш, за да имаш връзка с природата, с живата душа. Ти едновременно трябва да ядеш, за да имаш връзка с хората. Ти, ако не ядеш, не може да имаш връзка с хората. Колкото по-сладко ядеш, толкова връзката ще бъде по-сладка. Не да се удоволстваш, но след всяко ядене, като ядеш, да почувстваш всичкото благоденствие, което човек носи.

Та казвам, при сегашното хранене на хората, които имат тия възгледи за храненето, каква велика роля играят. В един дом, след като влезеш, да гледаш какво готвят, как ядат, ти веднага може да предскажеш тяхното бъдеще. Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Като ме яде, ще бъде жив. Аз съм живият хляб. И тогава без хляб ти не може да видиш онзи великия живот. Ако ти онова, което ядеш, го презираш, какъв живот може да имаш? Къде ще го търсиш? Ще доказ-

ваш, че учените хора са направили някакви пилюли да ги гълтат. Няма по-опасна работа от гълтането на пилюли. Аз наскоро имах един случай, една софийска госпожа, която лекарите са хранили 7-8 години почти през един маркуч. Туряли ѝ храната в стомаха през носа и тази жена се оплаква, тя казва, че “изпитвах много голяма горещина . Тя се отказала да яде, насила ѝ туряли. Влошила се работата, тя не иска да яде. Искат да ѝ дадат, тя не иска. Турят ѝ насила. Питам сега, поддържат един живот изкуствено, но тя се намерила в едно голямо противоречие на живота. Лекарите мислят хубаво, домашните, и те мислят хубаво. Казвам, вие сте постъпили по един насилствен начин. Човек така не се храни. Лекарите трябваше да постъпят според закона на любовта. Да внушат, че е хубаво да яде, да ѝ докажат, че трябва да яде. Тя помислила, че ако яде, ще си отиде. Трябва да ѝ се докаже, че яденето е за нейна полза, че то ще я спаси. Тя мисли, че яденето не е за нейна полза, че няма да я спаси. Най-после казват, че това е едно внушение.

Та сегашните хора, много стари хора, като се развалят зъбите, разваля се и стомахът. Учете децата си още от ранна възраст да дъвчат храната си. Не само това: учете се да мислите. Сдъвквайте вашите мисли. Вашият ум има зъби, не гълтайте мислите си. Сдъвквайте вашите чувства. Искате някой да обичате. Какво мислите за любовта? То е най-хубавото дъвкане. Ти ще дъвчеш тази храна и ти ще опиташ любовта върху своята кожа. Няма да опитвате любовта върху кожата на другите. Любовта е най-великият закон, да проявим реалността. Ти трябва да знаеш твоето бъдеще, може да го оцениш по единствен начин, като влезеш в съприкосновение с хората. Каквото влияние имаш върху тях, това ще бъде твоето бъдеще, твоята съдба. Ако, без да грешаш, добре гразиш, ти съграждаш своето бъдеще. Ако зло влияеш, ти съграждаш своите страдания. Ти си осъден на страда-

ние. Казвате: “Какви трябва да бъдат отношенията? Какъв трябва да бъде нашият живот? Всички трябва да знаете, че вашата съдба, вашият бъдещ живот, вашето щастие зависи от онова влияние, което вие упражнявате върху хората и за бъдеще то ще бъде вашият капитал. Ако хората така разбират, има един живот, който е във. Мислите ли, че може да влезем в някакъв си живот, без да влияем на хората. Няма такъв живот.

Христос казва: “Аз дойдох да положа живота си за другите. Христос знаеше - от това, да положа за другите, от това зависи моето бъдеще, от това зависи моят живот, от това зависи моята слава, от доброто, което може да направя. Казвате: “Защо Христос се пожертва? Христос се жертва по единствената причина, да съгради своето бъдеще. Ако Христос се беше уплашил - да мисли като един съвременен човек, какъв щеше да бъде неговият живот? Един обикновен светия в 10-а степен. Само името му щеше да се поменава. Някой Исус дошъл на земята, но онова великото в характера му - каквото и да говорят - аз засягам въпроса, какво е той. Аз гледам на постъпката му. Има една постъпка в живота на Христос, която е за подражание - жертвата, която даде навреме. След като замина от този свят за другия, връща се при своите ученици и като наготви тази риба, по особен начин беше приготвена, тя не мязаше на сегашните риби. Тези риби, които Христос изпече, те бяха бамбашка риби. Рибите се различават, тъй както се различават хората. Има хора, които носят отрова в себе си. Има хора, които носят благо в себе си. Има хора в света, на които влиянията са толкова лоши, че като минат, погледнат някой вол, някой бивол, някоя крава - веднага умират. Има хора тъй лоши, че като минат покрай някой извор и погледнат, и той изсъхва. Има хора тъй лоши, че като погледнат към небето, то потъмнява. Мислите ли, че тия хора ще оправят света? Аз не говоря в

преносен смисъл. Аз говоря в много реален смисъл. На какво се дължи сегашният упадък на човечеството? На тези хора, които вървят по кривия път и искат да ни убедят, че това е пътят на спасението. По този път и хиляди години да вървят, ще се увеличат все повече страданията. От този живот е създаден целият ад. Адът е тука, на земята. Някои търсят ада в някой друг свят.

Едно малко ангелче чело историята за създаването на земята в библиотеката и отива при един много учен ангел и му казва: “Може ли да ми направиш услуга, да ме заведеш на земята, да видя тези хора, които Господ е създал, да се порадвам малко на света. “Може, може да те заведа. Турил го на крилата си и дошли на земята. То, като погледнало, казва: “Аз ти казах да ме заведеш при хората, а тук е адът. Заведи ме при хората. “Това са хората. Сега аз виждам величието на Бога, че от този ад, че от туй, което е непоправимо - по човешки говоря - Господ иска от тази каша да изкара нещо, и ще изкара. Той ще месу калта, ще направи грънците, ще ги пече и най-после ще изкара хиляди грънци от тази тиня. Ще стане нещо. Ще се оправи земята. Но всичката кал трябва на грънци да стане, през огън да минат, да се опекаат, че да не се разваля вече. Ами, че ние не сме ли тия грънци, които всеки ден се трошим. Не са ли нашите бащи и майки грънчари, които от тази кал са направили хора като нас и постоянно се разлагат. След като има едно гърне и се счупи, ще го погребат, всичките ще оплакват и казвате, че светът е така създаден, Господ го е създал така. Не. Не мислете така. Онова, което Бог вдъхна в човека, то не е неговото тяло. Туй гърне не гледайте. Има нещо велико - това е неговата душа, това е неговият дух, това е неговият ум, това е великото в човека. Не се заблуждавайте с онази каша, грехата, която Бог турил, той без нея живееше в рая. Като излезе от рая, това е кожената греха, и грехата, която носите,

това е кожената греха. И вие треперите за кожената греха. Казвате: “Кожицата ми. Като се върнете в рая, трябва да съблечете тази греха всички, защото с кожена греха не се живее в рая. В един грешен свят с кожена греха може да живееш, но в един праведен свят, в един свят на любовта - без кожена греха - ти ще носиш грехата на един ангел, на един светъл дух.

Сега някои казвате - икономическите условия. Аз бих предпочел да съм сиромах с онова светло знание, да разбирам законите на Битието, да бъда във връзка с живота, отколкото да бъда най-богатият човек в света. Аз бих предпочел да имам само предвкушването на онази любов, с която природата си служи, отколкото да имам всичката временна любов - тази каша, от която сегашните хора страдат. В какво ще покаже човек любовта, я ми кажете. Синът не вярва в баща си, бащата не вярва в сина си. Майката не вярва в дъщеря си, дъщерята не вярва в майка си. Мъжът не вярва в жена си, жената не вярва в мъжа си. Свещеникът не вярва в онези, които го слушат, онези, които го слушат, не му вярват. Всички не си вярват. И вие, които ме слушате, не ми вярвате. За мене е без разлика, дали вие вярвате, или не. То е ваше право. И дали аз вярвам във вас - да бъда искрен. Казвам, ако аз ви преценявам тъй както трябва, като човек преценявам онова, което е във вас. Аз съм на правата страна, но ако не ви преценявам и ако туря това, което нямате, на кривата страна съм. Ако вие преценявате това, което съм аз, вие сте на правата страна. Но ако вие преценявате това, което не съм, вие сте на кривата страна. Казвате: “Какво мнение да имам? То е вече твоя работа какво мнение ще имаш. То е твое право. Но гледай да имаш за мене такова мнение, което да е вярно, същността на нещата, понеже, ако имаш право мнение, ти ще спечелиш. Пък същият закон е и за вас. Та ви казвам сега, има една опасност.

Вие искате да знаете аз бил ли съм в оня свят. Аз живея в оня свят. Оня свят е този свят. Как го представяте оня свят? Ами представете си онзи свят. Ако сега всички се откажете да не се страхувате, ако всички се откажете да не спите, ако всички се откажете от вашето богатство, ако всички се откажете от сиромашията, ако всички се откажете от сегашното учение и невежество, ако всички се откажете от безсилието и вашата сила, вие ще бъдете в оня свят. От силата и от безсилието си трябва да се откажете. От учението и невежеството трябва да се откажете. Тогава какво трябва да имате? Любов, която не се помрачава и в която резултатите не умират. Ще имате мъдрост, в която светлината не се помрачава и не изчезва. Ще имате истина и свобода, която никога не се ограничава. Никой не може да ви лиши от нея - всичко да се събере в света, няма да е в състояние. Това е реалността. Ако вие имате туй съзнание, питам, какъв ще бъде животът ви? Ще бъдете радостни, ще бъдете свободни. А сега ти си се сгушил, мислиш утре какво ще бъде с тебе, мислиш с твоите близки какво ще бъде. Какво ще бъде с вашите близки? С вашите близки ще бъде туй, което станало с едно лисиче. Едно лисиче питало майка си: “Къде ще се срещнем? Тя казва: “При кожухарина. Там ще идем на среща. Този път, по който ние вървим, ние ще се срещнем при кожухарина. Ако изменим начина на лисицата, по който път тя върви, тогава няма да се срещнем при кожухарина, ще се срещнем на друго място. Тогава аз пак ще ви приведа онзи пример. Остава един овчар една млада и красива овца в кошарата. Дошъл един вълк наоколо и започнал да пъшка, да скимти. Овцата казва: “Какво ти е? “Влюбих се в тебе. Сърцето ми гори. Ако не излезеш, ще умра от любов за тебе. Откакто те видях, всичко от мене препери. Тя отишла при майка си и казва: “Дошъл един да ме оглежда. Влюбил се в мене. Казва: “Дъще,

пази се. Историята показва, че този род много пакости ми е направил. “Мама пъшка. “Нека пъшка. Плаши се от пъшкането.

Вие ще ми кажете, че много сте страдали. Това не е доказателство, че вие имате любов. Вие може да ми кажете, че много сте мислили. Това ни най-малко няма да ви покаже, че сте учен. Онзи вълк и той мисли как да прескочи кошарата. Има една мисъл, която гради. В дадения случай тя гради вътре. Онази съграждащата мисъл премахва в живота всички препятствия. Когато тя влезе в човека, ще премахне сиромашията, страданията, болестите, омразата, злобата, презрението, завистта. Всички отрицателни качества ще ги премахне. Тази мисъл ще бъде обновление на човечеството и ние чакаме да дойде Христос от небето с тръби. Тогава да ви кажа какво ще бъде туй огъване. Вие мислите, че съдбата ще бъде, когато ще дойде Христос отгоре от небето. Тъй както казва - Второто пришествие, на земята ще има такава огъване, че вие ще хвъркате по 20-30 метра из въздуха, пак буря ще се вдигне - цял огън, всичко ще дими, всичко туй ще стане на една каша. Вие очаквате този ден, като дойде Христос. Като дойде Христос, небивала каша ще стане, всичко ще изчезне: и дървета, и къщи, и църкви, и култура, и поповете, и владици. Всичко туй ще бъде разтопено. Мъже и жени ще бъдат една каша. Ще престанат всичките противоречия. Това е денят Господен. Философия има, и тогава човек трябва да бъде горе, да види, че трябва да умрем ние, за да възкръснем. Всичкият този порядък, всичко онова, което сега седи в нас, всичко туй трябва да умре, тъй както Христос умря, и тогава ние с тази смърт наново трябва да излезем в новия живот. Вие треперите сега и някой ще каже: “Много зле си представя живота. Този живот, който аз представям, е по-красив заради мене, отколкото животът, който сега виждаме. Този живот, който аз

виждам, той е ужасен пъкъл. Аз не гледам повърхностно на нищо, но върху онова възвишеното, като погледна онези възвишени същества - от най-малките до най-големите, онези възвишени постъпки, всичкият този ред и порядък трябва да се измени, за да дойде божественото, обновяващото, че има един друг свят. Този живот ще бъде тъй, както от гъсеницата се излюпва пеперуда. Този живот е подобен, както онзи, който имал сто полица да плаща, и всяка полица е 100 хиляди лева. Дойде онзи благодетел, взема всичките полица, скъсва ги, туря ги в огъня да изгорят, всичките полица трябва да изгорят, и ти тогава ще бъдеш свободен да кажеш: "Платих дълга."

Та казвам, кое от сегашната култура трябва да остане? Кое от семейството трябва да остане? Кое от домашните работи е, което трябва да остане? Кажете ми идеалът кой е? Дъщерята използва своя баща и бащата, като я родил - не е за упрек, но вземам цялата култура - след като е дал едно възпитание, свършила два факултета, с висше образование, тя иска да се задоми. После този баща трябва да ѝ даде двеста хиляди лева отгоре, за да я купят. Мъжът е купувач и бащата 200 хиляди лева трябва да даде. Това не е упрек. Казва: "Аз не мога да търпя главоболията на твоята дъщеря. Трябва да платиш за главоболията. Аз така разсъждавам. Така един грък в град Бургас, туй е преди 20 години, оженва се за една богата гъркиня и баща ѝ е дал 40 хиляди турски лири и каквото тя поисква, все купува мъжът ѝ. Исква едно, иска друго и той все купува. Тя искала, искала и изхарчила всичко. И той ѝ казва: "Повече не давам. Ще идеш при баща си да вземеш, тогава пак ще ти давам."

Мислите, че това е култура, това е срам и позор за съвременното човечество, да продава своята дъщеря. То не е срам. Благородство е това. Бащата е толкоз - че да се освободи от дъщеря си - дава 200 хиляди лева, не може да я търпи. "Зле говори, 200 хиляди давам само да

се освободя от дъщерята. Казва се, че сърцето му препери за нея. Не, не. Трябва да се спрем. Това е дефект, това е негативна страна, ако продаваш дъщерята. Едно време, в турско време момъкът даваше 20, 30, 40, 50 хиляди лева, за да вземе дъщерята. Тогава беше още по-лошо. Сега е малко по-благородно, по-християнско. Питаш: "Какво ядене има? И след като ти даде, ще каже: "Плати си. И тогава вашето положение мяза на един от учениците от варненската гимназия. До 20-30 години имало един гостилничар Шишко. Тоя знаменит Шишко, пълен, разположен, гържал там на "Мусала една гостилница и всичките ученици се хранят там. Един ден влиза един бедняк с всичкото си достойнство и казва: "Днес, Шишко, искам да имам един хубав обед. "Може, добре си дошъл, какво искаш? Една порция, втора, трета, четвърта, пета. "Много ти благодаря. "Ами парите? "Нямам, ще почакаш. Казва: "Като нямаш пари, яж една порция. И Шишко взема и за пръв път го налага. Той излязъл и казва: "Бий ме, но хубаво се наядох, благодаря ти. Но казвам, това са изключения вътре в нашия живот.

Ние разрешаваме въпросите като Шишко. Ние разрешаваме въпросите като този студент. Ние разрешаваме въпроса по всичките начини, но не е този пътът. По човешкия живот трябва да го разберем - като страдание и радост. Повече от това не може да разбереш. Ти живота не може да разбереш. Ако влезеш даже в най-висшия живот, не може да го разбереш. Живота ще разбереш като светлина и тъмнина. Един ден ще имаш една светла мисъл, втория ден - една тъмна мисъл, и тогава животът е по-определен. Не онзи живот, за който ние говорим - живот на блаженство. Казваме, че трябва да се обича. Туй няма да стане по човешки, даже по ангелски няма да стане. Всички трябва да влезем в божествения живот. Любовта е възможна само в божествения

живот, или любовта е възможна само когато живеем в Бога. Извън Бога никаква любов не съществува, не може да се прояви, понеже Бог е любов. Как ще проявиш, не да я проявиш моментално. Любовта е един непрекъснат акт, който съществува в природата. Човек трябва да бъде добър проводник на любовта. Няма по-ужасна сила от любовта, когато си лош проводник, тя ще ти създаде най-големи страдания. Привеждам съвременните факти, които съществуват в електричеството. Има една книга от Фламарион. Та между многото факти, които привежда, ще ви приведа един факт. Често падат такива големи кълаба и един човек, който е хубаво облечен, с хубави грехи, обуца, ако едно такова кълабо падне върху човека, всичките му грехи изчезват, но нито един косъм: нито от брадата, нито от главата му, се отнема, а той остане гол. Дрехите, обувката, всичкото изчезне. Въпроса Фламарион не може да обясни. Фламарион не е дал обяснение. На някои хора електричеството съблича грехите им, но не ги убива, а други, като ги удари, тялото потъмнява, става на въглен, а грехите остават здрави, а на други хора грехите стопява съвършено, а те остават здрави. Аз обяснявам. Всички хора, които са добри проводници, то минава през тях, само грехите ще им вземе. А онези, които са лоши проводници на електричеството, техните тела прави като въглен, а грехите им оставя. И любовта този закон съблюдава.

Щом си лош проводник на любовта, непременно ще дойдат терзания, и тия противоречия ще дойдат. Защо ти да не желаеш щастието на всичките хора? Защо у тебе се ражда завист, като видиш, че някой обича някого, че някой прави добро някому? Ти си лош проводник на любовта. Считай, че ти го правиш. Защо ти се свива сърцето? Сега става въпрос - еди-кой си се е влюбил. Че какво лошо има във влюбването? Добродетел ли е, ако направиш тялото на въглен и оставиш грехите? Кое

е сега по-хубаво? Ние сме хора, които поддържаме следното. Хората правим на възлен, а грехите оставяме. Обличаме умрелите. Ние хората ги уморяваме. Този баща умрял преждевременно. Срещам го този човек, можеше да живее още. На 50-60 години е. Не го оставят да си поживее. Умрял той. Облекли го хората, турили му пръстен, венци, плачат всички. За какво? За грехите му плачат. Не, така не се говори. Когато умре някой, ние плачем за умрелите. Ами защо да плачат? Бих предпочел да плача. Прави ли са били онези първите жители на Балканския полуостров, които са плакали, когато се раждали някои, а са се радвали, когато някой умира. Сега какво ние правим? Аз бих предпочел да плача, когато някой се ражда. Плача вземам в добрия смисъл. Плачът, това е туй живото дърво, да го поля със своите сълзи, да расте, да му кажа: "Господ живот и здраве да ти дава. Какво ще плача, какво ще поливам този умрелия? Нека върви, откъдето е дошъл. Какво има да се занимавам с умрелите.

Христос казва: "Оставете умрелите да погребват своите умрели. Ние, хората на съвременния век, трябва да имаме една култура, да бъдем готови да посрещнем онези новите, които се раждат, да ги посрещнем, да ги повикаме на обед, отколкото да изпращаме онези, които заминават с черните тела, с красивите грехи. И Христос се явява при своите ученици и казва: "Ново учение на вас оставям. Какво искал Христос? Казвате, когато дойде Христос. Като дойде Христос, ще изгори земята. Ако хората живеят добре, няма да изгори, ако хората вървят по сегашния начин, земята ще изгори и нищо няма да остане. Учените хора казват, че цяла Европа на 2000 хиляди километра надлъж и шир, всички ние, цяла Европа отиваме към Екватора. Движим се. Напущаме Северния полюс. Знаете ли каква катастрофа ни чака. Няма да ви кажа. Защо да се плашите сега. Но, хайде, да ви

утеша. Като дойде до крайния предел туй движение, всеки един от вас ще има по 100 хиляди английски лири.

Сега единствената мисъл, която искам да остане в ума ви, която може да бъде динамическа, полезна заради вас, бих желал всички вие - както ви виждам пред себе си, някои сте сухи извори - желая всички да станете извори, да бликате. И около вас да има зелени поляни, птички, гървета, това ви желая на всички вас, да влезете в новия живот, да почнете да бликате. Казвате: "Възможно ли е? Всичко е възможно. Трябва да измените вашия начин, вашата мисъл. След като се измени вашата мисъл, ще се измени и течението на вашите чувства, ще се измени и ходът на вашите постъпки. Сега туй не искам да го кажа като един мукалитин. Аз запример не поддържам, че трябва да бъдем добри. Аз не съм за това. Казвате - той е много добър. Аз поддържам доброто и казвам: отличен художник, свършил в Америка, но това не считам за художество. За мене художество е, когато нарисувам една картина и тази картина мене самия да ме радва, като гледам туй, което аз съм нарисувал. В този случай картината показва художество. На моята картина да се радват и другите хора, да се радвам и аз. И постепенно всеки ден може да нарисувам. Ако в месеца, в годината нарисувам една картина, да има нещо, на което да се радвам. Не че съм някакъв художник. Казвате - той е даровит човек, той може да рисува. Какво рисува? Нищо не е нарисувал. Туй, което ние можем да направим - че ако в себе си не може да създадете един добър живот, какви художници сте. Като дойде Христос да нарисува своите картини, и вие да ги копирате. Благодарим за такова изкуство. Всеки един от вас трябва да нарисува една картина. Тя да бъде оригинал. Не да копирате и да си турите името отголу, че вие сте нарисували. Сега центърът да бъде нашият живот, както Христовият живот. Това е закон на разнообразие.

С какво се е отличил Христос? Той не търсеше положението на богатите хора. Той проповядваше. Нямаше легло. Вечер прекарваше по няколко часа да се моли и при някое дърво лежеше на земята. Нямаше юрган, меки постелки. Рядко се случваше някой приятел да го покани, повече - на твърдата земя. Вие сега, неговите последователи, ако дойде Христос, ще кажете: "Колко са блажени. Аз не искам да ви коря, но казвам, ако вие постъпвате толкоз добре, както вашите легло и юрган, по-добри хора от вас няма. Ако вие постъпвате както вашите легла, както вашите юргани и кревати, както вашите стаи постъпват, по-добри хора няма.

Та казвам сега, бъдете достойни за юрганите си. Бъдете достойни за креватите си, за чаршафите. Бъдете достойни за обущата си, за шапките си, за всичките грехи, които носите. Бъдете достойни за тях.

"Благословен Господ, Бог наш

"Отче наш

Четиридесета неделна беседа
16 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

НЕ СЕ СРАВНЯВАЙ С НЕЯ

“Отче наш

“Духът Божи

Ще прочета трета глава от Притчите.

“В начало бе Словото

Ще взема част от петнайсети стих: “Не се сравнявай с нея.

Има един неустановен ред на нещата в света, има една привидност. Неустановеното е реалността, а установеното, това е преходното. Ще кажете: “Как така? Ние имаме един установен ред, но той е преходен. Пък туй, което не е установено, което очакваме, то е идеал заради нас. Непостигнатото радва човека. Всякога в едно постижение ти вече изгубваш онзи вътрешен смисъл. Туй показва, че ти си дошъл в съприкосновение с една реалност, която седи извън тебе. Има друго отношение. Не се сравнявай с нея - мъдростта. Думата мъдрост е неразбрана. Резултатите на мъдростта, това е светлината. Резултатите на светлината, това са правите постъпки в света. Правите постъпки, това е организиране на онзи правилен ход на живота. Животът не може да се развива правилно, ако няма светлина. И всичката красота на живота седи в светлината. Ако царуваше навсякъде тъмнина, какво щеше да ви радва? Ако в дома нямаше нито искрица, ако вие бяхте в един абсолютен мрак, питам, тогава какво щеше да ви радва.

Казвам, има едно знание, което е близко до хората. То

не седи в това, което ти вярваш; не седи в това, което ти желаеш; не седи и в това, което си постигнал; нито в това, което ще постигнеш. Сега този, който не разбира този език, той ще се обезсърчи, нали така. Ами че кое е най-красивото в света? Светлината, която е неуловима. Светлината може ли да я хванеш? Но красотата седи в това, че не може да я уловиш. Туй, което не може да уловим, то ни радва. Колкото нещата са по-неуловими, толкова са по-преходни. Животът уловим ли е? Щастие то уловимо ли е? Любовта, за която хората говорят, уловима ли е? Не е.

Противоречието седи в това, че ние искаме да направим света установен. Ние искаме да хванем любовта и да я турим в известни закони. Искане живота да го хванем и да го турим в известни закони. Законите не са валидни. Нито за живота, нито за любовта, нито за разумността. Животът е сам закон за себе си, разумността е сама закон за себе си и любовта е сама закон за себе си. Сега вие може да мислите, че тия работи са разбрани, но в разбирането има нещо по-друго. Да разбираш, че си черен и да си останеш черен, това не е разбиране, това е страдание. Да разбираш, че си добър и да не можеш да приложиш своята добродетел, това е страдание. Казваш: "Как човек може да бъде добър, и пак страда? Човек може да страда и когато е добър, и пак може да страда, когато е лош. Той е лош, и страда, че не може да намери да убие някого, да го обере. Той е добър, и страда, понеже не може да намери някого да направи добро, и пак се мъчи.

Да ви приведа едно доказателство, близко до истината. Една майка, която напрацяла с мляко и няма дете, има едно благо, иска да намери дете, да даде това благо, ама няма кому да го даде и тя се мъчи. Има нещо, което е напрацяло в гърдите ѝ. Че не е престъпление, не е зло. Едно желание: иска да даде някому живот, и няма кому да даде. Трябва да намери някой да я издои. Та

често хората правят добро на кравите, издояват ги. Тогава има едно противоречие, което произтича в живота от факта, че ти имаш желание и няма къде да го приложиш, и страдаш. Добро или лошо желание, но страдаш. В този смисъл аз няма да говоря за лошите желания, понеже в тази философия вие сте специалисти, аз трябва да се уча от вас. За лошото аз нямам гумата, понеже не съм авторитет. За доброто съм авторитет, но не и за науката на злото. Злото е една наука в света. Виждаш - някой човек има турени ред награди, че се е бил за отечеството, побеждавал, разрушавал градове, избивал хора, и това го считат за геройство. Ако човек убие някого в обикновения живот, съдията ще го счита за престъпник и ще го осъди. Това са порядки в живота. От тяхно гледище тези порядки са прави, но разгледани от божествено гледище, Бог, който е създал света, ако Бог е създал всичките тия хора, каква нужда има да ги бесим.

Спирам се върху въпроса, не се спирам върху въпроса защо бесим хората, но питам, ако Бог е единственото съвършено същество и туй същество е направило всичките хора, каква нужда има да бесим тия хора, които Бог направил. Аз няма да отговарям, но само задавам въпроса. Сега ще каже някой, че редът го изисква. Може редът да изисква, но как е възможно сега на туй същество ние да коригираме неговите постъпки. Щом бесим хората, трябва да признаем, че тия хора не са направени по образ и подобие на Бога. И всички хора, които не са направени по Бога, трябва да ги избесим, нищо повече. Но трябва да определим кои са направени от Бога и кои не са направени от Бога. Турците запример имат обичай, като бесят някой, и се скъса въжето три пъти, казват: "Този човек е прав, не може да го бесим. Обаче християните, след като се скъса въжето, казват: "Въжето е виновно. И до другия ден може да го бесят, докато намерят въже, което е по-дебело. Въпросът не е за бесенето.

После онзи антагонизъм, който съществува между хората, как ще го обясните? Ако всичките хора са създадени от Бога, как е възможно да съществува едно таква голямо противоречие? Казва се в Библията, че жената излязла от човека, а човекът излязъл от Бога. Как е възможно туй, което излязло от Бога, да бъде в противоречие с Бога? Как е възможно туй, което излязло от човека, да бъде в противоречие с него? Как ще го обясните? Да ви дам едно малко сравнение, една малка светлина, отде се ражда противоречието.

Във всяко противоречие има малка тъмнина, материално замесено, нещо загасено. Няма противоречие, което да съществува в света и в което да не е замесена каквато и да е видима форма. Но може да съществува противоречие, омраза или безверие, или каквато и да е друга слабост в човека, ако няма някой предмет, някой веществен предмет. Ти имаш приятел, който е беден. Той те посреща в дома си и остава къщата на твое разположение. Казва - радостен е той, че те е видял. Но забогатее, касата му е пълна със злато, като идеш, веднага заключи касата си. Остави те в дома си и след като се върне, пак ще провери да не би да си взел нещо. Ще те погледне от главата до петите. Ако даже има една мярка, би те претеглил, тъй както англичаните правят. Когато пращат свои представители да проверят съкровището, като влиза представителят, теглят го на грамове и като излиза, съкровището пак го теглят. Който и да е представител, пак го теглят. Практично и съобразно с Библията. Казва: "Претеглен си и си намерен, че ти липсва нещо.

Следователно всяка една неестествена мисъл, която се вмъкне в твоя ум, всяко едно неестествено желание, което може да се вмъкне в твоето сърце, всяка една неестествена постъпка, която може да се вмъкне в твоята воля, всякога ще даде противоречие. Или в първото поколение, или във второто, или в третото, а може би и

след 25 поколения. Всяко едно противоречие в четвъртото поколение трябва да се ликвидира с него. Природата не остава за дълго време противоречията да съществуват. Най-много от четвъртото до деветото поколение ги остава. От деветото нататъка не може да остави повече.

Та казвам, всичките противоречия, които хората имат, в света съществуват в този ред. Има нещо, което хората са вмъкнали. Всички желаят повече, отколкото им трябва. Богатият иска да стане по-богат. Ученият иска да стане по-учен. Силният иска да стане по-силен. Красивият иска да стане по-красив и т.н. Но красотата със себе си носи известни отговорности. Силата със себе си носи известни отговорности. Богатството, всичките неща са един товар. Те носят известни отговорности. Сега ние казваме, че миналите поколения са работили заради нас. Работили са заради нас, но са оставили и толкоз наследство, че миналите поколения са оставили един малък кредит, но такъв голям дълг, та не зная, още хиляди поколения трябва да изплатят този дълг. Човечеството тъй е заборчнвяло, пред фалимент е. Немислимо е хората от себе си да го изплатят.

Индуците, които минават за духовен народ, са турили теорията за кармата - показва, че греховете на хората могат да се изплатят. Може, има разумни хора, които могат да изплатят. Но изобщо, ако се тури законът, малко са хората, които може да изплатят своите дългове. Как може един беден човек, който заборчнвял с 10 милиона, колко живота му трябва да изплати 10 милиона. Даже ако на месец взема три хиляди лева, в 10 години ще вземе 36 хиляди лева в година, а за 10 години - можете да направите една сметка, може да пресметнете колко години ще му вземат, ако половината ще употреби за себе си, а с другата половина изплаща дълга си. Това е при един установен ред. Той да бъде сигурен, че него ще го държат 30, 40 години на служба и след туй ще го уволнят. Питам

тогава, отгде ще има доход? Вие казвате: “Нали ще има пенсия. Дойдат критически времена, и едва пенсията стига за хляба. Какво ще кажете? И най-последно, защо считате пенсията за осигуряване? Пенсията не е закон в природата. Всичките хора кой ги е пенсионирали? Всичките хора са кредитирани. Всеки един човек носи своя кредит в себе си. Всички казват: “Всичкото щастие на човека е в неговото тяло. Тъй материалистически говорим.

Говорите за ума си, и не го знаете къде е. Като говорите за сърцето си, не го знаеш. Знаете нещо за сърцето. Но онова сърце, за което говорим, не го знаете. Ако говорим за душата, туй още научно не е доказано. Ако говорим за духа, и то е някъде отвън. Ако е за тялото, вие вече го виждате. Всичкото благо на човека е вложено в неговото тяло. Доброто е вложено в твоите крака. Ако краката ти са здрави, ти си добър. Ако ръцете ти са здрави, ти имаш вяра. Ако не те боли главата, ти имаш любов, ти си човек на любовта.

Какво отношение имат надеждата, вярата, любовта върху човешкия живот? Надяваш се на краката, понеже краката ще те завеждат до целта. Животните ходят на четири крака, но не разбират. Човек ходи на два крака, с надежда отива към своята цел. Като стигне до целта, тъй както краката може да те доведат до целта, до това, което имаш предвид, но ти трябва да вземеш от вярата, да пипнеш с ръцете си. Докато ти пипаш с ръцете си, трябва да дойде законът на твоя ум, да възприеме нещата в себе си, главата ще ти помогне. Следователно, щом си намислил една мисъл, тя влезе в твоите ръце, ще слезе в твоите крака. Умът ти ще мисли, краката ти ще вървят, и тогава работите се постигат. Някои хора с главата работят, а краката не работят. Нищо не се постига. На някои хора нищо не се мърда. На някои хора краката си мърдат, целия ден си махат краката и се чудят защо не може да постигнат нещата. И ръцете като се мърдат, и

краката, едновременно ръцете и краката са в движение, съразмерно. Запример, като ходите вие, те няма да ходят, но те дават само такт. Казва: “Кой крак? Ръката казва: “Хайде ти напред. Главата ги контролира отгоре. И всички върви. Главата трябва да контролира отгоре. Трябва да показва кой крак трябва да се движи. Туй е сега външната страна. Има тънкости за възпитанието на човека.

Ако ти не може да извадиш своето добро от своите крака, ти не си добър човек. Ако ти вечер легнеш, без да мърдаш краката си, ти не си добър човек, нищо повече. Ти си един престъпник. Целият ден тези крака тебе са те слушали, и ти ще си легнеш вечерно време и не седнеш да помогнеш на твоите крака. Те като слуги, ти - господарят. И ти ще ги измиеш както Христос. Седни да измиеш краката си пред леглото си - те са двамата апостоли, да ги измиеш хубаво. И ще ги изгладуш. Ще кажеш: “Господи, благодаря ти за тия два крака апостоли, които си ми дал. Те носят книгата на доброто. Ще ги помилваш малко. Ще кажеш: “Ще ме извините, че днес ви попресилих, но за утре, не съм свикнал. И краката те извинят. И тогава ще си легнеш на кревата. И ще спиш. Ако ти не умиеш краката си, ако не ги помилваш, цялата нощ ще блуждаеш, защото си престъпил закона на краката.

Сегашните хора - мъже и жени, искат краката им да се харесат на другите хора. Но и на тях да се харесат краката. Най-първо, на мене трябва да се харесат моите крака, аз да ги харесам, аз да им служа, не другите да ги харесват. “Чакай - казва - да ти умия краката. Не, пазете се вие да ви мият краката. Не да ви мият краката с теляци. И затова не прокопсвате. Според мене - никакъв теляк. Само в младини, в детство майката може да ти бъде теляк донякъде, но оттам насетне - никакъв теляк с изключение само на вас. Сега туй ви го давам като правило. Това не е за обикновените хора. Техният ум не е дошъл дотам.

Казвате - тази работа как ще бъде. За онзи от вас,

който е опитвал моите думи, дали са верни, или не, дали са думи, които съществуват в природата. Мене не ме интересува вие да си миете краката. После всякога, когато миеш краката си, не да иде твоят слуга да ти донесе вода, но ти сам да идеш, сам да си я вземеш, всичко сам да си направиш. Сам да си я завариш. Казваш: "Тази работа е моя. Когато дойдеш до себе си, никому няма да позволяваш да ти служи. След като умиеш своите крака, ако някому са счупени или изкълчени краката, тогава иди, че му направи услуга. На здрав човек никога не прави услуга. Какво трябва да се направи на здравия човек? Нагости го. След като си измиеш краката, и тогава сутринта като станеш - за туй може да ви похваля - всинца си миете лицето. Вечерно време ще си миете краката, а като станеш, краката да не ги миеш, но непременно трябва да измиеш лицето си и ръцете си. Ако ти, като миеш ръцете си, и държиш в ума си, че това е оня великият закон на вярата, законът на вярата е пътят, по който ти може да постигнеш любовта.

Помнете, че в света не може да бъдеш щастлив човек, ако не си миеш ръцете. Сега вие ще схванете буквално. И евреите постоянно се мият. Ако в миенето на ръцете не туриш правдата, че твоите ръце са извори, след като умиеш ръцете си, трябва да си спомниш направил ли си някаква неправда, прав ли си във всичките си постъпки. Ще кажеш: "Тук съм прав, там не съм прав. Ти ще застанеш, ще се явиш пред лицето на Бога. Как ще се явиш пред него? Аз не искам да направя праведни хората, но казвам, всеки в дадения случай може да бъде прав или крив. Ако не си прав, ти си крив. Ако не си крив, ти си прав. Средно състояние няма. Или другояче казано, ти не си изпълнил Волята Божия. Бог, който е дал живота даром, който ти е дал голямо доверие, ти се обленяваш в света да идеш, да направиш една малка работа заради него. Ти се обленяваш. Гледам - тук, в София, пълни

къщи с хора. Но колко от тия богати или от тия сиромаси хора вършат Волята Божия? От сиромасите има. Всяка вдовица седи и чака да донесе чувал с брашно, но ако тази вдовица е здрава, може да работи, тогава тя не може ли сама да отиде да си донесе чувала? Може.

Казвам, какво разбрахте сега? За да работи човек, аз не говоря за човешкия труд, но говоря за човешкия порядък. Той е установил ред на нещата. Щом съществува един порядък, който не мяза на нашия, вие трябва да знаете, че туй същество, което създало света, всичко е уредило. Ако вие се обърнете към Бога в себе си, а трябва да се обърнете, вашите работи ще се уредят, но не по вашето, както вие мислите. Вие, да кажем, имате една дъщеря. Искате да се ожени за един княжески син. Туй от Бога не е определено, а е определено за нея да се ожени за овчар, нищо повече. Вие чакате княжеския син, иде един овчар, изпъждате го, втори, трети, четвърти и най-после остава дъщерята неженена и казвате: "Ще стане онова, което ние мислехме."

Питам, какво ще придобие вашата дъщеря, като се ожени за княжеския син. Вие искате вашата дъщеря да живее охолно живот, да има десетина слуги да служат. Така има приказка за царски син, който се оженил за красива циганка, която станала царица. Но имала наследствената черта да проси и тя взела, че натурила на десетина купчини брашно в стаята, взела дисагите и започнала да проси от една купчина на друга и да туря в торбата. Обиколила всичките купчини, взема торбата с брашно и от нея меси хляб, той ѝ е сладък. Като се върнал царският син, намерил брашно из стаите и той се чудил откъде е дошло това брашно в царските стаи. Ако дойде Господ, ще намери във вашите стаи много брашно. В умовете, в сърцата, изцапали сте го. Той ще се почуди откъде е дошло. Циганията върви с хората.

Сега аз ви изнасям една истина. В човека има две

състояния. Пита те някой: “Ти обичаш ли ме? Какво трябва да ми кажеш? “Кой си ти? - аз ще се обърна към него. Ти, значи той. Той казва: “Ти не ме обичаш. Аз тегля заключението - той е ти. “Той не ме обича. Той говори за себе си. Какво може той да говори за мен. Не зная дали обичам, никой не знае дали обичам. Никой не може да влезе във вашето сърце, да знае дали вие го обичате, или не. За да обичате някого, той трябва да има необходима нужда от вашата помощ. Любовта се явява като най-необходимото в света. Тя не е едно задоволство в хората. Това е необходимото, същественото, реалното, без което не можем.

Следователно кога ние трябва да обичаме? Умира един човек, никой не може да му помогне - може да го обичаш. Той е богат - няма какво да го обичаш. Други хора чакат твоята обич. Той като започне да умира, тогава ще идеш да го обичаш. Казва някой: “Ти обичаш ли ме? Казва му обратната страна. Почни да обичаш. Когато започнеш да умираш, като осиромашееш и нямаш пет пари в кесията, тогава може да ми кажеш: “Ти обичаш ли ме? Когато никой няма около тебе. Сега жена ти те обича, дъщеря ти, син ти. Няма какво да ме питаш: “Обичаш ли ме, или не? Каква нужда имаш от моята любов? Твоят син изразява моята любов. Твоята дъщеря изразява моята любов. Твоите приятели изразяват моята любов. Аз съм вътре в твоите приятели. Каква нужда има, каква нужда има, отгоре на това аз да ви обичам? Сега вас ви възмуцава, когато се говори. Смуцават ви две неща. Да не се урони вашият престиж, когато се говори истината.

Когато се говори истината, престижът на човека никога не се уронва. Няма в анализите, в човешката история няма никога да се урони престижът. Истината няма предвид да урони престижа. Истината има предвид да ви повдигне престижа, да повдигне престижа във всякого. Любовта няма предвид да вземе нещо. Любовта няма пред-

виг да вземе нещо от някого, тя има предвиг да даде светлина. Туй е положителното в живота. Това е положителното в света. Когато се говори за истината, вие трябва да престанете да съществувате като хората. Какво разбирате вие сега? Ако кажа на един вол така: “Туй трябва да престанеш да съществуваш като вола - какво значи? Едно нещастие ли е туй за вола? Не. Казвам: “Туй трябва да станеш човек. “Как да си напусна рогата, че какво е туй безобразие? Когато казвам, че той трябва да престане да е такъв човек, както сегашните, със своите разбирания. Сегашните разбирания в света не са ли някакво нещастие за човечеството.

Ако искате да знаете, в природата съществува един закон на едно постоянно противоречие. Цялото сегашно съществуване е потопено в такова едно противоречие, и не зная - досега такова противоречие не е съществувало. Колкото за земята, вие понякога път мислите и туй, което по някой път вие опитвате, се показва голямото противоречие, което съществува. Че ако може да се опише всичкото нещастие, което съществува на земята, вие не бихте издържали. Ако на кино биха ви представили противоречията, които съществуват, ако провидението би отворило да видите вашите приятели какво мислят за вас, какво чувстват, ако би се извадило на кино, не зная колко в света биха останали да се обичат. Сто процента за щастие в сравнение с това е много малко.

Като се говори така, тогава какъв е изходният пункт, какво трябва да се направи? Никакви външни закони не могат да уредят живота. Никакъв външен ред не може да уреди живота. Той съществува. Защото нито редът, нито порядъкът в природата, който съществува, нито Божията Любов, която съществува, нито светлината, нито мъдростта, нито истината, която съществува в природата, в която сме потопени, засега не са в състояние да ни избавят от туй голямо противоречие, което съществува. Защо? Защо-

то нашият извор не е извор на истината. Ти говориш за истината, но истината е само за тебе. Ти говориш за свободата, но само за собствената свобода. Под думата свобода се разбира - истината носи свобода за всички същества едновременно. Като говоря аз за свобода, не подразбирам всяко едно същество. Тези същества, които сега са се умножили, има един неестествен ред на нещата. Много от животните са се разплодили повече, отколкото трябва. И на земята има повече хора. Цитира се един стих: "Множете се и плодете се. Но множението и плоденето разбира според онези вътрешни възможности, които са дадени за един щастлив живот. Плодете се и множете се. В реда на щастие то е благо. За да се плодят хората, трябва да бъдат нещастни. Туй не е в естествения ред на нещата. Сега правят изчисления, колко милиарди хора живеят на земята. Не само хората на земята трябва да живеят, има и друго разбиране, едно вътрешно разбиране.

Казвам, може да дойдете до положението, вие да усещате един застои. Вие остарявате, и не знаете как да се подмладите. Вие осиромашавате, и не знаете как да забогатееете. Вие оглунявате, и не знаете как да губите знанието. Усещате нещо, което постоянно ви подронва, подронва. До известно време човек расте в сила, в мощ. От 45, 60, от 80 години какво очаквате вие? Все очакваш. И най-после като онзи стария, който мисли какво ял. Казва: "Днес 10 яденета ще дадат. Аз не бих му дал нищо. Той е в края на яденето. Ако аз бях на мястото на този стария човек, щях да бъда гладен. Казвам: "Ти трябва да постиш, ял си, ял си. Доиде един и казва: "Ядох. Доиде друг и казва: "Ядох от това. Тогава какво означават думите Христови, които казва духът на противоречието. "Ако си Син Божи, направи тия камъни на хляб. Не само с хляб ще живее човек, но и с всяко живо Слово, което излиза от Бога. Доиде старият човек и казва: "Искам печена кокошка. Този старият е богат. Той да

прати три чувала на една вдовица, а той да пости. Има известни празници, да прати пет чувала на друга вдовица. Каквото му дойде на ума той да яде, да го праца на бедните вдовици. Сега казвате: “Да се отяже този човек. Този старец, като умре, той ял. Аз не искам да говоря. Неговият път е затворен. Така, запушено. Знаеш на какво мяза. Той като онзи турчин, който отишъл в другия свят, че го разхождал Мохамед. Много голям богаташ бил, разхожда го из рая, разглежда, вижда - различни чешми навсякъде текат, докато дошъл до една чешмица, която едва сълзи. Казва: “Каква е тази чешма? “Тя е твоята чешма. Той взема и започва да я мушка, да я отпуши, дано тръгне. Но като мушнал пръчката, запушил чешмата съвсем. Понякоя път и вие искате така да оправите работите. Така не се оправя работата.

За да се разбира тази философия, трябва едно училище с предметно учение. Защото тъй теоретически... говори се на човек умно, а той върви по стария път. Човекът трябва да го насилиш. Завежда един учител, един много добър педагог завежда учениците си при една река и им казва: “Прескочете. Те казват: “Ще пагнем. Води ги тук, води ги там, никъде децата не може да прескочат. Обаче учителят минава от другата страна на реката. И той направил друг да дойде и да ги гони с прът. Натупа това дете и то прескочи, и всичките деца минават от другата страна на реката. Учителят им само се е намокрил. Казва: “Деца, как тъй вие можахте да минете? “Ами онзи с големия прът? Казват - той не е като тебе, ами шиба. Учителят казва: “Той и мене подгони, но и аз прескочих, но не го дочаках да ме шибне. Прескочих, а вие сте го чакали. И тогава учениците влезли в реката. И тогава учениците вече научили. Не чакайте пръта, понеже ще се намокрите. Прескочете като учителя.

Като дойде възможност в живота, не трябва да чакате по закона на насилюето. Ние казваме - трябва да има един

закон. Щом дойде законът, всичко може тогава. Под думата мъдрост означава всички онези условия, при които може да създадем един щастлив живот. Това е философията на живота: да намерим ония пътища, по които може да бъдем щастливи. Че туй е целта. Не само да израсне човек, но да развие своя ум, да развие своето сърце, своята воля, своята душа, своя дух, после да подобри своето тяло, своето обществено положение, да стане толкоз богат, не само на земята да живее, но да направи едно пътешествие извън земята. Това са галечни задачи. Но задачи, които изисква нашето съществуване. Ние се задоволяваме с какво? Ще стане някой чиновник, той ще се задоволи 20-30 години да служи, да го пенсионират и след това да го погребат. Той може да бъде проповедник, ще проповядва, ще тълкува учението на Христа, и той ще умре.

Смъртта за нас не е цел. Няма какво да се говори за смъртта. Няма какво да се говори за злото. Любовта е цел. Мъдростта е цел. Истината е цел. Доброто в света, това е цел. Това е онази истинска наука и когато човек дойде, трябва да мисли, той трябва да остане сам. Именно само да погледне онези същества - пред него сегат същества, неговите братя, които са минали преди него - той от тях трябва да се учи как са минали по този път и какво са направили, как са живели. И той трябва да живее по същия начин. В този смисъл казвам - има една хубава страна на живота, за която хората не са проповядвали. Всичко досега са проповядвали, че пътят е тесен. То е тъй, пътят е тесен за невежите, пътят е тесен за слабите, труден е този път. Но за онези, които знаят, този път е път на най-голямото щастие. Сега, щом се вземат думите на Христа в буквален смисъл, Христос искаше да изведе хората от крайния материален свят. Евреите бяха крайно материалисти. Ако той трябваше да им проповядва да се отрекат от богатството. Казва на богатия: "Иди, продай имането си и ела, и ме последвай.

Раздай го на сиромасите. Богатството е загнездено в неговия ум и казва: “Без пари не може да живее в света.

Ако ти си един човек, който имаш едно ясновидство и знаеш всичките богатства и скъпоценни камъни къде са заровени в земята, знаеш де има злато. После знаеш де на земята съществуват извори на еликсира. Съществуват няколко извора, от които човек, ако пие, ще се подмлади. Туй нещо слонът го знае. Слонът, който е толкоз невежа, той знае и понякоя път той ходи и сам облизва по няколко капки и вследствие на това живее дълъг живот - 2000 години живее слонът. Някои дървета живеят по 2, 3, 4, 8000 години живеят. Съществуват извори на живота, но те са отворени само за разумните хора. Те имат нюх. За да знаят, тъй както слонът знае къде са изворите, така и човек може да знае, понеже тия извори не са постоянни, те се движат в един определен кръг в земята, постоянно изменят своето място. Не е на едно място. Всички ония в средните векове, в старите времена, дето са търсили жизнения еликсир, той съществува. Даже разправя един в своята книга - в Индия, когато го завели в Хималаите в една пещера, там го довели до един от тези извори и му казали: “Сега ти може да пиеш от тази вода и ще се подмладиш.

Сега аз ви говоря за неща, които са непостижими за вас. Например този е бил заведен, но колцина от вас могат да бъдат заведени? Кои българин е бил заведен в някоя пещера, дето извира такъв извор? Това не е изключително само за Индия, но и тук, в България, но не сме видели. Казвам, че на земята има доста такива извори. Човек, като дойде, той ще иде при този извор. Раят беше едно място на този извор, мястото, дето беше създаден човек, имаше този извор и като го изпъдиха, туряха един ангел да пази извора. Когато дойде Христос при кладенеца и дойде онази жена, Христос казва: “Ако би знаела кой е онзи, който иска, той би ти дал жива вода

и би ти показал къде се намира тази вода.

Казвам, има едно състояние, има известни дни, има известни места на земята и ако човек знае как да се постави, той ще добие едно благо. Мойсей, 40 години като пасал овцете, най-после се намери в Свещеното място, видя капината да гори и чу глас, който казва: "Изуй обуцата си, понеже мястото, на което стоиш, е свято. Мойсей се намираше при един жив извор и туй място беше свещено. При всяко свещено място има един извор. Тогава Мойсей научи това изкуство и като придоби тази сила, оттогава може да се върне в Египет да направи всички чудеса. Той беше посветен в Египет. Той седя в храмовете на Египет и имаше всичките посвещения. И той се постара да освободи евреите и най-после изведе ги от Египет. Според египетските закони, които бяха строги, за да не го накаже, той избяга и след като живя 40 години в пустинята, той научи истинския път, как човек да се освободи.

Вие вземете туй: с какво Мойсей направил. Че ако вие нямате знанието на Мойсея, как вие ще се освободите от всичките несгоди, в които се намирате? Вие искате някой да ви освободи отвънка. Даже ако гоиде някой отвън, вие трябва да му вярвате. Да допуснем, че гоиде ангел, както при Захария. Той казва: "Ти ще родиш син. Но той се поколеба. Даже да гоиде един ангел, вие може да се усъмните. След като замине ангелът, ще започнете да се съмнявате. Щом се съмнявате, вие ще изгубите. Сегашните хора са силни в своето съмнение. Казвате: "Може да е едно заблуждение. Питам тогава, в света кое е вярно? Имаш мъж, утре той умира. Къде отива? Имаш син, той умира. Къде отива? Заровят го, търсиш го. Къде е син ти? После го търсиш при Бога. И казваш, че бил в рая. Не знаеш къде е.

Та казвам, тъй както ние схващаме, ние се намираме в противоположната страна на живота. Идва един индус, с една кошница носи едно голямо въже. След това изваж-

да въжето от кошницата и го хвърля във въздуха на голяма височина, въжето остава горе. От кошницата изважда един свой пътник, хубаво младо момче. Казва му: “Дръж се по въжето. То се изкачва горе. После му казва: “Слез долу. Момчето казва: “Няма да сляза. “Слез, че ще те убия. Детето не слиза. Той взема нож, качва се по въжето, високо се качва, че се изгубва, изгубва се, не се вижда. По едно време потича кръв по въжето, по едно време той слиза по въжето, носи главата на детето, турга я в кошницата, след туй по въжето слиза тялото на детето. Всичката публика иска да го заведе в участъка. “Чакайте, аз ще го съживя. Не се минава много време, изважда из кошницата здравето дете. Какво ще кажете на това отгоре. Може да е илюзия, а може и да е една реалност. Такива неща има в преданията на светите.

Един светия от православната църква слугата му язвил на магаре, а той на кон. Дошли техни врагове и отсекали главата на магарето. Игва слугата и казва: “Господарю, главата отсякоха. Господарю, отсякоха главата на магарето и коня. Той казва: “Тури главата им и да вървим. Но той в бързината турил конската глава на магарето, а магарешката на коня и те продължили пътя си. Светията върви на коня с магарешка глава, а слугата му - на магаре с конска глава. Питат ги: “Как така? Светията казва: “Не ги направи така Господ, но моят слуга им размени главите. Те се чудели как Господ им разместил главите. Често и ние разместваме главите на разумните работи. Конската глава туряме на магарето и магарешката глава туряме на коня.

Имаме противоречия, които ние наричаме наследствени, и мислим, че реалността е онзи слуга, който турил главата ненамясто. Той е турил една магарешка глава, турил виното на мястото на водата. В тебе се заражда жажда, и ти вместо вода пиеш вино. Затуй трябва да знаеш, че наследствените неща са строго определени.

Кръчмарят, който отваря бъчвите, той отваря и затваря, но пише колко пиеш. А пък при реалните неща никой не трябва да смята. Щом идеш при една чешма, може свободно да пиеш колкото искаш, но като идеш при кръчмаря, винаги ще има тефтер. Това, което пиеш, непременно трябва да го платиш. Страданията не са нищо друго, освен че си пил в кръчмата. Всяко страдание е плащане на нещо, което ти си направил. Дали си ти, или друг, е все едно. Тогава се намирате в едно противоречие - като на онзи българин, овчар, който ходил в църквата, и свещеник разправял как евреите разпънали Христа. Казва: "Тъй ли, аз ще им дам да разберат. Среща един евреин, мушнал го, поваля го, и той пада на земята. "Ами - казва - ами че туй преди 2000 години станало. "Тогава, ако бях, щях да го намеря, щях да го претрепам, но сега го намерих, сега ще го претрепя.

Така не се разсъждава. Нима Христос днес не е разпъван. Нима истината днес не е разпъвана. Колко хиляди хора има разпъвани? Толкоз хиляди жени има разпъвани, толкоз млади момиченца има разпъвани, толкоз млади момци има разпъвани, толкоз слуги има разпъвани. Плачем, че едно време евреите разпънаха Христос на кръста. Ами хилядите хора, които сега разпъват. Казвате: "То е в реда на нещата. То е все същият закон. Христос е в тия хора, неговият дух пак се разпъва. Тогава казваме - светът ще се оправи. Как ще се оправи? Има само един начин. Не оставяйте хората да ви разпъват. Не оставяйте други да ви разпъват. Сами разпъвайте себе си, нищо повече. Докато ние чакаме да ни разпъват хората. Не оставяйте да ви съдят хората. Няма какво да ви съдят. Всеки сам трябва да реши - силата на човека сега е в туй.

Че ако вие погледнете в Библията, нашата земя е една от най-изостаналите назад в културно отношение. На другите земи, по другите Слънчеви системи има много напреднали земи. Ако се пренесете запример в Слънче-

вата система на Сирус, там живеят много добре. Старите народи като асирийците, които разбраха тази гревна наука, туриха думата Асурия - значи хора, които искат да живеят според културата на Сирус. Отличен живот е. Какво ще кажете: “И там има земя като нашата. Там, ако идете, тия хора са толкоз културни, че помен няма от престъпленията, които се вършат тук, на земята. Тези хора не очакват други да ги оправят, понеже, “ако Бог съществува в света, той ще ни оправя . Бог, който действа в нас, ако не го слушаме, кой ще ни оправя? Ако аз говоря, не очаквайте въвн никои да ви оправя. Ние сме чудни. Ти, който живееш в Бога, той трябва да ти бъде образец за онези добродетели, образец на тази красота, с които той живее. Ето едно правило.

Вие ще кажете: “Както Христос е учил. Христос не е дал никакво правило. Той е казал: “Обичайте се един друг. Той не е предписал начини. В християнството нямаме всичките правила, как трябва да се живее добре. В християнството, в християнската етика какви трябва да бъдат отношенията на мъжете към жените, какви трябва да бъдат отношенията на синовете към дъщерите? Мойсей казва: “Почитай баща си и майка си. Много общо е казано. В какво отношение? После казва на бащите: “Не раздражавайте чадата си. А на децата казва: “Покорявайте се. Но под думата покорство какво трябва да се разбира? Под думата не раздражавайте? Трябва да разбираме нещата строго научно. Следователно в този закон трябва да се знае кога едно дете трябва да се роди. То трябва да се роди точно навреме, когато е определено от Бога. Не сега, както се раждат безразборно. Така се раждат само престъпните хора. Всеки свят човек в света, който трябва да се роди добре, определено е кога. Тъй роден, той може да върви по пътя. Сега, ако вие сте неродени, пак на ново може да се родите. Не е голямо нещастие, че баща ви не ви е родил

както трябва. Вие може да се породите добре. Има начин пак да се родите. Но да се родите точно навреме.

Та казвам, туй е несъответно. Тъй като говоря, по този начин, не могат да се поправят хората. Ние разбираме само временните проявления, които носят нещастия. Да бъде човек богат, да бъде здрав - не здрабе, което след няколко години ще изчезне; богатство, но не богатство, което ще изчезне. Ние нямаме онова същественото вътре. Кое е същественото в света? Същественото е онази идея, в която всички може да живеем. Радостта на едного да бъде радост на всички. И радостта на всички да бъде радост на едного. Така трябва да бъде в едно общество. Сега се събират двама, трима се обичат и искат да прокопсат. Това не може да бъде. Те не може да бъдат щастливи. При сегашното семейство двама се обичат. Пристане момата на момъка, заминат някъде и искат да бъдат щастливи. Когато една мома се жени за един момък, не само момъкът трябва да я обича, но трябва да я обичат майка му, баща му, сестра му, чичо му, вуйчо му, до деветото поколение всичките роднини да я обичат, пък и всичките съседни да я обичат. Туй е и за момъка. Така от страна на момата всички трябва да го обичат, тогава може да живеят добре. Сега двамата ще се отдалечат и на какво ще заемат, да ви дам един пример, колко ще бъдат щастливи.

Тука преди няколко дена дойде една млада мома, която е женена преди пет години в България, иска моя съвет. Тя се оженила по любов, даже пристанала на своя възлюблен, но след пет години вече става непоносимо. Те един за друг не може да живеят. Иде при мене и търси моя съвет. Само за едно любопитство търсят моя съвет, от съвсем друго гледище. Дали ще бъде износно за тях да се разведат, или да живеят заедно. Аз съвсем друго гледище поддържам, от друга страна погледнах. Казвам: "Преди да ви отговоря на туй, мене ме интересува един много важен въпрос. Кажу ми кое те накара да се ожениш за-

ради него. Коя беше основната черта, която намери в своя възлюблен? Много ме интересува да зная защо се ожени. Тя казва: "Беше млад и весел. Млад е за кого? Весел е за кого? Той не е заради нея. Че той е весел, не е заради тебе; че е млад, пак не е заради тебе. Той за себе си е млад и весел. Тогава аз ъ казвам: "Слушай, аз ще ти дам един съвет. Понеже си се оженила по любов, не го напускай. Иди при майка си за 4-5 месеца, виж може ли да живееш без него, да не съжالياваш. Трябва да поседи и после по взаимно съгласие може да се разделите. Но сега не бързайте да се разоставяте. Питам: "Сега защо не можете да живеете заедно? "Много е упорит, своенравен е. После е груб. После затворен за себе си, само за себе си живее. Аз я виждам. Тя е един тип, с едно валчесто лице, брадата ъ показва, че има дълбоки чувства, с тънки вежди е, вътрешно схваща живота и външният живот какъв трябва да бъде идейно схваща. Тя иска да бъде разбрана, но тя не може да влезе в неговото положение. Казвам: "От тебе зависи наполовина. Ти трябва да го разбираш. Той е висока планина. От него често ще духат големи ветрове, ще слязат големи пороища, но ти няма да си правиш жилището близо при тях. Той е планина, не е виноват човекът. Ще има сняг, слънцето ще пече, всички тия работи ще дойдат. Та - казвам - след няколко месеца ела, ще ти дам втори съвет.

И на вас ви казвам, при тази планина не стойте близо. Тогава на другите казвам тъй, аз рекох: човек само веднъж трябва да се жени. Щом е дошъл веднъж в тялото, оженил се за плътта. Втория път, то е вече втора женитба. В плътта вече си се оженил, какво търсиш друга женитба? Щом си роден на земята, ти вече си оженен. Сега търсиш втори да се жениш. Че ти не разбираш закона. Смисълт не е в женитбата. Смисълт е в добрия живот, който трябва да се живее. Женитбата е на втори план в света. Разбирайте сега. Щастиеето не седи в правото. Ако ти не си верен на

онзи велик закон, който е вложил всичко в тебе, как може да бъдеш щастлив? Този човек, за когото си се оженил, той сам е нещастен. Какво ще му гадеш?

Казвам, ние седим пред една голяма дилема в света, социална дилема в света. Вие не можете да живеете така, както сте живели едно време. Немислимо е. С туй разбиране не може да живеете сега. Има едно ново разбиране. Ако го внесем, животът ще придобие вътрешен смисъл. Сега по този въпрос някой ще каже, че се нарушава съвременния строй. Съвременният строй няма основа, най-първо. Мене ми говореше вчера един военен, иска да докаже, че ние сме против военните. Не съм против военните, нека има армия. Казвам, ние мислим, че войниците трябва да имат най-разумните, най-добрите командири. Ние сме за държавата, но държава, в която най-добрите, най-разумните хора, най-силните да управляват. Не последните. Това не е държава, най-първо. Те искат устой. Ако ти градиш една къща, градиш някакво здание от 4-5 етажа, основите, които сте турили, са тънки, гредите и те са тънки... Турете хубави основи, турете хубави греди, да не се събори зданието. Какво противоречие може да има? Сега както е, на нашия живот трябва основа, трябва ни дебели греди. Всичките други планове, които вие имате, ще градите по същия начин, както досега сте градили.

Запример вие седите. Пишат му от Бургас, че наскоро заминал един приятел и баща му и майка му са неутешими. Преди известно време той идва при мене и от сина си беше недоволен. Син му беше идеалист, убеждение имаше, а той е недоволен, че не внася. Казва: "Ние очакваме малко от него пари да докара. А той не може. Сега замина за другия свят, и те са неутешими, че е умрял. На земята беше недоволен от него, че пари не дава. Сега замина, и пак е недоволен.

Какво трябва да правим, я ми кажете. Рагвай се, че имаш син и ви донася пари. Рагвай се, че той има идея,

има добро сърце и добър ум. Рагвай се, че имаш такава гъщеря, макар да ходи със скъсани обуца. Защо ти е гъщеря и син, на които умът е развален и сърцето е развалено, пък са облечени хубаво. Чудни сте сегашните хора, казвате: “Уредил си работата. Не. Новите хора, идеалистите трябва да работят. От вас често като излезе някоя идея, казвате: “Тази идея е неприложима. Аз никога не съм прилагал нещо, което е неприложимо. Аз съм опитал, тя работи, приложими са. Казвам, може да ви приведа онзи пример, но не искам да ви заблуждавам. Казвам, всичко в живота е постижимо. Постижимо е, но няма да туряте в ума си 3-4 етажа къща и после като се ожените, няма да мислите, че мъжът ви ще живее с вас 120 години. Рагвай се, че мъжът ти е жив, че е живял една година. Рагвай се, че е заминал при Бога. Ако се върне от онзи свят, рагвай се. И ако замине, пак се рагвай. Ако те гълчи, рагвай му се. Ако те милва, пак се рагвай. Ако ти дава нещо, рагвай се. Ако нищо не дава, пак се рагвай. Кой от вас говори право?

Ние искаме хората да говорят хубави работи. Но онзи, който ти поправи счупения крак, може ли да не ти причини болка. Аз не искам сега да насърчавам негъзите на хората, но съвременните герои трябва да се явят. Да се избегне една физиономия на хората. Мисля да ви дам една книга. Има една алхимическа физиономия на набожните хора: отвън набожни, а отвътре материалисти. Един набожен човек просяк не може да бъде. Набожният човек пари назаем не взема. Набожният човек не се докача. Набожният човек не се обижда. Набожният човек духом не пада. Набожният човек не плаче. Набожният човек в чужди работи не се меси. Набожният човек, дето влезе, гжобът му е пълен и на всички помага. Той е набожен човек, религиозен човек, наполовина се меси в чуждите работи и оправя туй, което в себе си не може да оправя.

Казвам, във всинца ви има една хубава страна. Аз

виждам вашите лица. Има една хубава страна, в която вие не вярвате. Често ме питате: “Ти какво мислиш заради мене? Аз добър човек ли съм? Аз отговарям тъй: “Аз ще те попитам един въпрос. Ти от Бога ли си направен, или от хората? Той казва: “Не зная. Тогава казвам: “И аз не зная. Вярвай в доброто, което Бог е вложил във вашата душа. Не се сравнявайте с другите, с хората, нека хората да бъдат подтик. Не е необходимо детето да бъде като стария, да има брада. Нека остане дете, по-добре е. Ние имаме нужда повече от деца, отколкото от стари хора. От стари хора имаме много малко нужда. Светът е пълен със стари хора. Ние имаме нужда от здрави хора. Светът е пълен с инвалиди. Здрави и млади хора трябва в света. На един милион млади хора един стар да има, колкото за ибрет.

На всички вас ви пожелавам да бъдете млади, да бъдете здрави, не стари и хилави, да вярвате в онова, което Бог е вложил. Вие ще попитате какво Бог е вложил във вас. За бъдеще ще ви кажа какво Бог е вложил във вас. Ако след една година ме намерите, попитайте ме, колкото души сте, попитайте ме, дето и да ме намерите, няма да се струпвате около мене всички, пак ще държа лекция, пак ще ви говоря. Общо ще ви говоря, но всеки ще ме намери и частно ще му кажа, малко гуми ще му кажа.

Та хубавото, което може да ви кажа на вас, е: вярвайте в онова, което Бог е вложил във вас. Вашето бъдеще е по-добро, отколкото сега си въобразявате.

*“Благословен Господ, Бог наш
Тайна молитва*

Четиридесет и първа неделна беседа
23 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

КОЙТО НАПРАВИ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА

“Отче наш

“В начало бе Словото

Ще ви прочета най-късия псалом - сто трийсет и четвърти.

“Духът Божи

Ще взема само последните четири думи “Който направил небето и земята . Онзи, който е направил небето и земята, и досега е неизвестен. Строго научен въпрос: направил ли е Вселена, или вечно съществува. Две мнения съществуват, но може да четете в книгите. Едните поддържат, че е направен, а другите, че е вечно съществуващ. И едното, и другото е вярно. Ще ви приведа един парадокс. Едно ядене е за предпочитане пред хиляди хубави обещания, които няма да се реализират. И хиляди обещания са за предпочитане пред едно ядене, което ще те отрови. То е една обстановка на човешката мисъл. Когато хората казват, че мислят, при известни условия може да мислят. Здравият човек мисли по един начин, болният мисли по друг начин. Сиромашът мисли по един начин, богатият мисли по друг начин. Ученият мисли по един начин, неукият мисли по друг начин. Добрият мисли по един начин, лошият мисли по друг начин. Всички хора при разни условия мислят различно. Всеки човек, в каквото състояние се намира, неговата мисъл

съответства на онова негово вътрешно състояние. Но трябва да се определи какво нещо е мисълта.

Туй, което хората наричат мисъл, то всъщност не е мисъл. Да близнеш само една капка вода, това не значи още, че ти си се запознал с водата. Само водата, която утолява твоята жажда, може да усетиш каква е нейната сила. Ние говорим за човешката мисъл, без тази мисъл да произведе този ефект и ония процеси, които мисълта е в състояние да създаде. Единствената творческа сила в света, която има най-голяма мощ, това е мисълта. То е външната страна на онова, което е неизменно в света. Целият външен материален свят е израз на една велика мисъл, която съществува зад този свят. Попитайте някого къде седи тази сила. Питам, когато някой съвременен музикант напише някое музикално творение, откъде го е взел, де седи това музикално творение. Той го е измислил. Целият оркестър свири и вие казвате - свири отлично. Отде гоиде туй съчетание на тоновете. Казвате - той го е измислил. Но той е турил само известно съчетание.

Допуснете, един българин, който нищо не разбира от музика, иде в странство, гоиде да организира българската музика според западното пеене. Измислил ли е той начина на хармонизирането? Не, той го е взел отнякъде. Българите казват, че имали песни. И те ги взеха отнякъде, взеха индуски, египетски, и те ги взеха от предшествациите народи. Според мене хората изгубиха първата музика, която съществуваше на земята. На земята имаше една велика музика. Хората имаха една музика, която изчезна. Сега едва им е останало нещо. Сегашните хора не познават тази музика. Има едно деградиране на музиката. Мислим, че сме изследвали нещо. Ние едва започваме да изучаваме остатъците от музиката. Или гругоряче казано, тази раса живее някъде на земята. Ако ме попитате къде живее, аз ще ви дам отговор. Ако ме попита една мравка къде живее човек, аз бих ѝ казал: "Където ти живееш.

Една мравя няма понятие за човека, тя и не подозира.

Ако влезете в мравешкия свят, те са големи философи. Имат голяма тактика, може да се гордеят в едно изкуство, те са го знаели, преди хората да го знаят. Ако идете при пчелите, преди хората да знаят, пчелите са знаели това изкуство, хората сега започват да правят мед. Пчелите преди хиляди и хиляди години преди човека знаеха как да произвеждат мед. Каква гениалност имат пчелите, че в един кошер от 40-50 сантиметра живеят 50-60 хиляди жители. Де може да съберете 50-60 хиляди хора в такова място? И при това такава чистота, такъв порядък, после поддържат еднаква температура от 22 градуса. Няма кухня, помии, такива работи нямат. Вие казвате - това са пчели. Ние по отношение на чистота не сме дошли на уривна на пчелите, до чистота, която пчелите имат. В някои отношения са по-напред. Само искам да ви покажа едно съотношение.

Ние сме се много индивидуализирали и мислим, че ние сме единствените най-умни същества на земята. Аз казвам така, единствените най-глупави същества, които съществуват на земята, са хората. И туй е вярно, че са най-умни и най-глупави. Туй, което хората вършат на земята, това и животните не са го вършили никога. Тия глупавите растения даже не са го вършили. Дори водата, която е по-глупава, никога не е направила толкоз безобразия, които човек е направил. Дето мине, водата ще направи пакост, ще направи и добро. А пък човек, дето мине, дето стъпи кракът му, трева не никне. Туй е малко преувеличено. Преувеличени работи има. Човек по някой път трябва да ги смича.

Един американски проповедник обичал да преувеличава нещата. Имал туй чувство. Малко хора се срещат, които говорят истината. Не че не иска да каже истина, но или ще преувеличи, или ще намали, но и двете неща са противоположни. Този проповедник обича много да

преувеличава, та слушателите не вярвали. И той бил недоволен. Имал той един приятел, комуто казал: “Когато ме видиш, че преувеличавам, ще покажеш пръста си. Един ден проповядвал една проповед за Самсона, че хванал 300 лисици, на опашките на които турил свещи, които запалил, и така запалил нивите на филистимците. Но опашките на тия лисици били три метра дълги. Приятелят му показал пръста си. “Виждат ми се три метра дълги опашки много дълги. Навежда той друг автор, че казал, че са два метра и половина. Онзи пак му показал пръста си. “Това ми се струва, че не е намясто. Навежда друг автор, че казал, че са два метра и половина. Онзи пак му показал пръста си. И най-после идва до един метър, до половин метър. Казва: “Не смаявам вече повече. Има една опитност в света, която повече не може да смалим. До известно време не можеш, но при известни условия невъзможните неща стават възможни.

Че наскоро, мисля, по-миналата година се даваше един пример в Южна Америка. Двама парализици лежали в болницата. Лекарите казали, че нелечима е парализата. Но един ден влиза в болницата една боа през прозореца в стаята на тия двама парализици и те като я видели, се намерили на улицата отвън. Невъзможното за лекарите, беше възможно за боата. Преследвали тази боа, и тя се скрива при тях. Те казали: “Благодарение че влезе тази змия, че ние се изплашихме. Сега туй още не дообяснява нещата.

“Онзи, който създад небето и земята. Под думата небе всякога трябва да разбирате туй великото, мощното, разумното в света, върху което се гради всичко хубаво и красиво. То е небето. Под думата земя се разбира обикновеният, материалният живот с всичките промени, култура, еволюция и т.н. Под думата земя разбираме чистата материя, която минава от една форма в друга. Онова незнайното наричат дух, който хората отричат. Не

може да отречеш това, което не знаеш. Можеш да отречеш туй, което знаеш. Туй, за което нищо не знаеш, как ще отречеш. За да отречеш едно нещо, ти туряш друго на неговото място. Това е законът на отричането. Не е да поддържа мнение. Имаме право да поддържа каквото и да е мнение в света, но никога не може да изменим порядъка, който съществува.

Под думата мисъл разбираме, че за съвременния материален свят седи една мощна мисъл. Някои турят в името на едно същество, някои турят в името на много разумни същества, на които мисълта е съгласувана в едно. Как, по какъв начин, отде се е добила, никой не знае. Някои мислят, че първоначално е дадено откровение. Човек може да достигне известно положение, когато пред него може да се открият известни тайни. Защото, когато се отрича Божественото Начало, хората имат съвсем груба идея. Мислят, че Бог мяза на човека, понеже мислят, че човек е направен по образ и подобие. Неговото лице е образ, подобие на неговата мисъл. Следователно по неговите ръце, по неговото лице, по неговото тяло съдим, човека не го знаем.

Когато се разгадава характера на човека, веднага си съставяме понятие, какво нещо е човек. Ако ви снемете кожата на човека и отворите неговия мозък, видите човека без кожата, видите това, с което оперира, то е страшна работа. Ако извадите мозъка от гръбначния стълб, нервната система представя една змия с такава голяма глава, че е страшно чудовище. Онази змия, която изкуси Адама и Ева, е в човешкия гръбначен стълб и в главата му. Ние бягаме от онзи дявол, който живее в нас, както негърът, който носи своята чернота. Ние не сме отговорни за това, когато човек иска да създаде лице, когато влезе някоя микроба в нашето тяло. Човек не е отговорен за онези последици. Тия микроби съществуват, влизат и в човека и не искат да знаят. Някой път

загнездят се в неговите гробове, някой път загнездят се в неговия стомах, загнездят се в неговите мускули и започват да го измъчват.

Какво трябва да прави разумното същество при тия неразумни същества? В същото време се полага пост, трябва да пости, да гладува. Някои искат да постят, за да си изкупят греховете. С пост греховете не се изкупуват. Постът е само за усилване. Мозъкът е електрическа батерия, свързана с космическия свят. Човек, за да бъде здрав, непременно трябва да има достатъчно енергия от този космически свят, за да се брани. Мозъкът е създаден като оръжие, да се браниш от всички врагове, които те заобикалят. Следователно, ако твоят мозък е здрав и силен с електрическа енергия, заболи те кракът, ще съсредоточиш ума и всичките бацали изгони навън. Заболи те коремът, ще насочиш всичката електрическа енергия в корема. Сега човешкият мозък няма никаква енергия. Когато човек стане нервен, липсва му електричество. И тогава учените хора са дошли до твърдението: когато у човека се образува голяма сухота, човек започва да говори грубо, рязък е гласът му. Не е лошо да говориш така, но това показва, че има малко вода в твоя организъм, малко влага има, малко мекомота. Щом влезе водата, ще се прояви, една сила има човешкият характер. Това е магнетическата сила в човека, която е свързана с електричеството. Следователно, когато функционира електричеството в тебе, трябва да функционира и магнетизмът, за да може резултатите, които си добил чрез електричеството, да останат постоянно у тебе.

Та казвам, ние, съвременните хора, сме изложени на много болести и не само туй, но какви терзания. В едно управление вземете - анархисти, комунисти и какви ли не, започват дръзги между тях, преследвания, детективи, заговори правят да убиват този, онзи. Държавата следи. В училищата учителите имат известни мерки, известни правила. Някои ученици не се учат. В църквата имат прави-

ла, ред и порядък, някои не следват тези правила. Навсякъде хората се терзаят от туй, което някой път не съществува. Ако хората мислеха право, работите много лесно щяха да се свършат. Онзи, който знае, може да направи работата за една минута. Онзи, който не я знае, и цял ден може да употреби. Той ще мисли как да тури един винт на един часовник. Като го тури, казва: “Измислих как се туря винтът. То е лесна работа, ако знаеш, ще вземеш винта, ще завъртиш и ще свършиш за една минута.

Сега съвременните хора трябва да им се казва, че човешката мисъл има влияние. Тук веднъж в едно учреждение в София служещите искали да се подиграт с един техен колега, който казвал: “Мене не ми влияят човешките мисли. Четирима души се надумали да го срещнат един след друг: единият на вратата, другият на стълбите и третият горе. Първият го среща и му казва: “Какво си пожълтял, не ми се виждаш да си добре. Вторият го среща и му казва: “Виждаш ми се, като да си трескав. Третият му казва същото. Четвъртият пред стаята му казва: “Ти съвсем си заболял. Той казва, че никак не се чувства добре, че го боли коремът. Отива при началника и иска отпускат. Началникът му дал отпускат, но накарал четиримата негови колеги да свършат неговата работа. После му доказали, че внушението работи в света. Работи навсякъде. Някой път иска той да помогне, но иска той да даде временен съвет. Той казва: “Ако вие не бяхте повикали мене, отиваше животът. Той иска да покаже, че този човек е, който ще го спаси. Казва: “Работата е много сериозна, никакви лекарства не помагат, много сериозна работа. Проповедниците държат същата тактика. Те не искат да помагат на хората, които показват лошия живот.

Истинската философия е: никога не говори за злото. Колкото се може, по-малко говори за злото. Който иска да бъде здрав, за злото и дума да не става. Че става,

няма какво да го признаваш, мисли повече за доброто. Злото определям като кал, гето нищо не расте, всичко гние и се разваля. Туй, което разваля, е злото. Какво нещо е доброто? Туй, в което всичко расте, живее и продължава живота, имаш всичките условия, при които може да постигнеш всичко, което желаеш. То е доброто. Такъв е редът в природата. В природата това е право, даже чрез закона може да ви приведа примера.

Преди години правех един опит във Варна на човешката мисъл. В едно семейство имаше четири момичета. Майката се смееше на най-голямата си гъщеря. Тя не можеше да вземе два верни тона, като че гъска цени. Казва: “От тебе всичко може да стане, но певица не може да стане. Тя казва: “Не съм родена. Казвам ъ: “Майка ти не разбира, ти можеш да пееш. Може, аз виждам, че в музиката този център е развит, после гърлото може да се развие, ако пееш и се упражняваш. Давам ъ известни правила и след известно време тя можеше да пее по-хубаво, отколкото тези, които бяха учили в училище. Тя певица не стана, но можеше да пее.

Казвам, целият съвременен свят седи в отрицателната страна. Казват: “Обществото отива зле, неоправим е този свят, лоши са хората. Че има лошо, има, но като констатираме един лош факт, светът не може да се поправи. Какво трябва да се прави? Да допуснем, че един кораб се разчупва, какво трябва да се прави? Ако има компас, да се вземе. Ако се разчупи този кораб, да се хване всеки за малка гъсчица и всеки да се спасява. Или във всеки параход има лодки за спасяване, тях да вземат. Та в природата всичките мъчнотии, които съществуват в сегашното общество, има един начин, по който ние може да гледаме на работата. Аз се чудя на хората, на големите недоразумения. Запример аз съм опитвал. Първоначално казвах на тези, които идеха при мене: “Идете да се молите в църквата. Свещениците казват: “Тези

лица, макар да идат да се молят, имат задна цел, да окупират. Лошо. Тогава казвам: “Не ходете в църква, молете се отвън. Пак лошо. В църквата лошо, отвън - лошо. Казвам: “Еду-какви са.

Наричам добър човек, който е роден добър. А добрият не може да го направиш лош. Роденият човек с дарби, ти на него може да повериш, понеже природата е на негова страна. Онзи, на който Бог дал сила, на силния не може да прекъснеш пътя, понеже Бог е на негова страна. Този човек е носител на божествените закони. Ако ние се явяваме в света и носим всичките наши идеи, нищо няма да допринесем. Ако един човек е носител на божествените идеи общо за цялото човечество, всички трябва да съдействаме, за да се прояви божественото. В божественото няма туй различие, което съществува в сегашния наш живот.

Влезеш в един концерт, ще видите някои богати хора - взели първите места, не разбират от музика. На един симфоничен концерт по 140-150, дори по 500 лева струваха билетите. Някой взел за 30 лева, но слуша по-добре музиката, не слуша по-хубаво отблизо.

Сега религиозните хора искат да бъдат много близо до Господа. Те казват: “Който иде в рая. И рая си го представят по особен начин. Светските хора казват: “Всичко е тука, на земята. Ако е всичко тука, покажете им отрицателната страна, не само да покажете добрините. Като идете в една държава, идете да разгледате затворите - то е отрицателната страна. Трябва да се покажат и добрите страни, училищата, добрите заведения. Ще направите един паралел, да видите кое преодолява. Казвам, в София има много повече кръчми, а по-малко църкви има. Повече кръчми има от църкви. Всяка кръчма е израз на една стара култура. Хората мислят, че са излезли от областта на идолопоклонството. Кръчмарите са свещеници, които имат прибори, разполагат с много голяма сила. Който гоиде при него, той казва: “Заповя-

дай. Веднага ще даде бонбонче, кисела краставичка, зеле, казва: “Да те почерпя с нещо. Ще се почерпят. Онзи си отвори сърцето и казва: “Дай едно кило. Много умни са кръчмарите. Всички се опиват, кръчмарят остава трезв. Ще кажете - неговата цел е егоистична, нали така. Вземете един проповедник или свещеник, който служи, пари взема. Отнемете всичката материална страна, за да опитате религиозните хора. Аз не искам да им се отнемат, но само да се опитат има ли идея.

Сега в мене сега идеята: аз зная защо хората грешат. За мене този въпрос е решен. Зная и църкът кой е и ако не казвам този църк, аз имам съображения. Когато някой гоиде и има цирей, казвам му: “Ела след 4-5 дни. Като ме срещне, казва: “Този цирей стана много голям. Ако така продължава, ще ме умориш. Казвам: “Не бой се. Природата е силна, аз не искам да спъвам природата. Трябва да изтекат някои от тези отрови. Понеже не може да се изхвърлят по обикновен начин и тя ще направи някой абсцес. Умна е, виждам този лекар в природата. Някой казва: “Много ме боли вратът, тупа. Казвам: “Когато тупа е хубаво, когато не тупа, не е хубаво. Ти си ял неестествено. Баща ти, майка ти имат нечиста кръв, сега природата иска да те освободи от нечистата кръв. Казвам - не бой се. Тогава ще му се даде едно наставление. Сегашните лекари имат един метод, който не е съобразен със законите на природата. Те веднага ще режат цирея. Някой път е полезно и рязането, но някой път човек ще си замине.

Преди години иде при мене една госпожа, забира ъръката, подува се, иде при мене да иска моите наставления какво да прави. Казвам: “Като излезете оттук, иде при някой хирург, да ви направи малък абсцес. Завъртяла се на “Опълченска, в един голям трап пада и си удря ръката. Казва: “Втасахме сега. Отива при хирург, той ъ казва: “Кой ви направи този абсцес, идеален е.

Гениално била изстискана ръката през тази дупчица. И за една седмица оздравява. Вие ще кажете, че то е съвпадение на известни условия. Съвпаденията са за невежите хора, а за умните хора съществуват разумни съчетания на нещата.

Та казвам, да вярваме, че Бог създаде небето и земята. Да се роди вътре в нас онази светла мисъл, че при всичкия този тежък живот, който сега минаваме, да знаем, че има един изходен път. В никоя система вие няма да намерите вашето спасение. В която и църква да сте, в което политическо верую да сте, може да сте англичанин, американец, русин, немец, вие не може да се избавите от лошите последствия на живота. Вие сте осъдени да умрете. Казвате: “Да си поживеем. Не се лъжете с един живот, след като се наядете хубаво, да ви обесят на въжето. Не считайте това живот. Предпочитам да ме обесят гладен. Ако ще умра, да умра гладен. Какво разбирате вие под думата смърт? Научно разбират само унищожение на човека. Да умре човек, погръбчва един нов живот. Когато дадоха тази чаша на един от великите хора, той каза: “Ако е възможно, да мине тази чаша, Господи, ако не, да бъде твоята воля.

Питам сега, след като разпънаха Христа, умря ли той. Христос днес живее повече, отколкото преди две хиляди години. Ако днес се яви Христос с тяло, кой човек няма да пита дали е Христос, или не. Но навсякъде неговата мисъл прониква, във всички области на човешкия живот прониква тази мощна мисъл. За нас не е важно слънцето да ни гоиде на гости, но за нас е важно светлината на слънцето да проникне навсякъде. За нас е важна светлината и топлината. Следователно за нас не е важен онзи исторически Христос, но за нас е важна онази божествена мисъл, която изтича от него, важна е топлината, която изтича, да гоиде и да преобрази света. Ние имаме едно материалистическо схващане за Христа. И досега ако църквата не е направила

прогрес, то се дължи на онзи вътрешен спор, който те имат - канонически: дали православната, или католическата църква е права. За какво се борят? Кой вярва по-право. Хубаво, има и друга една страна: кой изпълнява по-добре учението. Не коя църква е по-добра, коя църква е по-права, но коя църква изпълнява учението, коя църква го прилага. Църквата, която и да е, дали е някоя нова църква, дали е стара църква, ако старата църква изпълнява, добре е, ако новата църква изпълнява, пак е добре.

Сега мисълта, която искам да остане у вас, е: който създаде небето и земята. Бог ти е дал един мозък, едно тяло, в цяла една Вселена, в себе си ти си малък свят. Ако от туй голямото богатство, което Бог е вложил в тебе, ти си недоволен, че те занимават дребни работи, питам тогава, какво очакваш в света. Необходимо е сегашните хора да направят опити. Минало е времето с вяра да се ходи. Понеже вярата е път за знание, ако твоята вяра не носи положително знание, не е един път за знание, следователно ти нямаш вяра. Ако твоята вяра не ти дава знание, туй знание ще бъде полезно за самия тебе. Че ако ти се обезсърчиш от живота и си теглиш един курушум, какво си разбрал? След като свършиш училище, нямаш никакво вдъхновение, не знаят какво да работят. Гледал съм музиканти, знаят същината на музиката, той, като излезе на сцената, не само тук, но и в Америка, музикантът не гледа на първите редове на публиката, но някоя музикална сила, която си хармонира с него. Той свири, но същевременно има някой да му помага в публиката. Ако няма такива хора в един концерт - да му помагат, концертът всякога излиза несполучлив; когато има няколко души да му помагат, концертът е благополучен.

Законът е такъв. "Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз. Дето са двама или трима души, събрани в името Божие, Божията любов и мъдрост и Божията истина, там е силата. Какво е любовта? Туй, което

дава живот и освобождава от смъртта. Що е мъдростта? Туй, което дава знание и сила на човека, да го освободи от страданията. Що е истина? Туй, което дава свобода на човека, простор, освобождава го от всички ограничения, в които се намира. Аз разбирам другояче истината. Тогава ние говорим - да намериш някой да те обича. Как ще те обича? Той заспи за осем часа и не мисли заради тебе. През осемте часа какво ще правиш? Този, който трябва да те обича, ден и нощ трябва да мисли заради тебе. Единственото същество, което може да ни обича, което така мисли, то е Първото същество, което създаде света. Ако искаш да успееш, трябва да имаш свещена идея, да имаш най-високо понятие за Бога. Като дойдеш до Бога, въпрос не прави. Ако дойде някой да ви пита има ли Господ, или не, какво бихте отговорили? Кажете ми, дали аз съществувам, или не. Аз съм или не съм. Аз, човекът, който съм пред тебе, след 50-60 години няма да ме има. Къде ще бъда? Ако ме попитате туй, което тебе те интересува, аз ще разреша този въпрос.

Не може да се разреши един въпрос без любов. Не може да разрешиш такъв велик въпрос без знание. Не може да разрешиш такъв един въпрос без свобода. Ако ти не си свободен да мислиш, ако нямаш достатъчно светлина, ако нямаш достатъчно живот, че да може да победиш, да познаеш какво нещо е Бог. Трябва да бъдеш силен, да пребродиш цялата Вселена. Един господин ме питаше за Бога. "Кажу ми - казва - има ли Бог, или не?" "Ще ти отговоря - казвам. - В нашата Слънчева система има сто милиона слънца. Във всяко слънце има по десет планети, които съставят месечини. Ти вземи, че посети всички слънчеви системи и като дойдеш, да предадеш познания. След като изходиш тези сто милиона слънца и планети, ела при мене и ще ти кажа, има ли Господ, или няма. Аз сега съм тръгнал на път и аз отивам като тебе, от тази слънчева система се готвя да уда

В друга планета. Казва: “Ти сериозно ли мислиш, или не. “Ако си от разумните, сериозно говоря, ако си от обикновените, шега правя. С умните хора - сериозно, с глупавите се забавлявам, шегувам се. Или да обясня. Едно дете, което е недоволно, което майката, виждам, не може да задоволи, това дете не утешава, това дете се налага, сърди се на майка си. Тя му даде ябълка, сърди се, после даде втора, трета, и то се усмихне, вземе ябълката. Въпросът беше само за три ябълки.

Сега ние казваме, че това са детински работи. Ако дойдем ние да разгледаме възрастните хора, ние - учениците хора, които сме свършили по философия, по музика, по всяко изкуство, ако попитаме един проповедник защо проповядва, ще каже, че заради Господа. Ако попитате един учител защо учи, ще каже - за народа. Не, не е за народа, то е второстепенно. Ако попитате водата защо тече, ще каже, че иска да отиде в океана. Но тук има неправилен отговор. Тя иска да отиде в океана, за да излезе от него. Ако попитате вятъра защо духа, той, иска-не иска, трябва да духа от високо към ниско.

Съвременните хора мислим, че сме свободни. Онзи, когото карат стражари, той е свободен, докато върви. Като престане да върви, има пъшкане. Онзи, който отива в училище, ученикът, е свободен, когато учи; когато не учи, не е свободен. Свещеникът е свободен, докато служи; като престане да служи, не е свободен. Ти си свободен, докато ядеш; като престанеш да ядеш, не си, като се наядеш, не си свободен. Ти си свободен, докато имаш пари в джоба си. Щом нямаш пет пари, не си свободен, фасонът ти ще се измени. Имаш стотина хиляди лева в банката, може всичко да уредиш. Нямаш в банката нищо и Господ не дава. Да дадеш, ти изключваш вече, мислиш какво ще се прави, казваш: “Тежък е животът.

Това са ред противоречия, всеки може да ги изнесе. Да изнесем противоречията на хората, то си има вът-

решна причина. В някои случаи е необходимо да бъдеш богат, в друг случай е необходимо да бъдеш сиромас. В някои отношения необходимо е да бъдеш учен, в друго отношение е необходимо да бъдеш невежа. В едно отношение е необходимо да бъдеш силен, в друго отношение е необходимо да бъдеш слаб. Туй в природата съществува като природен закон, отношение между Великото голямо и Великото малко в света. Аз го наричам, това са степени, по които вървят всички божествени мисли и уравновесяват всичките неща. Като не разбираме Божия закон, преждевременно хората са съгрешили, понеже сме се наели да вършим една работа, която не е за нас. Аз съм забелязал, много ученици искат да свършат с отличие и пресилват своя мозък, заболяват и нищо не става. Заболяват и умират. Много посредствени, които започнали с посредствени знания, упражнили са своя мозък и свършват училището. Те не бързат. Имаш пред себе си всеки ден да реализираш работа по малко. Няма да ви приведа онази приказка за надбягването на костената жаба и заека. Вие я знаете.

Великото в света е: човек да е доволен от малките мисли, които му помагат. Някой път може да кажеш тъй: "Защо не съм даровит? Ти си даровит, но трябва да го иде учител, да вдъхне нещо. В едно житено зърно има възможности да създаде нещо, но непременно трябва да го иде слънцето, светлината, топлината, да дадат подтик. Та всички ония гениални хора в света, те са приели един подтик отвън, който развил техните дарби. Първите подтици, които дават, са майката и бащата. Каквото и да е подтик, най-силният подтик - за каквато и да е дарба, дават майката и бащата. След туй, на второ място, иде учителят, на трето място е външното общество. Това са фактори.

Та сега да ви кажа кой ти е майка. Всеки един човек, който има знание, той разбира закона и може да ви

помогне, той е баща заради тебе. Бащата трябва да внесе известна сила в човека, майката да даде направление на ония енергии. Ти ще разбереш майка си и баща си. Ти баща си ще намериш, ти не познаваш баща си. Онази може да ти бъде майка, която може да развие дарбите, твоите дарби и да те направи доволен в света. А баща е онзи, който може да те вдъхнови, който може да те повдигне. Всеки, който те ограничава, не е нито баща, нито майка. Аз така разглеждам майката и бащата. Дали е учител, пак същия закон прилагам. Дали е господар - същия закон, дали е слуга - същия закон. Навсякъде този закон. Слугата, ако те обича, ще ти служи. Ако господарят обича слугата си, той е добър господар. Ако учителят обича учениците си, той е добър учител. И ако ученикът обича учителя си, той учи и е добър ученик. Всякога там, дето има обич, вече има основа.

Казано е: “Бог създаде небето и земята. Като учение заради нас, хората, вие поглеждате към небето и казвате: “Дали е туй? Когато един съвременен ученик влезе в лабораторията, види всички инструменти, каже: “Това не е за мене. Това е създал човешкият дух, създал го е човешкият ум. Ако вие идете на земята, тя е населена. Ако идете на слънцето, и то е населено с човеци, малко по другояче създадени, не с такива форми. Техният идеал е по-велик. Понеже то не се занимава с частни работи. В цялата Слънчева система за всички планети има определен бюджет. Защото жителите на Слънцето, колкото и други народи да има, които съществуват, имат си история за тях. Сега аз не искам да ви карам да вярвате. Ако не вярвате, ще ми бъде по-приятно, защото, ако вярвате, ще кажете: “Това е една приказка. Ако вярвате, как е възможно - огън разтопен има на слънцето, да има жители, ще се стопят там. В слънцето много по-добре може да се живее. Учените хора поддържат, че много голяма топлина има там. Тия

хора издържат много по-голяма топлина. Ние едва издържаме 39, 40, 42 градуса. На слънцето жителите издържат една топлина може би от 35 милиона градуса. Следователно, ако един слънчев лъч дойде на земята, ще се намери в голямо противоречие с онзи голям студ, който ще намери. Те се обезсилват, затова много рядко се решават да слязат. Даже слънчевите типове, които съществуват на земята, са много обезсилени. Те са най-весели, най-жизнени и радостни. Всички ония хора, които са допринесли нещо на човечеството, са все слънчеви типове. Астролозите обясняват другояче. За да мислиш, да може да успяваш, трябва да бъдеш слънчев тип. Той носи Господа със себе си, носи три качества: той носи любов на човечеството, той носи мъдрост и знание, той носи свобода, носи разширение. Казвам законите на причина и последствие, които съществуват.

Ние навлизаме в една област, дето трябва да се върнем назад. Аз четох преди няколко време - един астролог се молил Господ да му покаже величието на света. Молил се около 15-20 години. Една вечер сънува, че при него дохожда един ангел. Това било в XIX век. Той му казва: "Чу се молитвата ти. Чува един глас, който казва: "Тялото му промени, но сърцето му остави човешко. Пренесъл го този ангел на слънцето, после на групата система, разнасял го от система на система. Той казва: "Моля те, върни ме на земята. Той не може да издържа повече. Защото какво ще ви ползва вас и какво ще ви интересува, ако повярвате, че един жител на слънцето може да издържа 35 милиона градуса. Това е научен факт, това не е мое твърдение, някои са измервали. Аз не може да кажа отгде го зная, аз предполагам, имам основание.

Та казвам, трябва да се върнем към обикновения живот, към който ние сме нагодени, към ония дарби, ония сили, ония способности, които човек има в себе си,

които сега развива в сегашния живот. Всякога трябва да бъдете благодарни. Когато четете една философска книга или слушате един музикант, или гледате художествена картина на някой художник, или изобретение на някой изобретател, или в природата виے разглеждате - природата може да се разглежда по много начини. Някои много механически разглеждат природата. За бъдеще има да изучавате природата. Има много творчески неща на съществата, които са живели преди хората, те са оставили своите останки, предците, които са приготвили сега да пресъздават земята, да изменят нейната орбита, да изменят оста, да изменят вътрешното състояние, да изменят и човешкия организъм, да изменят човешките мисли, човешките чувства, да турят един нов ред на нещата. При този нов ред, който сега влагат, то е един начин с един ред на любовта.

Идната култура, която иде, е култура на любовта. Бъдещата култура е култура на любовта. Че сегашните хора се избиват, че си пуцат кръв, окултистите така тълкуват. Всяка жена, която ражда, нали ѝ се пуска кръв. Понеже сега се ражда новото, то на тия хора трябва да се пусне кръв. Че много кръв трябва да се пусне на хората, за да има за бъдеще къде да поникне културата. Понеже тази кръв е необходима, както водата за растенията. Всичката аномалия, която съществува, този хаос е, че всички разумни същества събират тази кръв. Тя не се разпилява. Щом умира човек, те събират тази кръв. В артериите е турена тази кръв като в шишета. Те събират кръвта в своите аптеки, кръвта от едн-кой си човек. Тя ще служи за бъдещата култура. Поддържат учението, че Христос пролял кръвта си за спасението на човечеството. Кръвта на Христа е потребна, за да се изкупи човечеството. Тогава някои обясняват малко по другояче, че кръвта на Христа, това е неговото разумно Слово. Кръвта е външната страна на Словото. Нямах кръв, тво-

ето разумно слово не може да се прояви. То може да съществува извън тялото на земята, но без тяло не може да се прояви.

Следователно, най-първо, трябва да пазим своето тяло, своя мозък, трябва да пазим своята нервна система. Трябва да се научим да бъдем доволни. Бъди доволен, че болестта ти е мярка. Като те боли, кажи: “Слава Богу. Тогава ще вярвате, както онзи американец, който, като работил, пада един камък и му откъсва първата фаланга на пръста. Той казва: “Слава Богу, благодаря, че не отиде целият пръст, ръката не отиде. Питат го: “Защо благодарих. “ Благодаря - казва, - че с много малко се освободих. Всички трябва да благодарите, че се освобождавате с едно малко засягане. Много малко ни е за сигнала. Този промисъл, който съществува в природата, ни показва, че се намираме под известна благодат.

Бог, който създаде небето, то е нашият ум. Бог, който създаде земята, то е нашето сърце. Някои вземат сърцето, че е слънцето. Сърцето в Слънчевата система играе важна роля. От туй сърце, което човек има, човешкият ум може да богатее и да се повдига. Трябва една гениална мисъл. Не се обезсърчавайте, че не разбирате природата. Не се обезсърчавайте гали има Господ, или не. Не оставяйте този въпрос неразрешен. Не разрешавайте въпроса, гали има добро, или няма добро, гали има зло, или няма. Разрешавайте въпроса, гали може да вършим доброто. Казваш: “Може ли аз да живея в доброто, не в онази кал, в която всички отиват. Щом аз може да живея, ще зная гали и другите хора ще живеят, или не. Тогава не поддържам философията на Настредин Ходжа: “Докато аз и жена ми живеем, има смисъл, като умре жена ми, половината смисъл изчезва, като умра аз, всичката смисъл изчезва. Аз не поддържам това. Тогава, ако тази поговорка е права, защо тогава мъжът ще се развежда с жена си. Това е веруло по отноше-

ние на човешкия ум и човешкото сърце. Всеки човек, който изгуби своето сърце, той е осъден; който изгуби своя ум, също е осъден. То е вярно по отношение човешкия ум и сърце, но не по отношение външните форми, които съществуват. А пък човешкият ум не може да се разруши, не може да изчезне. Човешкото сърце не може да се разруши, то е невъзможно.

Запример вие мислите, че никой не ви обича, че никой не мисли заради вас. Питам тогава, как вие влязохте в този свят. Вие, които не сте обичани, как са ви вкарали в този свят. За да влезете в света, един билет струва 35 милиона лева златни. Вие сте влезли без пари. Тогава платихте или не сте платили. Безплатно, гаром сте влезли. Вие сте минали през една епоха, когато някой артист дава билети гратис. Вие сте влезли гратис и сега казвате: “Няма никакъв смисъл. Продайте билета 35 милиона.

Аз не искам вие да останете с мисълта, когато ви разправам, като онези, които разправят за богатството. Преди години дойде една ясновидка от София, много набожна жена. Казва: “Искам да ми помогнеш. И от тебе човек ще стане. “Какво? “Има едно голямо богатство. “Къде е то? “Тук в София, заровено е на 500 метра дълбочина. Казвам: “Нямам толкова пари, на 500 метра дълбочина - трябват много хора. Иди тогава при православните, при владиците, кажи туй богатство на тях, не е заради мене тази работа. Доближавам се до ухото ѝ и ѝ казвам: “Не се заблуждавай, под 500 метра няма никакво богатство закопано. Може да има някаква руда, но не е за тебе. Туй богатство е в земята. У тебе - ти имаш отличен ум, имаш добро сърце, както виждам, даровита жена си, не ходи да се занимаваш с тези търговски работи, ходи да помагаш на ближните си и там ще откриеш това богатство. Послушай ме, няма да те боли главата. Ако не ме послушаш, две глави ще те болят. Тя ми хареса, с хубаво

чело, с хубави възможности. “Може да ме излъгали духовете. Казвам: “Не те излъгали духовете, но ти не мислиш право. Ти искаш да направиш манастир, а пък няма нужда от манастир. В природата има много манастири. Не е правилно разбирането. Ще влезеш в стълкновение с живота. Иди в “Свети Иван Рилски .

Та сега ние искаме да въведем нов ред на живота. Невъзможно е. Трябва онова, което сме обещали, което сме разбрали, да бъдем верни на онези, които носим в себе си. Той не е свободен, той е задължен, той не трябва да мисли като един човек. Човечеството е едно условие. Той трябва да знае, че е изпратен от най-добрите мъдrecи, от тези, които са създали всичко. Сегашното му положение и бъдещото му положение напълно зависи от тях, тъй както положението на един посланик на Англия, Америка, Русия, Германия зависи от държавата, която представя. Когато държавата не взема участие, той трябва да си вдигне багажа и да си върви в своето отечество.

Новото, което трябва да имаме: научете се да вярвате в онази светлата мисъл. Като се поставите в спокойно състояние, оставете всички нерешени въпроси за сиромашия, богатство, оставете всичко настрана, понеже, тъй както гледате на света, няма ред и порядък. Впрегнал си вола и 10 часа оре заради тебе, казваш: “Господ го направил. Че Господ дал ли е тапия, да кажат, че Господ им е дал възможност да работят. Ти хващаш кокошката, за колваш я. Хващаш рибата, казваш: “Господ я създал. Хващаш птицата, казваш - Господ я създал за тебе. Възможно е. Вие трябва да оставите всички противоречия, които съществуват. Кокошката, която изяждате, тя нищо няма да изгуби, тя ще спечели, вие ще изгубите.

В това отношение в херметическата философия поддържат следния възглед. Колкото кокошки си изял, колкото агънца си изял, колкото рибки си изял, един ден, когато тия кокошки, агънца, рибки стават хора, ти може

да си в положението на ангел и Господ ще те праща да им помагаш, да им служиш на земята. Той ще ти каже: “Те едно време поддържаха живота ти. Те ще се чудят, как този ангел да ни помага, да ни обича. Ангелът казва: “Имам задължение спрямо вас. Вие казвате: “Задължение. Вие още вървите по закона на задълженията. Ти казваш: “Обичам Господа. Как няма да го обичаш? Ти си длъжен. Има любов по свобода, има любов по задължение. Сега гледайте да минете през фазата на задължителната любов и да гойдете до фазата на свободната любов. Като кажа свободна любов, вие настръхвате. В задължителната любов се вършат престъпления. В свободната любов няма абсолютно никакви престъпления. То е любов към всички, то не е външна форма.

Онзи, който създал небето и земята, трябва да живее във вас. Слушайте неговия глас, и вашето бъдеще той ще го определи. Ще имате едно познание. Ще проверите нещата. Аз не искам да вярвате. Ще проверите. Може да си болен, ще оздравееш. Може да си невежа, ще станеш учен. Може да си лош слуга, ще станеш добър. Всичко ще се измени. Когато един ген се намериш в положението на ангел, който владее законите, тогава ще бъдеш свободен.

Тогава ще кажеш: “Има един, който е създал небето и земята, комуто ще служи. Понеже три неща има, които са вечни: Любов, която носи живот, Мъдрост, която носи знание, и Истина, която носи вечна свобода за човешката гуша.

*“Благословен Господ, Бог наш
“Добрата молитва*

Четиридесет и втора неделна беседа
30 юли 1933 г., неделя, 10 часа
София - Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

А ДРУГО ПАДНА НА ДОБРАТА ЗЕМЯ	
19 февруари 1933 г.	3
ДОБРО И ЧОВЕЩИНА	
26 февруари 1933 г.	35
МИР НА ТОЗИ ДОМ	
5 март 1933 г.	63
В НЕГОВАТА ЛЮБОВ	
12 март 1933 г.	94
ВЕРЕН В МАЛКОТО	
19 март 1933 г.	117
КОЙ ЩЕ ВИ ДАДЕ ВАШЕТО	
26 март 1933 г.	141
РАДОСТТА	
2 април 1933 г.	166
ПОЗНАВАНЕТО НА ИСТИНАТА	
9 април 1933 г.	184
ЖИВОТ ВЕЧЕН	
16 април 1933 г.	206
ДОМОСТРОИТЕЛЯТ	
23 април 1933 г.	229
ПЕТТЕ ЕЧЕМИЧЕНИ ХЛЯБА	
30 април 1933 г.	249
ОВЧАРИТЕ	
7 май 1933 г.	269

ДОБРОДЕТЕЛНАТА ЖЕНА	
14 май 1933 г.	289
В ПРАВДА И СЪДБА	
21 май 1933 г.	307
НЕ СЕ МЪЛВИ	
28 май 1933 г.	330
НАДЕЖДАТА ТИ	
11 юни 1933 г.	351
ДОБРИТЕ ДАРБИ	
25 юни 1933 г.	376
ПРАВЕДНИЯТ ХОДИ В ЦЕЛОСТТА СИ	
2 юли 1933 г.	395
МЪДРОСТТА СЪГРАДИ	
9 юли 1933 г.	417
ЕЛАТЕ ДА ОБЯДВАМЕ	
16 юли 1933 г.	439
НЕ СЕ СРАВНЯВАЙ С НЕЯ	
23 юли 1933 г.	461
КОЙТО НАПРАВИ НЕБЕТО И ЗЕМЯТА	
30 юли 1933 г.	485

ПОРЕДИЦА “НЕДЕЛНИ БЕСЕДИ

I. По реда на издаването

1. Сила и живот, I серия (1914), София 1915, 1924 г.
2. Сила и живот, II серия (1914 - 1917), София 1915, 1927 г., Пловдив 1933 г.
3. Сила и живот, III серия (1917 - 1919), София 1920 г., Русе 1929 г.
4. Сила и живот, IV серия (1921 - 1922), София 1922 г.
5. Сила и живот, V серия (1922), София 1922 г.
6. Двама природни метода, VI серия (1923 - 1924), София 1924 г.
7. Настанало е Царството Божие, VII серия (1924 - 1925), Русе 1925 г.
8. Заведоха Исуса, VIII серия (1925 - 1926), Русе 1926, 1927 г.
9. Затова се родих, IX серия, I том (1926), София 1929 г.
10. Влизане, IX серия, II том (1927), София 1930 г.
11. Праведният, IX серия, III том (1927), София 1930 г.
12. Вехтото премина, IX серия, IV том (1927), София 1931 г.
13. Мнозина казваха, X серия, I том (1927), София 1933 г.
14. Ни мъж, ни жена, X серия, II том (1927 - 1928), София 1933 г.
15. Синовете на възкресението, X серия, III том (1928), София 1934 г.
16. За съдба дойдох, XI серия, I том (1928), София 1929 г.
17. Учителю Благи, XII серия, I том (1929), София 1934 г.
18. Който има невестата, XII серия, II том (1929), София 1935 г.

19. Голямото благо, XII серия, III том (1929), София 1936 г.
20. Крадецът и пастирът, XIII серия, I том (1929), София 1938 г.
21. Да ви гаде, XIII серия, II том (1929 - 1930), София 1938 г.
22. Делама Божици, XIII серия, III том (1930), София 1940 г.
23. Условия за растене, XIII серия, IV том (1930), София 1949 г.
24. Да възлюбиш Господа (1914 - 1920), София 1946 г.
25. Все що е писано (1917), София 1942 г.
26. Дали може (1917 - 1918), София 1942 г.
27. Великите удоволствия на живота (1919), София 1944 г.
28. Новият човек (1921), София 1947 г.
29. Ще управлява всички народи (1920 - 1922), София 1948 г.
30. Живият Господ (1922), София 1948 г.
31. Поучаваше ги (1923), София 1949 г.
32. Петимата братя (1923 - 1938), София 1949 г.
33. Каквото дойде при мене (1924 - 1925), София 1950 г.
34. Условия за растене (1930), София 1949 г.
35. Новото човечество (1920 - 1945), София 1947 г.
36. Вечно подмладяване (1943), София 1949 г.

Забележка: По решение на просветния съвет след заминаването на Учителя Петър Дънов (27 декември 1944 г.) се издава произнесеното от него Слово през последната година - 1943/1944. Така се отпечатват лекциите на Младежкия и на Общия окултен клас и Неделните беседи от 1943 г. ("Вечно подмладяване"). Издават се и сборните беседи "Заветът на Любовта - I, II и III том, произнесени от Учителя в Мърчаево и в София през последните му дни. Печатницата на Изгрева "Житно зърно" е затворена през 1950 г. по нареждане на властите.

II. По оригинала

1. Неделни беседи (1930 - 1931) - неиздадени
2. Неделни беседи (1931 - 1932) - неиздадени
3. **ВЪЗКРЕСЕНИЕ (1932 - 1933), I том, София 1999 г.**
4. **РАДОСТТА (1932 - 1933), II том, София 1999 г.**
5. Неделни беседи (1933 - 1934) - неиздадени
6. Този е живият хляб (1934 - 1935), Кърджали 1998 г.
7. Вас ви нарекох приятели (1935 - 1936), Кърджали 1998 г.
8. Най-голям в Царството Небесно (1936 - 1937), София 1999 г.
9. Неделни беседи (1937 - 1938) - неиздадени
10. Любовта дава живот (1938 - 1939), София 1999 г.
11. Път на зазоряване (1939 - 1940), София 1999 г.
12. Като роди дете (1940 - 1941), I том, София 1998 г.
13. Благословен (1941 - 1942)
14. Проявление (1942 - 1943), I том, София 1998 г.
15. Оживяване (1942 - 1943), II том, София 1998 г.

Забележка: Неделните беседи от втората половина на 1943 г. - от 10 октомври до 28 ноември, са издадени в т. "Вечно подмладяване", София 1949 г. - редактирани и променени.